

БРИДЖЪРТЪН

ОЧАРОВАТЕЛЕН
НЕГОДНИК

ДЖУЛИЯ КУИН

Всеки има повратен момент в живота си. Момент, който е толкова значим и спиращ дъха, че човек осъзнава, че животът му никога няма да бъде същият. За Майкъл Стърлинг, най-скандалният покорител на женски сърца, този момент настъпва, когато за първи път вижда Франческа Бриджъртън.

След безброй авантюри, в които сърцето му е останало свободно, само един поглед към нея е достатъчен, за да го накара да се влюби до полуда. Но за негово нещастие само след броени часове Франческа ще се омъжи за друг.

Но това вече е минало. Сега Майкъл е граф, а Франческа е свободна, но все още гледа на него само като на най-близкия си приятел и довереник.

Майкъл не смее да ѝ признае любовта си... до една нощ, когато младата жена невинно пристъпва в обятията му и страстта им се оказва по-силна и от най-греховните тайни...

ДЖУЛИЯ КУИН

БРИДЖЪРТЪН

**ОЧАРОВАТЕЛЕН
НЕГОДНИК**

**Шеста книга от поредицата
Бриджъртън**

На Б. Б.,
който ми прави компания,
докато пишех тази книга.
Най-добрите неща се случват на онези,
който умеят да чакат!

Както и на Пол,
макар че искаше да я нарека
„Любов по време на малария“

РОДОСЛОВНО ДЪРВО НА СЕМЕЙСТВО БРИДЖЪРТЪН

ПЪРВА ЧАСТ

*Март, 1820 г.
Лондон, Англия*

ГЛАВА 1

...Не бих казал, че ми е много забавно, но не е чак толкова зле. Все пак има жени, а в тяхната компания не бих могъл да скучая.

От писмо на Майкъл Стърлинг до братовчед му Джон, граф Килмартин, изпратено от 52-ри гвардейски пехотен полк по време на Наполеоновите войни*.

[* Водени през управлението на Франция от Наполеон Бонапарт от 1804 до 1815 г., като първите три са спечелени от Наполеон, а останалите три – от противниците му. – Б. пр.]

В живота на всеки от нас има повратен момент. Толкова значителен, толкова силен и разтърсващ, че човек има чувството, че са го ударили в гърдите и целият му въздух е бил изкаран, и той *знае* с абсолютна яснота, без никаква сянка на съмнение, че животът му вече никога няма да бъде същият.

За Майкъл Стърлинг това бе моментът, когато за пръв път видя Франческа Бриджъртън.

След като цял живот преследваше жени или коварно се подсмиваше, докато те го преследваха, позволявайки да го заловят, а после ловко обръщаше ситуацията в своя полза, като се превръщаше в победител, галеше, целуваше и ги любеше, без никога да допусне някоя да завладее сърцето му, бе нужно само да зърне Франческа Бриджъртън, за да се влюби толкова бързо и силно, че бе истинско чудо как успя да се удържи прав на краката си.

Обаче, за зла участ на Майкъл, на Франческа ѝ оставаха само трийсет и шест часа да носи фамилията Бриджъртън, тъй като, за жалост, двамата се срещнаха на празничната вечеря по случай предстоящата ѝ сватба с неговия братовчед.

Понякога животът наистина имаше страшно чувство за хумор, мислеше си Майкъл, когато бе в настроение да се изрязва по-благопристойно.

В не толкова благопристойните моменти използваше съвсем различен израз.

А откакто се бе влюбил в жената на своя първи братовчед, рядко биваше в благопристойно настроение.

О, той много добре се прикриваше. Не биваше да показва чувствата си. В противен случай някоя дразнещо чувствителна душа можеше наистина да забележи и – не дай боже! – да започне да го *разпитва* как върви животът му. Но Майкъл, който съвсем не без основание се гордееше със способността си да се преструва и да мами (та нали в крайна сметка бе съблазнил повече жени, отколкото някой можеше да преброи, като при това някак си се бе изхитрил да го стори, без нито веднъж да бъде извикан на дуел), всъщност никога досега не се бе влюбвал. А трябва да се отбележи, че ако в живота на един мъж съществува момент, когато той може да изгуби способността си да запази невъзмутимо изражение при директни въпроси, то това навярно е тъкмо този.

Затова той продължи да се смее, да се забавлява и да съблазнява жени, опитвайки се да не забелязва, че когато беше с тях в леглото, бе добил навика да затваря очи. После съвсем престана да ходи на църква, защото, изглежда, вече нямаше смисъл дори да се моли за спасението на душата си. А и местната Божия обител близо до Килмартин датираше съществуването си от 1432 година и порутените каменни стени едва ли щяха да издържат, ако ги поразят гръм.

Защото, ако Господ някога бе искал да накаже грешник, то едва ли би намерил по-подходящ от Майкъл Стърлинг.

Майкъл Стърлинг, Великия грешник.

Направо си представяше името, изгравирано върху визитна картичка. Дори би си поръчал такива картички – притежаваше точно такова черно чувство за хумор – и би го направил, ако не беше сигурен, че подобно изпълнение щеше тутакси да убие майка му.

Може и да беше женкар и нехранимайко, но нямаше смисъл да тормози жената, която го бе родила.

Странно как никога досега не бе смятал връзките с всичките онези жени за грях. И все още не го смяташе. Разбира се, те до една го желяха; не можеш да съблазниш жена против волята ѝ, поне не и ако не бъркаш съблазняването с изнасилване. Необходимо беше жената сама да го иска, а ако нямаше желание – ако Майкъл доловеше само намек за неловкост, – той се обръщаше и си тръгваше. Страстта му никога не е била толкова силна и непреодолима, че да не може много бързо и решително да напусне любовното поле.

Освен това никога не бе прелъстявал девственица и никога не бе спал с омъжена жена. О, добре де, човек не бива да лъже себе си, дори и да живее в лъжа – естествено, че беше спал с омъжени жени, при това доста, но само с такива, чиито мъже бяха негодници, а дори и тогава само в случаите, когато вече бяха родили двама наследници от мъжки пол; три, ако някое от момчетата изглеждаше малко болнаво.

В крайна сметка един мъж трябва да има свои правила на поведение.

Но това... Това надминаваше всякакви граници. Беше напълно неприемливо. Това беше прегрешение (а той бе имал много), което накрая щеше окончателно да погуби душата му или най-малкото – при положение че все пак успееше да намери в себе си сили да пребори желанието и копнежа си – щеше да я почерни с най-тъмния нюанс на въглена. Защото това... това...

Той жадуваше за жената на братовчед си.

Жадуваше за жената на Джон.

Джон.

Джон, който, дявол да го вземе, му беше повече от роден брат, ако имаше такъв. Джон, чието семейство го бе приютило, след като баща му бе починал. Джон, чийто баща го бе отгледал и научил да бъде мъж. Джон, с когото...

Ах, дявол да го вземе! Действително ли имаше нужда да си причинява това? Можеше цяла седмица да изрежда причините, поради които щеше да замине право в ада, задето бе избрал да се влюби тъкмо в съпругата на Джон. И никоя от тях нямаше да промени един прост факт.

Той никога нямаше да я има.

Никога нямаше да има Франческа Бриджъртън Стърлинг.

Но – мислено изсумтя, като се отпусна на дивана и подпря глезен върху коляното си – докато наблюдаваше от противоположния край на салона как Франческа и Джон се смеят и толкова влюбено се блещеха един на друг, че чак му се повдигаше, *можеше* да изпие още едно питие.

— Мисля да изпия едно – обяви и пресуши на един дъх чашата.

— Какво беше това, Майкъл? – попита Джон, който, по дяволите, както винаги имаше страхотен слух.

Майкъл лепна превъзходна фалшива усмивка и вдигна чашата си.

— Просто съм жаден – обясни като истинско vyplъщение на заклет гуляйджия.

Те се намираха в „Килмартин Хаус“ в Лондон, който не биваше да се бърка с „Килмартин“ (не „Хаус“, нито „Касъл“, а просто „Килмартин“) в Шотландия, където двамата с Джон бяха отраснали, нито с „Килмартин Хаус“ в Единбург. Майкъл често си мислеше, че предците му са били лишени от въображение – имаше още „Килмартин Котидж“* (ако можеше да се смята къща с дващсет и две стаи за вила), „Килмартин Аби“ и разбира се, „Килмартин Хол“. Майкъл нямаше представа защо на никого не бе хрумвало да назове поне едно от имененията на собствената си фамилия; според него „Стърлинг Хаус“ би звучало съвсем подходящо. Предполагаше, че амбициозните – и напълно лишени от въображение – предци Стърлинг са били толкова дяволски главозамайни от новопридобитото графство, че дори не са помислили да дадат друго име на собствеността си.

[* *Cottage* – „вила, къщурка, селска къща“ (англ.). – Б. пр.]

Младият мъж презрително изсумтя в чашата с уиски. Истинско чудо беше, че не пиеше чай „Килмартин“, разположил се в кресло „Килмартин“. И може би точно това щеше да се случи, ако баба му бе намерила начин да го постигне, без да се впуска в търговия с мебели и чай. Старата командаджийка толкова се гордееше със семейството си, сякаш тя самата бе родена Стърлинг, а не бе получила фамилията след брака си. Що се отнасяше до нея, графиня Килмартин (самата тя) беше не по-малко важна от всяка друга титулована особа и често недоволено пръхтеше, когато на някой прием я водеха към масата след някоя новоизлюпена маркиза или херцогиня.

С изключение на кралицата, безстрастно си помисли Майкъл. Предполагаше, че баба му бе коленичила пред кралицата, но определено не можеше да си я представи да се прекланя пред която и да е друга представителка на женския пол.

Тя би одобрила Франческа Бриджъртън. Баба Стърлинг сигурно високомерно би вирнала нос при новината, че бащата на Франческа е бил само виконт, но Бриджъртън бяха старо и невероятно популярно – и когато им скимнеше – изключително влиятелно семейство. Освен това Франческа имаше горда и величествена осанка и притежаваше подмолно и дяволито чувство за хумор. Ако беше с петдесет години по-стара и не толкова привлекателна, щеше да бъде близка приятелка на баба Стърлинг.

А сега Франческа беше графиня Килмартин, омъжена за братовчед му

Джон, който беше с една година по-малък, но в семейството винаги се бяха отнасяли към него като към по-голям, тъй като той беше наследникът. Бащите им бяха близнаци, но този на Джон бе дошъл на белия свят седем минути по-рано от бащата на Майкъл.

Най-важните седем минути в живота на Майкъл Стърлинг, а тогава той още дори не е бил роден.

— Е, как ще отбележим втората годишнина от сватбата ни? — попита Франческа, прекоси салона и седна пред пианото.

— Както пожелаеш — отвърна Джон.

Франческа се извърна към Майкъл. Очите ѝ имаха зашеметяващ син цвят, дори на светлината на свещите. Или може би той просто знаеше колко са сини. Дори напоследък сякаш сънуваше сини сънища.

„Франческово синьо“, така трябваше да се нарича този цвят.

— Майкъл? — По тона ѝ беше ясно, че не го вика за пръв път.

— Извини ме — промърмори той и я възнагради с обичайната си крива усмивка. Никой не го възприемаше сериозно, когато се усмихваше така, което, разбира се, беше целта. — Не слушах.

— Имаш ли някакви идеи? — попита тя.

— За какво?

— За нашата годишнина.

Ако имаше стрела, не би могла да прониже по-силно сърцето му. Но той само сви рамене, след като бе станал ужасяващо изкусен в уменията да имитира нехайство.

— Това не е моята годишнина — напомни ѝ.

— Знам — отвърна тя. Той не я гледаше, но по тона ѝ можеше да предположи, че е завъртяла очи.

Но не го бе направила. Майкъл беше сигурен в това. През последните две години бе опознал болезнено добре Франческа и знаеше, че тя никога не върти очи. Когато беше настроена саркастично, иронично или коварно, тя го изразяваше с тона си и странно извиване на устата. Нямаше нужда да върти очи. Просто те поглеждаше право в очите, устните ѝ леко се изкривяваха и...

Майкъл нервно преглътна и побърза да го прикрие, отпивайки от чашата. Никак не говореше добре за него, че прекарваше толкова много време, анализирайки извивката на устните на съпругата на братовчед си.

— Уверявам те — продължи Франческа, лениво прокарвайки върховете на пръстите си по повърхността на клавишите на пианото, без да произвежда звук, — че много добре помня за кого съм омъжена.

— Сигурен съм, че е така — промърмори той.

— Моля?

— Продължавай — подкани я Майкъл.

Тя сърдито се нацупи. Той доста често бе виждал това изражение на лицето ѝ, особено когато общуваше с братята си.

— Просто те питах за съвет — рече тя, — защото ти толкова често се веселиш.

— Често се веселя? — повтори той, знаейки, че точно така изглежда в очите на обществото — в крайна сметка го бяха нарекли Веселия разгулник, — ала му беше ненавистно да чуе думата от устата ѝ. Това го

караше да се чувства лекомислен и празноглав.

И в същия миг се почувства още по-зле, защото това навярно бе истина.

— Не си съгласен? — продължи тя с въпросите.

— Съвсем не — промърмори Майкъл. — Просто не съм свикнал да искат съвета ми за празнуване на годишнини от сватби, тъй като е съвсем очевидно, че нямам талант за брак.

— Изобщо не е ясно — заяви Франческа.

— Е, сега вече го загази — подсмихна се Джон, разгърна сутрешния брой на „Таймс“ и се облегна назад в креслото.

— Все още не си се женил — изтъкна съпругата на братовчед му. — Откъде знаеш дали имаш талант, или не?

Майкъл успя да изобрази самодоволна усмивка.

— Мисля, че е пределно ясно за всички, които ме познават. А и защо да се женя? Аз нямам нито титла, нито собственост...

— Имаш собственост — намеси се Джон, доказвайки, че макар и скрит зад вестника, слушаше разговора им.

— Съвсем малка собственост — уточни Майкъл, — която ще съм повече от щастлив да оставя на децата ви, след като и без това ми е дадена от Джон.

Франческа погледна съпруга си и Майкъл съвсем точно отгатна какво си мислеше — че Джон му бе дал собствеността, защото искаше братовчед му да има нещо, цел в живота. Когато преди няколко години се уволни от армията, Майкъл всъщност нямаше какво да прави. И въпреки че Джон никога не го бе казвал, Майкъл знаеше, че братовчед му се чувства виновен, задето не се бе сражавал за Англия на континента, оставайки у дома, докато в същото време Майкъл се бе излагал на опасност.

Но Джон беше наследник на графство. Неговият дълг беше да се ожени, да създаде потомство, да се размножава. От него не се очакваше да отиде на война.

Майкъл често се бе чудил дали въпросната собственост — неголямо имение с доста удобна и красива къща и осемдесет декара земя — не беше за Джон някаква форма на покаяние. Подозираше, че и Франческа се чудеше същото.

Ала никога не би попитала. Тя удивително добре разбираше мъжете — навярно защото бе отраснала с толкова много братя. Франческа съвсем точно знаеше кога да не разпитва един мъж.

Което винаги малко бе тревожило Майкъл. Смяташе, че много добре прикрива чувствата си, но ако тя *знаеше*? Разбира се, никога не би заговорила за това, никога дори не би намекнала. По-скоро подозираше, че по някаква ирония на съдбата в това отношение двамата с нея си приличаха; ако Франческа подозираше, че той бе влюбен в нея, държанието ѝ към него *никога* не би се променило.

— Мисля, че трябва да отидете в „Килмартин“ — рязко каза Майкъл.

— В Шотландия? — учуди се Франческа и леко натисна клавиша си бемол. — Когато сезонът съвсем скоро ще започне?

Майкъл стана, внезапно обхванат от желанието да си тръгне. Изобщо не биваше да идва.

— Защо не? — попита с небрежен тон. — Ти обичаш това място. Джон също го обича. Пътуването дотам не е толкова дълго, ако каретата е

удобна, с добри пружини.

— Ти ще дойдеш ли? – поинтересува се Джон.

— Мисля, че не – остро отвърна Майкъл.

Сякаш умираше от желание да присъства на празненството по случай годишнината от сватбата им. Само щеше да му напомни за това, което никога нямаше да има. Щеше да напомни за вината му. Или да я усили. Всъщност не му бяха нужни никакви напомняния; той всеки ден живееше с чувство на вина.

Не Пожелавай Жената На Братовчед си.

Мойсей навярно бе забравил да напише тази заповед.

— Имам доста дела тук – поясни Майкъл.

— Наистина ли? – попита Франческа и очите ѝ заинтригувано светнаха.

— Какви дела?

— О, знаеш как е. – Той криво се усмихна. – Всички онези приготовления, необходими, за да се води един безцелен и разгулен живот.

Франческа стана.

О, господи, тя стана и сега вървеше право към него. А това беше най-лошото – когато действително го докосваше.

Сега сложи ръка на рамото му. На Майкъл му бе нужна цялата сила на волята, за да не трепне.

— Искан ми се да не говориш по този начин – промълви тя.

Майкъл погледна над рамото ѝ към Джон, който бе вдигнал вестника достатъчно високо, за да се преструва, че не слуша.

— Да не би да възнамеряваш да се заемеш с устройването на живота ми?

— малко нелюбезно се поинтересува той.

Тя се отдръпна.

— Ние те обичаме и сме загрижени за теб.

Ние. *Ние*. Не аз, не Джон. Ние. Едва доловимо напомняне, че двамата са едно цяло. Джон и Франческа. Лорд и лейди Килмартин. Разбира се, тя не бе вложила подобен смисъл в думата, но за него прозвуча точно така.

— И аз ви обичам и съм загрижен за вас – рече Майкъл, очаквайки ята египетски скакалци да нахлуят в салона*.

[* *Едно от десетте Божи наказания, описани в библейската книга „Изход“.* – Б. пр.]

— Знам – откликна тя, нехаеща за страданията му. – Никога не бих си пожелала по-добър братовчед. Но искам да бъдеш щастлив.

Майкъл стрелна поглед към Джон с ясното послание: „Спаси ме!“

Джон зарязва преструвката, че чете, и остави вестника настрана.

— Франческа, скъпа, Майкъл е възрастен човек. Той ще открие своето щастие, с когото сметне за нужно. *Когато* сметне за нужно.

Франческа стисна устни и Майкъл разбра, че е ядосана. Тя не обичаше да ѝ противоречат и определено не се радваше да признае, че навярно не можеше да направлява света – и хората, които го населяваха – за свое собствено задоволство.

— Трябва да те запозная със сестра си – обяви тя.

Мили боже!

— Познавам сестра ти – побърза да отбележи Майкъл. – Всъщност

познавам всичките ти сестри. Дори тази, която все още се учи да ходи.

— Тя не се учи да... — Франческа млъкна и дори скръцна със зъби. — Признавам, че Хайъсинт не е за теб, но Елоиз е...

— Няма да се ожения за Елоиз — сръза я Майкъл.

— Не съм казала, че трябва да се ожениш за нея — побърза да го увери Франческа. — Просто потанцувай с нея един или два пъти.

— Но аз съм танцувал с нея — напомни ѝ той. — И това е всичко, което ще направя.

— Но...

— Франческа — обади се Джон. — Тонът му беше нежен, но значението съвсем недвусмислено. *Престани.*

Майкъл беше готов да го разцелува за намесата. Джон, разбира се, само мислеше, че спасява братовчед си от ненужно женско опяване; нямаше начин да знае истината — че Майкъл се опитваше да определи степента на вината на мъж, влюбен в жената на братовчед си.

Мили боже, да се ожени за Елоиз Бриджъртън! Да не би Франческа да се опитваше да го *убие!*

— Трябва да се поразходим — внезапно заяви Франческа.

Майкъл погледна към прозореца. Последните проблясъци на дневната светлина бяха угаснали.

— Не е ли малко късно за разходка? — попита.

— Не и за разходка в компанията на двама мъже — отвърна тя, — а и освен това улиците на „Мейфеър“ са прекрасно осветени. Ще бъдем в пълна безопасност. — Извърна се към съпруга си. — Какво ще кажеш, скъпи?

— Тази вечер имам среща — отвърна Джон и погледна джобния си часовник, — но можеш да излезеш с Майкъл.

Още едно доказателство, че Джон нямаше представа за чувствата на братовчед си.

— Вие двамата винаги чудесно прекарвате времето си — додаде Джон.

Франческа се обърна към Майкъл и се усмихна, завладявайки още една част от сърцето му.

— Ще дойдеш ли с мен? Умирам за глътка чист въздух, след като дъждът спря. А и трябва да призная, че през целия ден се чувствам доста странно.

— Разбира се — кимна Майкъл, след като всички знаеха, че няма никакви задължения и важни срещи. Той много старателно се придържаше към живот на лениво безгрижие.

Освен това не можеше да ѝ устои. Осъзнаваше, че трябва да стои по-далеч от нея, че никога не биваше да си позволява да остава насаме с нея. Никога не би могъл да даде воля на желанията си, но наистина, защо трябваше да се подлага на такова мъчение? Само щеше да приключи деня сам в леглото, съсипан от чувство на вина и копнеж, почти в еднаква степен.

Ала когато тя му се усмихваше, просто не можеше да ѝ каже „не“. И определено не беше достатъчно силен, за да се откаже от възможността да прекара още час в нейната компания.

Защото компанията ѝ беше всичко, което някога щеше да получи. Никога нямаше да има целувка, многозначителен поглед или докосване.

Нито прошепнати думи на любов, нито стенания от страст.

Всичко, на което можеше да се наслади, бяха усмивката и присъствието ѝ, а какъвто беше жалък глупак, той жадуваше дори за това.

— Само ми дай минутка – рече тя и се спря на прага. – Отивам да си взема връхна дреха.

— Побързай – посъветва я Джон. – Вече минава седем.

— С Майкъл ще бъда в безопасност, той ще ме защити – безгрижно се усмихна Франческа, – но не се тревожи, ще бъда бърза. – Сетне дари съпруга си с палава усмивка. – Аз винаги съм бърза.

Майкъл извърна очи, когато братовчед му буквално се изчерви. Господ му бе свидетел, че *действително* не желаше да знае какво се криеше зад думите: „Ще бъда бърза“. За нещастие, можеха да означават най-различни неща, всички до едно възхитително сексуални. И той навярно щеше да прекара следващия час, прехвърляйки ги през ума си, като си представяше, че стават с него.

Подръпна вратовръзката си. Може би трябваше да се измъкне от тази разходка с Франческа. Може би трябваше да се прибере у дома и да вземе една студена вана. Или още по-добре, да си намери някоя любвеобилна жена с дълга кестенява коса. И ако имаше късмет, със сини очи.

— Съжалявам за това – промърмори Джон, след като Франческа излезе.

Майкъл стрелна поглед към него. Със сигурност Джон никога не би се извинил за завоалирания намек на Франческа.

— За постоянното ѝ натякване – додаде Джон. – Ти си достатъчно млад. Няма защо да бързаш да се жениш.

— Ти си по-млад от мен – възрази Майкъл, по-скоро от желание да противоречи.

— Да, но аз срещнах Франческа – безпомощно сви рамене Джон, сякаш това обясняваше всичко. И разбира се, беше точно така.

— Нямам нищо против натякването ѝ – увери го Майкъл.

— Разбира се, че имаш. Виждам го в очите ти.

И в това беше проблемът. Джон *можеше* да вижда в очите му. Нито един човек на този свят не го познаваше по-добре. Ако нещо го притесняваше, Джон винаги го забелязваше. Истинско чудо беше, че Джон все още не бе разбрал защо Майкъл беше толкова изтормозен.

— Ще ѝ кажа да те остави на мира – обеща Джон, – макар че би трябвало да знаеш, че тя ти опява само защото те обича.

Майкъл съумя сковано да се усмихне. Определено не можеше да изстиска подходящ отговор.

— Благодаря ти, че ще я изведеш на разходка – рече Джон и се изправи.

— Тя през целия ден беше неспокойна заради дъжда. Каза, че се задушавала сред тези четири стени.

— Кога е срещата ти? – попита Майкъл.

— В девет – отвърна Джон, докато излизаха от салона. – Ще се видя с лорд Ливърпул.

— По парламентарни дела?

Братовчед му кимна. Той се отнасяше много сериозно към членството си в Камарата на лордовете. Майкъл често се бе питал дали самият той би изпълнявал дълга си толкова съвестно, ако се беше родил лорд.

Вероятно не. Но от друга страна, това нямаше значение, нали?

Майкъл погледна Джон, докато братовчед му разтриваше слепоочието си.

— Добре ли си? — попита той. — Изглеждаш малко... — Не довърши изречението, тъй като всъщност не знаеше точно как изглежда Джон. Не беше добре. Единствено това можеше да каже.

А той познаваше Джон. Отвън и отвътре. Може би по-добре от Франческа,

— Имам адско главоболие — призна Джон. — През целия ден ме мъчи.

— Искаш ли да позвъня да донесат малко лауданум?

Джон поклати глава.

— Мразя тази гадост. Замайва ми главата, а умът ми трябва да е бистър за срещата с Ливърпул.

Майкъл кимна.

— Изглеждаш блед — рече той, макар да не знаеше защо го каза. Думите му нямаше да променят мнението на Джон за опиата.

— Така ли? — Джон се намръщи и по-силно притисна пръсти към слепоочието си. — Мисля да полегна, ако нямаш нищо против. Не се налага да тръгвам още поне час.

— Добре — промърмори Майкъл. — Искаш ли да поръчам на някой от прислугата да те събуди?

Джон поклати глава.

— Ще помоля камериера си.

Точно в този миг Франческа заслиза по стълбището, обвита в дълга кадифена пелерина с цвят на среднощно небе.

— Добър вечер, господа — изрече тя, очевидно наслаждавайки се на безусловното внимание на мъжете. Но щом стигна до долното стъпало, се намръщи. — Нещо не е наред ли, скъпи? — обърна се към Джон.

— Просто главоболие — отвърна той. — Нищо сериозно.

— Трябва да полегнеш — посъветва го съпругата му.

Джон вяло се усмихна.

— Тъкмо казвах на Майкъл, че възнамерявам да направя точно това. Ще кажа на Саймънс да ме събуди навреме за моята среща.

— С лорд Ливърпул? — попита Франческа.

— Да. В девет.

— За „Шестте постановления“* ли става дума?

[* Ограничаващи гражданските свободи след бунтовете през 1819 г. в Северна Англия. — Б. пр.]

Джон кимна.

— Да, както и за завръщането към златния стандарт. Ако си спомняш, ти разказвах за това на закуска.

— Само се увери... — Тя млъкна, усмихна се и тръсна глава. — Е, знаеш как се чувствам.

Джон се усмихна, после се наклони и нежно целуна жена си по устните.

— Винаги знам как се чувстваш, скъпа.

Майкъл се престори, че гледа настрани.

— Невинаги — рече тя с гальовен и закачлив глас.

— Винаги, когато има значение — настоя Джон.

— Е, *това* е вярно – призна Франческа. – Дотук с опитите ми да бъда загадъчна дама, изпълнена с тайнственост и мистерия.

Той отново я целуна.

— Лично аз предпочитам да си като отворена книга за мен.

Майкъл се прокашля. Не би трябвало да му е толкова трудно; все пак Франческа и Джон не се държаха по-различно от обикновено. Те бяха, според мнението на обществото, като две птички в едно гнездо – божествено хармонична двойка и лудо влюбени един в друг.

— Става късно – отбеляза Франческа. – Трябва да вървим, ако искам да подишам чист въздух.

Джон кимна и за миг затвори очи.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Добре съм – отвърна той. – Просто ме боли глава. Франческа хвана Майкъл под ръка.

— Непременно изпий малко лауданум, след като се върнеш от срещата – подхвърли през рамо, когато вече бяха стигнали до вратата, – защото знам, че сега няма да го направиш.

Джон уморено кимна и пое нагоре по стълбите.

— Горкият Джон – каза Франческа, когато излязоха навън и хладният нощен въздух ги обгърна. Тя пое дълбока глътка, после въздъхна. – Мразя да ме боли главата. Това винаги ме кара да се чувствам много зле.

— Мен самия никога не ме боли главата – призна Майкъл и я поведе надолу по стъпалата към тротоара.

— Наистина ли? – Франческа го погледна и тъгълчето на устата ѝ потрепна в до болка познатата извивка. – Късметлия.

Майкъл едва не се разсмя. Да, ето го и него, разхожда се късно вечерта, под ръка с жената, която обича.

Истински късметлия, няма що!

ГЛАВА 2

...и дори всичко да не беше толкова лошо, подозирам, че не би ми казал. Колкото до жените, поне се опитай да се увериш, че са чистоплътни и не са заразени с болести. Извън всичко това, направи така, че животът ти да е поносим. И моля те, не се оставяй да те убият. Макар да рискувам да прозвуча сантиментално, действително не знам какво бих правил без теб.

От писмо на граф Килмартин до братовчед му Майкъл Стърлинг, изпратено до куриерската служба на 52-ри гвардейски пехотен полк по време на Наполеоновите войни.

Въпреки всичките му недостатъци – а Франческа бе готова да се съгласи, че Майкъл Стърлинг имаше много – той действително беше най-милият човек на света.

Беше ужасен флиртаджия (тя го бе виждала в действие и бе длъжна да признае, че доста умни жени губеха разсъдъка си под въздействието на неустойчивия му чар) и определено не се отнасяше към живота с необходимата сериозност, както биха искали те двамата с Джон, но независимо от всичко това тя не можеше да не го обича.

Той беше най-добрият приятел, който Джон някога бе имал – преди да се ожени за нея, разбира се, – и през последните две години се бе превърнал в неин доверен душеприказчик.

Наистина беше доста странно. Кой би си помислил, че един мъж ще стане най-близкият ѝ приятел? Не че някога се бе чувствала неловко в мъжка среда; четирима братя са в състояние да притъпят деликатността и на най-женствените създания. Но тя не беше като сестрите си. Дафни и Елоиз – предполагаше, че и Хайъсинт, макар че тя беше още много млада, за да се знае със сигурност – бяха толкова открити и слънчеви. Те бяха от жените, които стрелят великолепно и обичат да ловуват – все занимания, които им бяха създали репутация на „страхотни дружки“. Мъжете винаги се чувстваха удобно в тяхното общество и както Франческа бе забелязала, това чувство беше взаимно.

Ала тя беше различна. Винаги бе знаела, че се отличава от останалите членове на семейството. Обичаше ги безкрайно и би дала живота си за всеки един от тях, но макар външно да бе истинска Бриджъртън, вътрешно винаги бе имала чувството, че са я подменили като дете.

Докато всички от семейство Бриджъртън бяха дружелюбни и непринудени, тя беше... не точно свенлива, но някак си по-сдържана, по-премерена в думите. Славеше се с репутацията на иронична и остроумна особа и трябваше да признае, че рядко устояваше на възможността да подкачи братята или сестрите си с някоя язвителна забележка. Естествено, всичко бе направено от любов и може би отчасти заради отчаянието, което налягаше човек от време на време, когато прекарваше прекалено много време със семейството си, но те не ѝ оставаха длъжни и също дразнеха Франческа, така че всичко бе напълно справедливо.

Такава беше обстановката в дома им. Те се смееха, караха се, дразнеха се един друг. Приносът на Франческа към всеобщата шумотевица просто беше малко по-тих, но по-подмолен и злъчен.

Често се питаше дали част от привличането, което изпитваше към Джон, не се дължеше просто на факта, че той я бе откъснал от хаоса, царящ обикновено в дома на Бриджъртън. Не че не обичаше съпруга си. Тя го обожаваше с всяка клетка на тялото си. Той беше нейната сродна душа, толкова приличаше на нея в много отношения. Но донякъде беше истинско облекчение да напусне дома на майка си и да започне по-спокойно съществуване с Джон, чието чувство за хумор беше точно като нейното.

Той я разбираше, предугаждаше желанията ѝ.

Допълваше я.

Когато за пръв път го бе срещнала, я бе обхванало изключително странно чувство, сякаш тя беше парченце от мозайка, което най-после бе намерило своя липсващ чифт. Първата им среща не беше белязана с изблик на всепомитаща любов или страст, а по-скоро изпълнена с най-

невероятното усещане, че най-сетне бе открила човека, с когото можеше да бъде самата себе си.

Това бе станало мигновено. Съвсем внезапно. Вече не помнеше какво точно ѝ бе казал той, но от първия миг, в който думите се отрониха от устните му, Франческа се бе почувствала у дома.

А с Джон в живота ѝ се бе появил и Майкъл, неговият братовчед, макар че честно казано, двамата бяха по-скоро като братя. Бяха отраснали и възпитани заедно, а разликата във възрастта им бе толкова малка, че те споделяха всичко.

Е, почти всичко. Джон беше наследник на графство, а Майкъл беше само негов първи братовчед, затова бе съвсем естествено, че към двете момчета не се отнасяха съвсем еднакво. Но от това, което Франческа бе чула, както и от това, което знаеше понастоящем за семейство Стърлинг, двамата бяха обичани еднакво и тя смяташе, че навярно това обясняваше добродушния ведър характер на Майкъл.

Защото, въпреки че Джон бе наследил титлата и богатството, изобщо всичко, Майкъл, изглежда, не му завиждаше.

Ни най-малко не му завиждаше. И това я изумяваше. Той бе отраснал като брат на Джон – и то като по-големия брат на Джон, – а при все това нито веднъж не бе изпитал яд или недоволство, задето съдбата е била толкова щедра към Джон.

И затова Франческа най-много го обичаше. Майкъл сигурно щеше да се присмее, ако се опиташе да го похвали заради това, и бе сигурна, че тутакси щеше да изтъкне многобройните си прегрешения (за жалост, едва ли много преувеличени), за да докаже, че душата му е черна, а той е истински негодник. Обаче истината беше, че Майкъл Стърлинг притежаваше великодушно и любящо сърце като никой друг мъж на света.

И ако много скоро не му намереше подходяща съпруга, направо щеше да полудее!

— Какво – заговори тя и мигом се учуди колко пронизителен ѝ се стори собственият ѝ глас в тишината на нощта – не ѝ е наред на моята сестра?

— Франческа – отвърна той и тя долови раздразнението в гласа му, но примесено с развеселени нотки, – няма да се ожения за сестра ти.

— Не съм казала, че си длъжен да се ожениш за нея.

— И не е нужно. Изписано е на лицето ти.

Тя го погледна, леко извивайки устни.

— Ти дори не ме гледаше.

— Разбира се, че те гледах, а и дори и да не го правех, не би имало значение. Знам какво си си наумила.

Той беше прав и това я изплаши. Понякога се безпокоеше, че той я разбираше също толкова добре като Джон.

— Имаш нужда от съпруга – настоя тя.

— Не обеща ли току-що на съпруга си, че ще престанеш да ме тормозиш за това?

— Всъщност не съм – отвърна тя и самодоволно го изгледа. – Той ме помоли, разбира се...

— Разбира се – промърмори Майкъл.

Тя се засмя. Той винаги я караше да се смее.

— Аз пък предполагах, че съпругите трябва да се съобразяват с желанията на своите съпрузи – изтъкна Майкъл и изви дясната си вежда.
— Всъщност съм напълно сигурен, че точно това обещават в брачните си клетви.

— Ще ти направя много лоша услуга, ако ти намеря *такава* жена – рече Франческа и презрително изсумтя, за да подчертае думите си.

Той се обърна и я изгледа с донякъде бащинско изражение. Той би трябвало да бъде аристократ, помисли си младата жена. Разбира се, беше прекалено безотговорен, за да изпълнява задълженията, свързани с една титла, но когато погледнеше някого по този начин, високомерно и уверено, по нищо не отстъпваше на истински херцог.

— Отговорностите ти като графиня Килмартин не включват задължението да ми намериш съпруга – изтъкна Майкъл.

— А би трябвало.

Той се разсмя, което ѝ достави искрено удоволствие. Винаги можеше да го накара да се засмее.

— Много добре – въздъхна примирено Франческа, решавайки засега да се откаже. – Тогава ми разкажи нещо порочно. Нещо, което Джон не би одобрил.

Това бе игра, която играеха дори в присъствието на Джон, макар че той винаги се стараеше поне да се преструва, че не одобрява подобни разговори. Но Франческа подозираше, че Джон се забавлява с разказите на Майкъл не по-малко от самата нея. След като приключеше със задължителните мъмрения, съпругът ѝ целият се превръщаше в слух.

Не че Майкъл им разказваше толкова много. Беше прекалено дискретен. Но историите му бяха пълни с намеци и загатвания и Джон и Франческа винаги неимоверно се забавляваха. Никога и за нищо на света не биха заменили брачното си блаженство заради нещо друго, но кому не би се понаравило да послуша пикантни разкази за чужди пиршества и разгулни нощи?

— Боя се, че през тази седмица не съм извършил нищо порочно – рече Майкъл, докато завиваха зад ъгъла на „Кинг Стрийт“.

— Ти? Невъзможно!

— Днес е едва вторник – напомни ѝ набеденият грешник.

— Да, но ако не броим неделята, която съм сигурна, че не би осквернил – хвърли му поглед, недвусмислено подсказващ, че тя бе съвсем сигурна, че вече бе съгрешил по всички възможни начини, без да се съобразява със светостта на неделята, – остава понеделник, а един мъж може да свърши много неща в понеделник.

— Не и този мъж. Не и в този понеделник.

— Тогава какво си правил?

Спътникът ѝ се замисли, сетне отвърна:

— Всъщност нищо.

— Но това е невъзможно – подразни го Франческа. – Сигурна съм, че те видях буден поне за час.

Той не отговори, сетне сви рамене по начин, който тя намираше за странно обезпокоителен, след което каза:

— Нищо не съм правил. Разхождах се, разговарях, ядох, но в края на

деня се оказа, че не съм правил нищо.

Франческа поривисто стисна ръката му.

— Трябва да ти намерим нещо – тихо промълви.

Той се извърна и я погледна, странните му сребристи очи уловиха нейните с настойчивост, която рядко показваше.

После всичко изчезна и той отново беше същият, ала Франческа заподозря, че Майкъл Стърлинг съвсем не беше човекът, за какъвто искаше хората да го смятат.

Дори, понякога, и тя.

— Време е да се връщаме – рече той. – Става късно, а Джон ще ми откъсне главата, ако се простудиш заради мен.

— Джон ще обвини *мен* за глупостта ми и ти много добре го знаеш – възрази Франческа. – По този начин просто искаш да ми кажеш, че теб те очаква жена, вероятно обвита единствено със спалните чаршафи.

Майкъл се извърна към нея и се ухили. Беше греховна и изкусителна усмивка и в този миг Франческа разбра защо половината от *висшето общество* – по-точно женската половина – беше влюбена до уши в него, макар да не притежаваше нито титла, нито богатство.

— Ти каза, че искаш да чуеш нещо порочно, нали? – попита той. – Искаш ли да узнаеш повече подробности? Например какъв е цветът на чаршафите?

Тя се изчерви, за свой голям яд. *Ненавиждаше*, че се бе изчервила, но поне остана незабелязано в нощния мрак.

— Надявам се, че не са жълти – заяви Франческа, защото не можеше да допусне нейното смущение да сложи край на разговора. – Жълтото прави лицето ти да изглежда бледо.

— Е, все пак няма да се нагиздя с чаршафите – провлачено отбеляза той.

— Въпреки това.

Майкъл тихо се засмя и тя разбра, че той знаеше, че го бе казала само и само последната дума да е нейната. Франческа помисли, че той бе решил да ѝ подари тази малка победа, но тъкмо когато започваше да намира успокоение в последвалата тишина, той изрече:

— Червени.

— Моля? – Но разбира се, тя отлично разбра какво имаше предвид.

— Чаршафите са червени, така мисля.

— Не мога да повярвам, че ми го каза.

— Ти ме попита, Франческа Стърлинг. – Майкъл сведе поглед към нея. Един кичур от черната му като нощта коса бе паднал на челото му. – Имаш късмет, че няма да те издам на съпруга ти.

— Джон никога не би се тревожил за моето поведение – отсече тя.

За секунда си помисли, че той няма да отговори, но после Майкъл изрече със странно мрачен и сериозен глас:

— Знам. Само заради това си позволявам да те дразня.

Франческа гледаше към тротоара, за да не се спъне в някой камък, обаче тонът му бе толкова сериозен, че тя вдигна очи.

— Ти си единствената жена, която познавам, която никога няма да се отклони от правия път и да съгреси – промълви Майкъл и докосна брадичката ѝ. – Нямах представа колко много ти се възхищавам за това.

— Обичам братовчед ти – прошепна младата жена. – Никога няма да го предам.

Той отпусна ръката си.

— Знам.

Изглеждаше толкова красив на лунната светлина и толкова безкрайно нуждаещ се от любов, че сърцето ѝ едва не се пръсна от мъка. Със сигурност нямаше жена на този свят, която би могла да му устои, не и с това съвършено лице и стройно мускулесто тяло. И всеки, който би си направил труда да се вгледа по-внимателно в това, което беше под повърхността, щеше да го види такъв, какъвто и тя го виждаше: добросърдечен човек, лоялен и искрен.

С някаква дяволска отсянка, разбира се, но Франческа предполагаше, че точно това на първо място привличаше толкова силно дамите.

— Да тръгваме ли? – попита Майкъл, изведнъж превърнал се в самата любезност, като наклони глава в посоката към дома ѝ, а тя въздъхна и се обърна назад.

— Благодаря ти, че се разходи с мен – заговори Франческа, след като няколко минути повървяха в дружеско мълчание. – Не преувеличавах, когато казах, че дъждът направо ме подлудява.

— Ти не каза това – изтърва се Майкъл и тутакси мислено се срита. Тя бе споделила, че се чувствала малко странно, не че дъждът я подлудява, но само глупав педант или безнадеждно влюбен глупак би забелязал разликата.

— Така ли? – смръщи вежди тя. – Е, но със сигурност го мислех. Май днес някак си по-бавно съобразявам. Свежият въздух ми се отрази много добре.

— В такъв случай съм щастлив, че бях полезен – галантно отвърна кавалерът ѝ.

Франческа се усмихна, докато двамата се заизкачваха по стъпалата пред „Килмартин Хаус“. Вратата се отвори, когато стигнаха до горното стъпало – икономът навярно ги бе видял, – и Майкъл изчака спътницата му да сваля пелерината си в преддверието.

— Ще останеш ли да изпиеш още едно питие, или трябва незабавно да тръгваш за срещата си? – попита тя, а очите ѝ дяволито блеснаха.

Той погледна към часовника в края на преддверието. Беше осем и половина и тъй като нямаше къде да ходи – никаква дама не го очакваше, макар че със сигурност веднага би могъл да си намери компаньонка за вечерта, и си помисли, че навярно точно това щеше да направи, – не му се искаше особено да остава тук, в „Килмартин Хаус“.

— Трябва да вървя – каза той. – Имам много работа.

— Нямаш никаква работа и отлично го знаеш – възрази Франческа. – Просто искаш да развратничиш.

— Това е възхитителен начин да прекараш времето си – промърмори младият мъж.

Тя отвори уста, за да отвърне с нещо хапливо, но в този момент Саймънс, наскоро наетият камериер на Джон, слезе надолу по стълбището.

— Милейди? – неуверено подхвана мъжът.

Франческа се извърна към него и наклони глава, давайки знак, че може

да продължи.

— Почуках на вратата на Негова Светлост и извиках името му два пъти, но той, изглежда, спи много дълбоко. Желаете ли да го събудя?

Франческа кимна.

— Да. С удоволствие бих го оставила да поспи, напоследък той работи толкова много – последното беше адресирано към Майкъл, – но знам, че срещата му с лорд Ливърпул е много важна. Би ли... не, почакай, аз сама ще го събудя. Така е по-добре.

Обърна се към Майкъл.

— Утре ще се видим ли?

— Всъщност, щом Джон още не е излязъл, аз ще почакам – отвърна Майкъл. – Дойдох пеша, затова може да се възползвам от каретата му, след като първо го закарат до парламента.

Тя кимна и забърза нагоре по стъпалата, оставяйки Майкъл да си тананика под нос, докато разсеяно разглеждаше картините в преддверието.

И в този миг се разнесе пронизителният ѝ вик.

* * *

Майкъл нямаше спомен да тича нагоре по стълбите, но някак си го бе го сторил, защото изведнъж се оказа в спалнята на Джон и Франческа, единствената стая в къщата, чийто праг никога досега не бе пристъпвал.

— Франческа? – задъхано изрече той. – Франи, Франи, какво...

Тя седеше до леглото, вкопчена в безжизнено провисналата ръка на Джон.

— Събуди го, Майкъл! – извика. – Събуди го! Аз не мога. Събуди го!

Майкъл почувства как светът му рухва. Леглото беше в другия край на стаята, на около четири метра от него, но той *знаеше*.

Никой не познаваше Джон толкова добре, колкото него. Никой.

Джон вече не беше в стаята. Той си бе отишъл... Това, което беше в леглото...

Това не беше Джон.

— Франческа – прошепна Майкъл, докато бавно приближаваше към нея. Ръцете и краката му бяха като чужди и се движеха странно, с някаква ужасяваща мудност. – Франческа.

Тя вдигна към него огромни, пълни с болка очи.

— Събуди го, Майкъл!

— Франческа, аз...

— Сега! – изкрещя тя и се хвърли към него. – Събуди го! Ти можеш. Събуди го! Събуди го!

Но всичко, което Майкъл можеше да стори, бе да стои неподвижно, докато тя го удряше с юмруци в гърдите, после пръстите ѝ сграбчиха вратовръзката му и я затеглиха, докато той не започна да се задъхва. Не можеше дори да я прегърне, да я утеши, защото самият той бе не по-малко потресен и съсипан.

Внезапно този трескав изблик секна и тя се отпусна в ръцете му, а сълзите ѝ намокриха ризата му.

— Него просто го болеше главата – изхленчи. – Това беше всичко.

Просто го болеше главата. Беше само главоболие. – Погледна го, очите й въпросително се възряха в лицето му, сякаш се опитваха да намерят отговорите, които той никога нямаше да може да й даде. – Беше просто главоболие – отново повтори.

Изглеждаше напълно съкрушена.

— Знам – пророни той, макар да разбираше, че не бе достатъчно.

— О, Майкъл! – задавено изхлипа Франческа. – Какво ще правя?

— Не знам – отвърна той, защото действително нямаше представа. В „Итън“, „Кеймбридж“ и в армията го бяха подготвили за всичко, което животът можеше да поднесе на един английски джентълмен. Но никога не го бяха подготвили за *това*.

— Не разбирам – изрече тя и навярно още много други неща, но слухът му отказваше да възприеме смисъла на думите. Дори нямаше сили да стои на краката си. Двамата се свлякоха върху килима, облежнати на леглото.

Майкъл се взираше немиждащо в отсрещната стена, недоумявайки защо не плаче. Беше вцепенен, тялото му се струваше натежало като олово и не можеше да се отърси от усещането, че душата му бе изтръгната от тялото.

Не и Джон.

Защо?

Защо?

И докато седеше там, смътно осъзнавайки, че слугите се бяха събрали отвън пред отворената врата, изведнъж осъзна, че Франческа скимтеше същите думи:

— Не и Джон.

— Защо?

— *Защо?*

* * *

— Мислите ли, че тя може да е бременна?

Майкъл се втренчи изумено в лорд Уинстън, наскоро назначения и прекалено напорист представител на Комитета по привилегиите към Камарата на лордовете, опитвайки се да проумее смисъла на думите му. Джон бе мъртъв едва от един ден. Все още му бе трудно да проумее каквото и да било. А ето че това малко пухкаво човече настоя да го приеме и в момента бръщолевеше за някакъв свещен дълг към Короната.

— Нейна Светлост – обясни лорд Уинстън. – Ако е бременна, това ще усложни всичко.

— Не знам – отвърна Майкъл. – Не съм я питал.

— Трябва да го сторите. Сигурен съм, че нямате търпение да встъпите във вашите нови владения, но действително се налага да се уверим дали не очаква дете. Освен това, ако тя действително е *бременна*, е необходимо член на нашия комитет да присъства на раждането.

Майкъл усети как ченето му увисва.

— Моля? – едва успя да смотолечи.

— Подмяна на бебетата – с мрачна физиономия обяви лорд Уинстън. – Имало е случаи...

— За бога...

— Това е в защита на вашите интереси – прекъсна го лорд Уинстън. –

Ако Нейна Светлост роди момиче и няма свидетел, какво ще ѝ попречи да подмени своето дете с момче?

Майкъл дори не сметна за нужно да го удостои с отговор.

— Налага се да разберете дали очаква дете – не мирясваше лорд Уинстън. – Трябва да се вземат съответните мерки.

— Тя овдовя едва вчера – рязко заяви Майкъл. – Няма да я тормозя с подобни нахални въпроси.

— На карта е заложено много повече от чувствата на Нейна Светлост – не му остана дължен лордът. – Ние не можем да започнем с процедурите по прехвърлянето на графската титла, докато има съмнения за унаследяването.

— Да върви по дяволите графството! – избухна Майкъл.

Лорд Уинстън сачисано ахна и дори политна назад от ужас.

— Забравяте се, милорд.

— Не съм ви милорд – срязва го Майкъл. – Не съм ничий... – Гласът му пресекна и той се отпусна в креслото, опитвайки да се пребори с напиралите сълзи. Точно тук, в кабинета на Джон, пред очите на това противно малко човече, което, изглежда, не разбираше, че е умрял човек, не просто граф, а човек, Майкъл искаше да заплаче.

И подозираше, че щеше да го стори. Веднага след като лорд Уинстън си тръгне и той заключи вратата, за да се увери, че никой няма да го види, навярно щеше да зарови лице в шепи и да се разридае.

— Някой трябва да я попита – наруши мълчанието гостът.

— Няма да съм аз – тихо отвърна Майкъл.

— В такъв случай аз ще го направя.

Майкъл скочи от креслото и притисна лорд Уинстън към стената.

— Няма да приближавате до лейди Килмартин – изръмжа. – Да не сте посмели да дишате един и същ въздух с нея. Ясен ли съм?

— Напълно – изхъхри малкото човече.

Майкъл го пусна, смътно осъзнавайки, че лицето на лорда започваше да добива пурпурен оттенък.

— Махайте се отук! – процеди през зъби.

— Ще се нуждаете...

— Вън! – изрева Майкъл.

— Утре ще се върна – рече лорд Уинстън и припряно заотстъпва към вратата. – Ще говорим, когато сте малко по-спокоен.

Майкъл се облегна на стената, взрян в отворената врата. Мили боже, как се бе стигнало дотук? Джон дори нямаше трийсет години. Беше въплъщение на самото здраве. Майкъл беше втори по линията на унаследяването на графството, тъй като Джон и Франческа нямаха деца, но в действителност никой не беше мислил, че някога ще го наследи.

Вече бе чул мъжете в клуба да го наричат „най-големия късметлия в Британия“. Само за една нощ той се бе преместил от покрайнините на аристократичния свят в самия му център. Никой, изглежда, не проумяваше, че Майкъл никога не бе желал това. Никога.

Никога не бе искал графството. Искаше си обратно своя братовчед. Но никой, изглежда, не разбираше това.

Може би с изключение на Франческа, ала тя бе толкова потънала в

собствената си скръб, че едва ли в момента би разбрала душевната болка на Майкъл.

А и той никога не би я помолил за това. Не и сега, когато бе напълно сломена от страданието си.

Младият мъж се обгърна с ръце, когато се замисли за нея. До края на живота си нямаше да забрави лицето на Франческа, когато истината най-после достигна до съзнанието ѝ. Джон не спеше. Той никога нямаше да се събуди.

А Франческа Бриджъртън Стърлинг, на крехката възраст от двайсет и две години, беше най-печалното създание на света.

Вдовица.

Майкъл разбираше отчаянието ѝ по-добре, отколкото всеки би могъл да си представи.

Снощи я бяха сложили в леглото – двамата с майка ѝ, която незабавно бе дошла след настоящата молба на Майкъл. И тя бе заспала като бебе, неспособна дори да плаче, изнемощяла от ужаса на случилото се.

Но когато на следващата сутрин се бе събудила, тя се бе взела в ръце, твърдо решена да бъде силна и непоколебима, да се справи с многобройните подробности, последвали смъртта на Джон.

Проблемът беше, че никой от тях нямаше представа какви бяха тези подробности. Довчера те бяха млади и безгрижни. Никога не се бяха замисляли за смъртта.

Например кой би могъл да предположи, че ще бъде замесен Комитетът по привилегиите? И при това да настоява да заеме най-важното място в този момент, който би трябвало да е най-интимният в живота на Франческа?

Ако, разбира се, действително тя чакаше дете.

Но дяволите да го вземат, *той* нямаше да я попита.

— Трябва да съобщим на майка му – бе казала сутринта Франческа. Всъщност това бяха първите ѝ думи. Никакви предисловия, никакви поздрави, само: „Трябва да съобщим на майка му“.

Майкъл бе кимнал, защото тя, разбира се, беше права.

— Трябва да кажем и на твоята майка. И двете са в Шотландия и все още не знаят.

Той отново бе кимнал. Само за това имаше сили.

— Ще им пиша.

И Майкъл бе кимнал за трети път, питайки се *той* какво трябва да прави.

Посещението на лорд Уинстън бе дало отговора на този въпрос, но Майкъл не можеше да понесе да мисли за всичко това точно сега. Струваше му се толкова отвратително. Не желаше да мисли за всичко, което щеше да спечели от смъртта на Джон. Как изобщо някой можеше да помисли, че нещо *добро* би могло да се случи след смъртта на Джон?

Майкъл усети, че се плъзга надолу по стената, докато седна на пода и опря глава върху свитите си колене. Не бе искал всичко това. Или го бе искал?

Той бе искал Франческа. Това беше всичко. Но не и така. Не и на тази цена.

Никога не бе завиждал на Джон за късмета му. Никога не бе пожелавал титлата, парите, властта.

Бе желал само неговата съпруга.

А сега щеше да получи титлата на Джон, да заеме неговото място. Чувството на вина обви безмилостния си юмрук около сърцето му.

Дали все пак някога не бе пожелавал това? Не, не би могъл. Не го бе направил.

Или го бе пожелавал?

— Майкъл?

Вдигна глава. Беше Франческа с все същия празен поглед, надянала тази безстрастна маска, от която сърцето му се късаше много повече, отколкото ако ридаеше безутешно.

— Изпратих писмо на Джанет.

Той кимна. Майката на Джон. Тя щеше да бъде съсипана.

— Както и на майка ти.

Тя щеше да бъде не по-малко съкрушена.

— Ако се сещаш за още някого...

Той поклати глава, съзнавайки, че трябва да стане, благоприличието изискваше да се изправи на крака, но просто нямаше сили. Не искаше Франческа да го вижда толкова слаб, но нищо не можеше да направи.

— По-добре да седнеш – каза той накрая. – Трябва да си починеш.

— Не мога – отвърна тя. – Имам нужда да... Ако спра, дори за миг, аз ще...

Не се доизказа, но нямаше значение. Той разбра.

Вдигна очи към нея. Кестенявата ѝ коса бе прибрана назад в обикновена опашка, а лицето ѝ бе бледо. Изглеждаше толкова млада, почти като ученичка, със сигурност прекалено млада за подобна мъка.

— Франческа – отрони той и това не беше обръщение, нито въпрос, а по-скоро въздишка.

И тогава тя го каза. Каза го, без да се налага той да пита.

— Аз съм бременна.

ГЛАВА 3

...аз безумно го обичам. Безумно! Наистина, бих умряла без него.

От писмо на графиня Килмартин до сестра ѝ Елоиз Бриджъртън, една седмица след сватбата на Франческа.

— Заявявам, Франческа, че ти си най-здравата бъдеща майка, която някога съм виждала.

Франческа се усмихна на свекърва си, която току-що бе влязла в градината на резиденцията на графовете Килмартин на „Сейнт Джеймс“. Сякаш само за една нощ „Килмартин Хаус“ се бе превърнала в женско царство. Първо пристигна Джанет, а след това и Хелън, майката на

Майкъл. Къщата бе пълна с жените от семейство Стърлинг, или поне с онези, които бяха придобили името след брака.

Всичко изглеждаше толкова различно.

Това бе странно. Тя бе мислила, че ще усеща призрачното присъствие на Джон, ще го долавя във въздуха, ще го вижда във вещите, сред които бяха живели в продължение на две години. Ала вместо това той просто си бе отишъл, а напливът на жени изцяло бе променил атмосферата на дома. Франческа предполагаше, че това беше за добро; в момента се нуждаеше от женска подкрепа.

Но беше малко странно да живее сред жени. Сега в къщата имаше повече цветя – вазите бяха навсякъде – и вече не се усещаше постоянният аромат на пурите на Джон или на любимия му сандалов сапун.

Сега „Килмартин Хаус“ ухаеше на лавандула и розова вода и всеки път, когато усещаше новите миризми, сърцето на Франческа се свиваше от мъка.

Дори Майкъл се държеше някак странно отчуждено. О, той идваше да ги навести – няколко пъти в седмицата, ако човек си дадеше труд да пресметне, което Франческа, трябваше да признае, бе направила. Но сякаш не беше *тук*, не присъстваше в дома, както преди смъртта на Джон. Не беше същият и Франческа не биваше да го упреква заради това, дори и в мислите си.

Той също страдаше.

Младата жена го знаеше и си го напомняше, когато го видеше и съзираше отчуждеността в очите му. Напомняше си го всеки път, когато не знаеше какво да му каже и когато той не я дразнеше както обикновено.

Изгубила бе Джон, а сега, изглежда, бе изгубила и Майкъл. И въпреки че двете майки постоянно се суетяха като квачки около нея – три, ако брой и своята, която идваше всеки божи ден, – тя се чувстваше безкрайно самотна.

И тъжна.

Никой не ѝ бе обяснил колко ще ѝ бъде тъжно. А и на кого би му *хрумнало* да ѝ каже? И дори ако майка ѝ, която също бе овдовяла млада, се бе опитала да ѝ обясни болката от подобна загуба, как тя би могла да разбере?

Това беше едно от онези неща, които човек трябваше да изпита на гърба си, за да ги проумее. И, о, колко силно копнееше Франческа да не принадлежи на този печален клуб!

А къде беше Майкъл? Защо не я утешаваше? Нима не разбираше колко много се нуждаеше тя от него сега? От него, а не от майка му. От ничия майка.

Тя имаше нужда от Майкъл, човека, който бе познавал Джон също като нея, единствения човек, който го бе обичал също толкова всеотдайно и безгранично. Майкъл беше нейната връзка със съпруга, когото бе изгубила, и тя го ненавиждаше, задето странеше от нея.

Дори когато беше *тук*, в „Килмартин Хаус“, в една и съща стая с нея, по дяволите, не беше както преди. Двамата не се шегуваха, не се подкачаха един друг като някога. Просто седяха там, печални и съсипани от мъка, а когато говореха, помежду им се усещаше някаква неловкост, която преди

не съществуваше.

Нима *нищо* не можеше да остане същото, както преди смъртта на Джон? Никога не бе помисляла, че приятелството ѝ с Майкъл също може да загине.

— Как се чувстваш, скъпа?

Франческа вдигна глава и със закъснение осъзна, че свекърва ѝ бе задала въпрос. Навярно няколко, а тя бе пропуснала да отговори, потънала в мислите си. Напоследък често ѝ се случваше.

— Прекрасно – отвърна младата жена. – Не по-различно отпреди.

Джанет изумено поклати глава.

— Забележително. Никога не съм чувала за подобно нещо.

Снаха ѝ сви рамене.

— Ако не беше липсата на месечното ми неразположение, изобщо нищо нямаше да забележа.

И това бе самата истина. Не ѝ прилошаваше, не изпитваше постоянен глад, изобщо не усещаше никакви промени. Навярно се уморяваше три пъти повече от обичайното, но това може да се дължеше на скръбта. Майка ѝ бе казала, че се чувствала уморена цяла година след смъртта на баща ѝ.

Разбира се, майка ѝ бе имала осем деца, за които да се грижи. Франческа трябваше да се грижи само за себе си, при това бе заобиколена от малка армия слуги, които се отнасяха към нея, сякаш беше кралица инвалид.

— Ти си истинска щастливка – заяви Джанет и се отпусна в креслото срещу снаха си. – Когато бях бременна с Джон, всяка сутрин повръщам. Както и през повечето следобеди.

Франческа кимна и се усмихна. Джанет вече ѝ бе разказвала за това, няколко пъти. Смъртта на Джон бе превърнала майка му в истинска сврака, която неспирно дърдореше, опитвайки се да запълни скръбната тишина, възцарила се в дома. Франческа бе благодарна на свекърва си за нейните старания, но подозираше, че единствено времето можеше да намали болката.

— Толкова се радвам, че очакваш дете – заяви Джанет, приведе се и импулсивно стисна ръката на снаха си. – Това прави всичко малко по-поносимо. Или по-точно казано, по-малко непоносимо – додаде тя и макар да не се усмихна истински, направи героичен опит да изобрази усмивка.

Франческа само кимна, опасявайки се, че ако каже дори само една дума, сълзите ѝ тутакси ще рукнат.

— Винаги съм искала още деца – призна Джанет. – Но не е било писано. А когато Джон почина, аз... Ами, само ще кажа, че нито един внук на този свят няма да е по-обичан от детето, което носиш. – Замълча и се престори, че изтрива носа си с кърпичката, но всъщност попиваше очите си. – Не го казвай на никого, но ми е все едно дали ще бъде момче, или момиче. То ще бъде част от него. Само това има значение.

— Знам – тихо промълви Франческа и сложи ръка върху корема си. Много ѝ се искаше да почувства някакъв знак от бебето в утробата си. Знаеше, че е прекалено рано то да се движи; беше едва в третия месец според внимателните ѝ пресмятания. Но всичките ѝ дрехи ѝ ставаха идеално, а храната имаше същия вкус както винаги и нямаше нито

капризни изблици, нито ѝ прилошаваше, за което ѝ бяха разказвали другите жени.

Би била щастлива, ако всяка сутрин повръщаше, защото тогава би могла да си представи, че детето, което носеше, ѝ махаше с ръчичка с жизнерадостното: „Аз съм тук!“

— Напоследък виждала ли си Майкъл? – попита Джанет.

— Не и от понеделник – отвърна Франческа. – Той вече рядко се отбива.

— Джон му липсва – тихо каза Джанет.

— Както и на мен – отвърна Франческа и сама се изплаши от рязката нотка в гласа си.

— Сигурно му е много трудно – замислено рече Джанет.

Франческа смаяно се втренчи в свекърва си и устните ѝ леко се разтвориха.

— Не исках да кажа, че и на теб не ти е трудно – побърза да уточни по-възрастната жена, – но си помисли за деликатното му положение. Той още шест месеца няма да знае дали ще бъде граф.

— Нищо не мога да направя за това.

— Не, разбира се, че не – увери я Джанет, – но това го поставя в много неудобна ситуация. Вече чух не една светска матрона да заявява, че не може да бъде смятан за желан съпруг за дъщерите им, докато ти не родиш момиче. Едно е да се омъжиш за граф Килмартин. И съвсем друго за беден братовчед. А никой не знае кой от двамата ще бъде той.

— Майкъл не е беден – раздразнено отбеляза Франческа, – освен това той никога не би се оженил, докато сме в траур за Джон.

— Не, предполагам, че не, но се надявам да започне да се оглежда за бъдеща съпруга – каза Джанет. – Искам Майкъл да бъде щастлив. И разбира се, ако стане граф, ще се наложи да се погрижи да осигури наследник. В противен случай титлата ще отиде в онзи ужасен дебънамски клон на семейството. – Джанет потръпна при мисълта.

— Майкъл ще постъпи както е редно – каза Франческа, въпреки че не беше толкова сигурна. Трудно беше да си го представи женен. Винаги беше трудно – Майкъл не беше от мъжете, които дълго могат да останат верни на една жена, – но сега просто ѝ се струваше някак странно. От години имаше Джон, а Майкъл бе техни неизменен спътник и приятел. Дали би могла да го понесе, ако той се ожени, а тя, образно казано, стане петото колело? Дали сърцето ѝ бе достатъчно великодушно, за да се радва на семейното му щастие, докато тя беше сама?

Разтърка очите си. Чувстваше огромна умора и честно казано, известна слабост. Предполагаше, че е добър знак; неведнъж бе чувала, че бременните жени се уморяват повече, отколкото обичайно. Погледна към Джанет.

— Мисля да се кача горе и да подремна.

— Прекрасна идея – съгласи се свекърва ѝ. – Нуждаеш се от почивка.

Франческа кимна и стана, но тутакси се хвана за подлакътника на креслото, за да не падне, тъй като изведнъж ѝ се зави свят.

— Не разбирам какво ми става – промърмори и се опита да се усмихне. – Чувствам се толкова нестабилна. Аз...

Не успя да довърши, прекъсната от силното ахване на Джанет.

— Джанет? — Франческа загрижено погледна свекърва си. Тя бе пребледняла като платно, а треперещата ѝ ръка се притисна към устните.

— Какво има? — попита младата жена и изведнъж осъзна, че Джанет не гледа към нея. Взираше се в креслото.

Обхваната от нарастващ ужас, Франческа сведе поглед към седалката, от която току-що бе станала.

Там, в средата на възглавницата, се виждаше малка червена ивица.

Кръв.

* * *

„Животът би бил много по-лесен — тъжно си помисли Майкъл, — ако бях пияница.“ Нямаше по-подходящ момент от този, за да удави скръбта си в бутилката.

Но не, той бе прокълнат с изключително здрав организъм и удивителната способност да пие, без да губи достойнството и ясната си мисъл. Което означаваше, че ако искаше да се напие до безсъзнание, трябваше да пресуши цялата бутилка с уиски, намираща се върху бюрото му, а може би дори още една.

Погледна през прозореца. Още не се бе стъмнило. А даже такъв отчаян гуляйджия, за какъвто той се опитваше да се представи, не можеше да се насили да изпие цяла бутилка с уиски, преди слънцето да е залязло.

Майкъл забарабани с пръсти по бюрото. Щеше му се да знае какво да прави с живота си. Вече бяха изминали шест седмици от смъртта на Джон, а той все още живееше в скромния си апартамент в Олбани. Не можеше да се застави да се премести в „Килмартин Хаус“, резиденцията на графовете Килмартин, а той още шест месеца нямаше да стане граф.

Или може би никога.

Според лорд Уинстън, чиито лекции Майкъл накрая бе принуден да изтърпи, титлата щеше да остане временно без притежател, докато Франческа не роди. Ако на бял свят се появи момче, Майкъл щеше да остане в същото положение както досега — братовчед на граф.

Но не особената ситуация караше Майкъл да стои настрана. Би изпитвал неохота да се пресели в „Килмартин Хаус“, дори ако Франческа не беше бременна. Тя все още беше *там*.

Все още беше там и все още беше графиня Килмартин. Дори той да стане граф, без никакви съмнения относно титлата, тя пак нямаше да бъде *неговата* графиня, а Майкъл не бе сигурен, че ще съумее да понесе такава ирония на съдбата.

Надявал се бе, че мъката му най-накрая ще заличи копнежа по нея, но уви, дъхът му както преди секваше, щом тя влезеше в стаята, тялото му се напрягаше, когато случайно го докоснеше, докато минаваше покрай него, а сърцето му линееше от болката на несподелената му любов към нея.

С тази разлика, че сега го гнетеше допълнителна вина — сякаш не му стигаше *тази*, докато Джон беше все още жив. Франческа страдеше, оплакваше мъртвия си съпруг и той бе длъжен да я утешава, а не страстно да я жадува. Мили боже, Джон дори още не бе изстинал в гроба. Що за чудовище би пожелало съпругата му?

Бременната му съпруга.

Вече бе заел мястото на Джон в толкова много отношения. Нямахте да завърши предателството, заемайки и мястото му до Франческа.

Затова се държеше на разстояние. Не напълно; би било прекалено очевидно, а освен това не би могъл да го направи, не и докато майка му и майката на Джон живееха в „Килмартин Хаус“. Освен това всички очакваха от него да поеме задълженията на граф Килмартин, макар че титлата още шест месеца нямаше да бъде негова.

И той го правеше. Всъщност не му тежеше да се занимава с текущите дреболии, нямаше нищо против да прекарва по няколко часа на ден в грижи за състояние, което може би щеше да принадлежи другиму. Това беше най-малкото, което можеше да направи за Джон.

И за Франческа. Не можеше да се застави да ѝ бъде приятел, не и по начина, по който би трябвало, но можеше да се постарее финансовите ѝ дела да са в пълен порядък.

Обаче знаеше, че тя не разбира. Често идваше при него, докато работеше в кабинета на Джон в „Килмартин Хаус“, зает с многобройните отчети от управителите на различните имения и адвокатите. Майкъл бе наясно, че тя диреше предишните им дружески отношения, ала той просто не можеше да го направи.

Наречете го слаб, наречете го повърхностен. Но той просто не можеше да бъде неин приятел. Поне не сега.

— Господин Стърлинг?

Майкъл вдигна глава. На прага стоеше камериерът му, придружаван от лакей, облечен в зелената ливрея със златни кантове на „Килмартин Хаус“.

— Има писмо за вас — каза лакеят. — От вашата майка.

Майкъл протегна ръка, докато мъжът прекосяваше стаята, чудейки се какво може да бъде този път. Майка му през ден го викаше в „Килмартин Хаус“.

— Тя каза, че е спешно — добави лакеят, връчвайки плика на Майкъл.

Спешно, а? Това беше новост. Майкъл погледна към лакея и камериера, съвсем ясно давайки им знак да се оттеглят, и след като остана сам, отвори плика.

„Ела бързо — пишеше в бележката. — Франческа загуби бебето.“

* * *

Майкъл едва не се преби, докато препускаше към „Килмартин Хаус“, подминавайки без внимание гневните викове на пешеходците, които за малко да бъдат стъпкани от галопиращите копита на коня му.

Но сега, след като беше тук, застанал в преддверието, нямаше представа къде да се дене.

Помятане? Това беше нещо чисто женско. Какво трябваше да направи? Случилото се беше трагедия и той се чувстваше ужасно заради Франческа, но какво можеше да ѝ каже? Защо го бяха повикали тук?

После го осени. Сега той беше граф. Всичко бе свършено. Бавно, но сигурно той изнемваше живота на Джон, изпълваше всеки ъгъл на света, някога принадлежал на братовчед му.

— О, Майкъл! — втурна се майка му в преддверието. — Толкова се радвам, че си тук.

Той непохватно я прегърна. И дори промърмори нещо напълно безсмислено като „Каква трагедия“, но като цяло просто стоеше там, чувствайки се глупаво и не на място.

— Как е тя? — най-послед попита, след като майка му се отдръпна и отстъпи назад.

— Тя е в шок. Не спира да плаче.

Той нервно преглътна, отчаяно копнеещ да разхлаби вратовръзката си.

— Е, това трябваше да се очаква — смънка. — Аз... аз...

— Изглежда, не може да престане — прекъсна го Хелън.

— Да плаче? — попита Майкъл.

Хелън кимна.

— Не знам какво да правя.

Майкъл се насили да диша равномерно. Бавно. Спокойно. Вдишване и издишване.

— Майкъл? — Майка му го гледаше, очаквайки отговор. А може би напътствия.

Сякаш *той* би могъл да знае какво да прави.

— Майка ѝ дойде — каза Хелън, когато стана ясно, че Майкъл няма да заговори. — Искан Франческа да се пренесе в „Бриджъртън Хаус“.

— А Франческа иска ли го?

Хелън печално сви рамене.

— Не мисля, че и тя знае. За нея всичко е такъв шок.

— Да — пророни Майкъл и отново преглътна. Не желаше да бъде тук. Трябваше да се махне.

— Във всеки случай лекарят каза, че няколко дни не бива да се мести — добави Хелън.

Той кимна.

— Е, ние, естествено, изпратихме да те повикат.

Естествено? Нямахше нищо естествено в това. Никога не се бе чувствал толкова неестествено, толкова объркан. Не знаеше нито какво да каже, нито какво да прави.

— Сега ти си Килмартин — тихо каза майка му.

Той отново кимна. Само веднъж. Това беше единственият отговор, на който бе способен.

— Длъжна съм да кажа, че аз... — Хелън млъкна и стисна устни с някакво странно, нервно движение. — Е, една майка желае най-доброто за своите деца, но не съм мислила... никога не съм искала...

— Не го казвай — дрезгаво я прекъсна Майкъл. Не беше готов да чуе от нечий уста, че всичко случващо се беше за добро. И Бог да му е на помощ, но ако някой му поднесе поздравленията си...

Е, нямахше да е в състояние да отговаря за действията си.

— Тя пита за теб — каза майка му.

— Франческа? — сепна се той и очите му се разшириха.

Хелън кимна.

— Каза, че иска да те види.

— Не мога — отвърна той.

— Длъжен си.

— Не мога. — Младият мъж поклати глава, или по-скоро я тръсна бързо,

заради обземащата го паника. – Не мога да вляза там.

– Но ти не можеш да я изоставиш – едва чуто промълви майка му.

– Тя никога не е била моя, за да я изоставя.

– Майкъл! – ахна Хелън. – Как може да кажеш подобно нещо?

– Майко – подхвана синът ѝ, отчаяно опитвайки се да насочи разговора в друга посока, – тя има нужда от женско присъствие. Какво мога да направя аз?

– Можеш да бъдеш неин приятел – тихо каза Хелън и той отново се почувства като осемгодишно момченце, което мъмреха за някоя необмислена лудория.

– Не – заяви той и се изплаши от гласа си. Звучеше като ранено животно, изтерзано от болка и смут. Но едно нещо знаеше със сигурност. Не можеше да я види. Не и сега. Не още.

– Майкъл – отново рече майка му.

– Не – повтори той. – Аз ще... Утре, аз ще... – И се отправи към вратата, подхвърляйки през рамо: – Предай ѝ моите най-добри пожелания.

И след тези думи избяга като истински страхливец.

ГЛАВА 4

... Сигурна съм, че цялата тази драма е излишна. Не претендирам, че познавам или разбирам романтичната любов между съпруг и съпруга, но със сигурност това чувство не е чак толкова всеобхватно, че загубата на единия да погуби другия. Ти си по-силна, отколкото си мислиш, скъпа сестричке. Прекрасно ще се справиш и без него, колкото и спорно да ти се струва.

От писмо на Елоиз Бриджъртън до сестра ѝ, графиня Килмартин, три седмици след сватбата на Франческа.

Майкъл бе сигурен, че следващият месец беше най-близо до ада на земята, който едно човешко същество можеше да преживее.

С всяка нова церемония, с всеки документ, който подписваше като Килмартин, или с всяко обръщение „милорд“, което се налагаше да изтърпи, духът на Джон сякаш се прогонваше все по-надалече.

Много скоро, безстрастно си помисли Майкъл, щеше да изглежда, сякаш Джон никога не бе съществувал. Дори бебето – което трябваше да бъде последната частица, оставена от Джон на земята – си бе отишло.

И всичко, което някога бе принадлежало на Джон, сега беше на Майкъл. С изключение на Франческа.

И Майкъл възнамеряваше това да остане така. Нямаше – не, не би могъл да нанесе на покойния си братовчед тази последна обида.

Разбира се, наложи се да я види и той изрече подобаващите утешителни думи, но каквото и да говореше, очевидно не беше правилното и тя само отвърна глава и се втренчи в стената.

Той не знаеше какво да каже. Честно казано, беше много по-облекчен, че тя не бе пострадала, отколкото разстроен от загубата на бебето. Майките – неговата, на Джон и на Франческа – сметнаха за нужно да му опишат целия ужас в подробности, а една от прислужниците дори изтича да донесе окървавените чаршафи, които някой бе запазил като доказателство, че Франческа бе пометнала.

Лорд Уинстън бе кимнал одобрително, бе добавил, че се налага лично да види графинята, за да се увери, че чаршафите действително са нейните и че тя не е бременна. Нямало да бъде за пръв път някой да се опитва да заобиколи свещените закони на първородството, бе добавил той.

На Майкъл много му се искаше да изхвърли бърборото малко човече през прозореца, но вместо това само му посочи вратата. Явно повече не му бе останала енергия за подобни изблици на гняв.

Той все още не се бе преместил в „Килмартин Хаус“. Просто не беше готов за това. Само мисълта, че се налагаше да живее с всичките тези жени, бе способна да му причини пристъп на задух. Осъзнаваше, че скоро щеше да се наложи да го направи; това се очакваше от един граф. Но засега с удоволствие се задоволяваше да пребивава в своя скромнен апартамент.

И точно там се намираше, пренебрегвайки задълженията си, когато Франческа накрая сама дойде да го потърси.

— Майкъл? — поде тя, когато камериерът му я въведе в малката всекидневна.

— Франческа — едва смогна да промълви той, сащисан от появата ѝ. Никога досега не бе идвала в дома му. Не и докато Джон беше жив, а още по-малко след смъртта му. — Какво правиш тук?

— Искях да те видя — отвърна тя.

Неизреченото послание гласеше: „Ти ме избягваш“.

Това беше истина, разбира се, но той отвърна само:

— Седни. — И със закъснение добави: — Ако обичаш.

Дали това беше неблагоприлично? Тя да бъде в тук, в дома му? Не беше сигурен. Обстоятелствата около тяхното положение бяха толкова странни, толкова се различаваха от обичайния порядък на нещата, че той нямаше представа точно към какви правила на етикета трябваше да се придържат сега.

Тя седна и в продължение на минута пръстите ѝ нервно мачкаха плата на роклята, сетне го погледна, очите ѝ срещнаха неговите със сърцераздирателна искреност и прошепна:

— Липсваше ми.

Имаше чувството, че стените започнаха да се приближават около него.

— Франческа, аз...

— Ти беше мой приятел — обвинително го прекъсна гостенката. — Освен Джон ти беше моят най-добър приятел, а сега вече не знам кой си ти всъщност.

— Аз... — О, той се чувстваше като глупак, напълно безсилен и покорен от тези две сини очи и огромната планина от вина.

Дори вече не бе сигурен защо се чувстваше толкова виновен. Вината, изглежда, извираше от толкова много източници, врхлиташе го от

толкова различни посоки, че Майкъл вече не разбираше какво и защо се случва.

— Какво става с теб? — попита тя. — Защо ме избягваш?

— Не знам — отвърна той, защото нямаше сили да я излъже и да ѝ каже, че не я избягва. Тя беше прекалено умна, за да му повярва. Обаче не можеше да ѝ каже и истината.

Устните ѝ затрепериха и равните ѝ бели зъби прехапаха долната. Той се взираше в устата ѝ, неспособен да откъсне поглед, ненавиждайки се за огромната вълна на желание, която го заля.

— Предполагаше се, че и ти си мой приятел — едва чуто продума тя.

— Франческа, недей.

— Толкова се нуждаех от теб — пророни тя. — И все още се нуждая.

— Не, не се нуждаеш — отвърна той. — Имаш майките, а и всичките си сестри.

— Не желая да говоря със сестрите си. — Гласът ѝ възбудено се извиси. — Те не разбират.

— Е, аз със сигурност не разбирам — изстреля той. От отчаяние гласът му прозвуча неприятно рязко.

Тя само укорително се втренчи в него.

— Франческа, ти... — Искаше да вдигне ръце нагоре, но вместо това ги скръсти пред гърдите. — Ти... ти *пометна*.

— Известно ми е — сковано процеди тя.

— Какво знам аз за тези неща? Ти трябва да говориш с жена.

— А не може ли поне да кажеш, че съжаляваш?

— Но аз *казах*, че съжалявам!

— А искрено ли го каза?

Какво *искаше* тя от него?

— Франческа, аз бях *искрен*.

— Просто съм толкова гневна — заговори тя с все по-нарастващ плам — и съм тъжна, и разстроена, а когато те погледна, не разбирам защо и ти *не* изпитваш същото.

За миг той остана неподвижен.

— Никога не казвай това — прошепна.

Очите ѝ гневно блеснаха.

— Е, показваш го по доста странен начин. Вече не идваш, не разговаряш с мен и не разбираш...

— Какво искаш да разбере? — избухна Майкъл. — Какво *мога* да разбере? За бога... — Замълча, преди да изтърси някакво богохулство, извърна се от нея и се облегна тежко на перваза на прозореца.

Зад гърба му Франческа седеше притихнала, неподвижна като мъртвец. Накрая заговори:

— Сама не разбирам защо дойдох. Ще си вървя.

— Не си тръгвай — дрезгаво рече той. Но не се обърна към нея.

Тя не отвърна нищо; не бе сигурна какво искаше да каже той.

— Ти току-що дойде — продължи той неловко, с пресеклив глас. — Би трябвало поне да изпиеш чаша чай.

Франческа кимна, макар че той продължаваше да не я гледа.

Останаха така няколко минути, толкова дълго, че накрая мълчанието

започна да ѝ се струва непоносимо. Часовникът тихо тиктакаше в ъгъла, единствената ѝ компания беше гърбът на Майкъл, а всичко, което можеше да направи, беше да седи там и да мисли, да мисли и да се пита защо бе дошла.

Какво искаше тя от него?

Чудеше се дали животът ѝ би бил по-лесен, ако наистина го знаеше.

— Майкъл. — Името му се откъсна от устните ѝ, преди да го осъзнае.

Той се извърна. Не заговори, но я погледна.

— Аз... — Защо го бе извикала? Какво искаше? — Аз...

Той продължаваше да мълчи. Просто стоеше там и чакаше, докато тя събере мислите си, което правеше всичко още по-трудно.

И тогава, за неин ужас, всичко изригна навън.

— Не знам какво да правя сега — заговори, осъзнавайки как трепери гласът ѝ. — В душата ми бушува такъв гняв и... — Замълча и дълбоко пое дъх, за да възпре напиралите сълзи.

Застанал срещу нея, Майкъл отвори уста, ала не пророни нито звук.

— Не знам защо всичко това се случва — изхлипа нещастната жена. — Какво съм сторила? Какво толкова лошо съм сторила?

— Нищо — увери я той.

— Той си отиде и няма да се върне, а аз съм толкова... толкова... — Вдигна очи към Майкъл, усещайки как гневът и мъката изкривяват чертите ѝ. — Не е честно. Не е честно, че се случи на мен, а не на някой друг, не е честно, че изобщо трябва да се случва някому, не е честно, задето изгубих... — Тук се задави, задъханите хлипове прераснаха в ридания и тя можеше само безутешно да плаче.

— Франческа — промълви Майкъл и коленичи в краката ѝ. — Съжалявам. Толкова съжалявам.

— Знам — изхълца тя, — но от това не става по-добре.

— Не — промърмори той.

— Нито по-честно.

— Не — повтори той.

— И не е... не е...

Той не се опита да довърши изречението вместо нея. Искеше ѝ се да го бе сторил; дълги години ѝ се искаше да го бе направил, защото може би тогава той щеше да каже нещо погрешно и тогава тя може би нямаше да се облекне на него и нямаше да му позволи да я притисне в прегръдките си.

Но, о, господи, колко много ѝ липсваха прегръдките!

— Защо ти си отиде? — извика младата жена. — Защо не ми помогна?

— Искам да... ти не... — И накрая Майкъл просто изрече: — Аз не знам какво да кажа.

Тя искаше от него прекалено много. Разбираше го, но не ѝ пукаше. Толкова ѝ бе писнало да бъде сама.

Но точно сега, дори само за миг, тя не беше сама. Майкъл беше до нея и я прегръщаше и за пръв път от седмици се почувства сгрята и в безопасност. И просто плачеше. Плака за всичките изминали седмици. Плака за Джон, за нероденото им дете.

Ала най-вече плака за себе си.

— Майкъл — поде тя, когато се съвзе достатъчно, за да говори. Гласът ѝ

все още трепереше, но щом бе успяла да изрече името му, Франческа знаеше, че ще смогне да каже и останалото.

— Да?

— Не можем да продължаваме така.

Младата жена почувства как нещо в него се промени. Прегръдката му стана по-силна или може би се отхлаби, но нещо не беше съвсем същото.

— Как по-точно? — попита той с прегракнал и неуверен глас.

Тя се отдръпна, за да вижда лицето му, облекчена, че ръцете му я пуснаха и не ѝ се наложи да се освобождава от обятията му.

— Ами така — отвърна, макар да знаеше, че той не разбира. Или и да разбираше, щеше да се престори, че няма понятие за какво говори тя. — Да продължаваш да ме избягваш — продължи Франческа.

— Франческа, аз...

— В известно отношение бебето трябваше да бъде и твое — изтърси тя.

Той пребледня като смъртник. Толкова силно, че за миг тя се изплаши и дъхът заседна в гърлото ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна Майкъл.

— Детето щеше да има нужда от баща — безпомощно сви рамене Франческа. — Аз... ти... Това трябваше да си ти.

— Ти имаш братя — с усилие изтърка той.

— Те не познаваха Джон. Не и като теб.

Той се отдръпна, изправи се и после, сякаш това не бе достатъчно, заотстъпва припряно назад, докато не стигна до прозореца. Очите му блестяха странно и за миг тя можеше да се закълне, че той прилича на уловено в капан животно, изплашено и очакващо всеки миг да бъде убито.

— Защо ми казваш това? — попита я накрая, с тих и лишен от емоции глас.

— Не знам — отвърна тя и нервно преглътна. Но всъщност знаеше. Искаше той да страда така, както тя страдасе. Да го боли, както я болеше нея. Не беше справедливо, нито правилно, но това бе по-силно от нея и нямаше намерение да се извинява за чувствата си.

— Франческа — заговори той със странен, глух и рязък глас, какъвто никога досега не бе чувала.

Тя повдигна глава, но много бавно, изплашена от това, което може би щеше да види върху лицето му.

— Аз не съм Джон.

— Знам това.

— Аз не съм Джон — повтори той и тя се зачуди дали изобщо бе чул отговора ѝ.

— Знам.

Очите му се присвиха и се впиха в нейните с плашеща настойчивост.

— Бебето не беше мое и аз не мога да бъда човекът, който ти е нужен.

В този миг нещо в нея започна да умира.

— Майкъл, аз...

— Аз няма да заема мястото му. — Не викаше, но думите прозвучаха така, сякаш може би му се искаше.

— Не, не би могъл. Ти...

И тогава, за миг, той се озова до нея, сграбчи я за раменете и я изправи

на крака.

— Няма да го направя! — изкрещя, разтърси я, после я закова неподвижно, а сетне отново я разтърси. — Не мога да бъда Джон. И няма да бъда!

Тя не можеше да говори, не можеше да продума, не знаеше какво да прави.

Не знаеше кой е човекът пред нея.

Той престана да я тресе, но пръстите му останаха впити в раменете ѝ. Не откъсваше от нея блестящите си като живак очи, стаили в дълбините си някакъв ужасяващ и печален пламък.

— Не можеш да искаш това от мен — задъхано изрече той. — Не мога да го направя.

— Майкъл? — прошепна тя, доловила нещо ужасяващо в гласа му. Страх. — Майкъл, моля те, пусни ме.

Той не се подчини, а и тя не бе сигурна дали изобщо я бе чул. Имаше изгубен вид и сякаш се бе отнесъл някъде много далече, недосегаем за думите ѝ.

— Майкъл — повтори Франческа, този път с по-силен, паникьосан глас.

И тогава внезапно, както го бе помолила, той я пусна и олюлявайки се, отстъпи назад, а лицето му се изкриви от отвращение към самия него.

— Съжалявам — прошепна и се втренчи в ръцете си, сякаш бяха чужди. — Много съжалявам.

Франческа запристъпва към вратата.

— По-добре да вървя — промърмори.

Той кимна.

— Да.

— Мисля... — Тя млъкна и се вкопчи в дръжката на вратата, сякаш дирейки спасение в нея. — Мисля, че е по-добре известно време да не се виждаме.

Той кимна, все още разтреперан.

— Може би...

Но тя не каза нищо повече. Не знаеше какво да каже. Ако разбираше какво се бе случило току-що помежду им, може би щеше да намери някакви думи, но в момента беше прекалено объркана и изплашена, за да съобрази каквото и да било.

Изплашена, но защо? Със сигурност не бе изплашена от *него*. Майкъл никога не би я наранил. Ако се наложеше, би дал живота си за нея, напълно бе сигурна в това.

Навярно просто се страхуваше от утрешния ден. И от следващия. Изгубила бе всичко, а сега, изглежда, бе изгубила и Майкъл и просто не знаеше как ще съумее да понесе всичко това.

— Ще вървя — каза тя, давайки му последна възможност да я спре, да каже нещо, *каквото* и да е, което да изтрие случилото се току-що.

Но той не го направи. Дори не кимна. Просто я гледаше и в очите му се четеше мълчаливо съгласие.

И Франческа си тръгна. Излезе през вратата и от дома му. После седна в очакващата я карета и се отпрати у дома.

Вкъщи не каза нито дума. Изкачи се по стълбището, а после се сгуши в

леглото си.

Но не плака. Макар да ѝ се струваше, че би трябвало да поплаче, че от сълзите можеше да ѝ олекне.

Но остана да лежи, мълчаливо взряна в тавана.

Таванът поне нямаше нищо против оказваното му внимание.

* * *

В апартамента си в Олбани Майкъл грабна бутилката с уиски и си наля пълна чаша, макар стрелките на часовника да показваха, че до обяд има още доста време.

Беше стигнал ново дъно, това бе съвсем ясно.

Но колкото и да се опитваше, не можеше да си представи как другояче би могъл да постъпи. Никога не бе имал намерение да я нарани. Определено не бе спирал от време на време, за да помисли и да реши: „О, да, смятам, че трябва да се държа като негодник“, но дори и реакциите му да бяха прибързани и необмислени, не проумяваше как би могъл да се държи по друг начин.

Познаваше себе си. Невинаги се харесваше, а напоследък съвсем не се харесваше, но се познаваше. И когато Франческа се бе извърнала към него, гледайки го със сините си бездънни очи, и бе казала: „В известно отношение бебето трябваше да бъде и твое“, го бе разтърсила до дъното на душата.

Тя не знаеше.

Нямаше представа.

И докато оставаше в неведение за истинските му чувства към нея, докато тя не можеше да разбере защо той толкова се мразеше за всяка крачка, която правеше като наследник на Джон, не биваше да е до нея. Защото тя и занапред щеше да продължава да му казва подобни неща.

А той просто не знаеше колко още ще има сили да понесе.

И докато стоеше в кабинета си, сломен от нещастие и чувство за вина, осъзна две неща.

Първото беше лесно. Уискито ни най-малко не смекчаваше душевната му болка, а след като едно двацет и пет годишно уиски, доставено направо от Спейсайд*, не можеше да го накара да се почувства по-добре, значи нищо друго на Британските острови не бе в състояние да му помогне.

[* Място, което е известно с идеалните си условия за производство на малцово уиски, отличаващо се с елегантен, добре балансиран вкус и изключителен финес. – Б. пр.]

Което го наведе на второто нещо, което изобщо не беше толкова лесно. Но трябваше да го направи. Рядко в живота си бе имал по-ясен избор. Болезнен, но ясен.

И така, Майкъл остави чашата, в която проблясваха още два пръста от кехлибарената течност, и закрачи надолу по коридора към спалнята си.

— Рийвърс — обърна се към камериера си, който стоеше пред отворения гардероб и внимателно сгъваше една вратовръзка, — какво мислиш за Индия?

ВТОРА ЧАСТ

*Март, 1824 г.
(четири години по-късно)*

ГЛАВА 5

...би ти харесало тук. Не горецината, разбира се, изглежда, никой не харесва горецината. Но всичко останало би те очаровало. Цветовете, подправките, уханията, носещи се във въздуха, които замайват сетивата и сякаш те обгръщат със странна, чувствена и опияняваща мъгла. Но мисля, че най-много би се радвала на прекрасните градини. Те приличат на нашите лондонски паркове, само че са по-зелени и пищни, пълни с най-невероятните цветя, които някога си виждала. Ти винаги си обичала да бъдеш сред природата; сигурен съм, че би била във възторг от тях.

От писмо на Майкъл Стърлинг (новия граф Килмартин) до графиня Килмартин, един месец след пристигането му в Индия.

Франческа искаше дете. Искаше го от известно време, но едва през последните месеци се бе осмелила да го признае пред себе си, най-накрая да облече в думи непреодолимия копнеж, който, изглежда, навсякъде я преследваше.

Започнало бе достатъчно невинно с леко жегване, пронизало сърцето ѝ, докато четеше писмото от съпругата на брат си, Кейт, пълно с новини за малката им дъщеричка Шарлот, която скоро щеше да навърши две години и вече беше непоправима палавница.

Но жегването стана много по-силно, прераствайки в нещо подобно на болка, когато сестра ѝ Дафни бе пристигнала да ѝ погостува в Шотландия с четирите си деца. На Франческа досега и през ум не ѝ бе минавало как рояк от четири деца може напълно да преобрази един дом. Децата на Хейстингс промениха цялата атмосфера в „Килмартин“, върнаха го към живот, огласиха го със смях и радостно веселие, които, изведнъж с тъга осъзна Франческа, толкова бяха липсвали от години.

А когато си тръгнаха, в къщата отново бе станало тихо, но това не беше мирна тишина.

А просто тягостна пустота.

От този момент Франческа стана различна. Щом видеше някоя бавачка да бута детска количка, сърцето ѝ се свиваше от болка. Ако зърнеше заек да тича през полето, не можеше да не си помисли, че би трябвало да го показва на някого друг, на някое малко човече. Пътува до Кент, за да

прекара Коледа със семейството си, но когато паднеше нощта и слагаха племенниците и племенничките ѝ да спят, тя се чувстваше прекалено самотна.

Можеше да мисли единствено за това, че животът преминава покрай нея и ако много скоро не предприеме нещо, така и ще си отиде от този свят.

Съвсем сама.

Не нещастна – тя не беше нещастна. Колкото и да бе странно, бе свикнала с вдовството и животът ѝ бе навлязъл в удобно и носещо удовлетворение русло. За нищо на света не би помислила, че подобно нещо може да е възможно през онези първи ужасни месеци след смъртта на Джон, но с известни проби и грешки младата жена бе намерила своето място в света. А заедно с това и известен покой.

Наслаждаваше се на живота като графиня Килмартин – Майкъл така и не се ожени и тя запази титлата, съпътствана от съответните задължения. Обичаше „Килмартин“ и управляваше имението сама, без каквато и да било намеса от страна на Майкъл; инструкциите му, когато преди четири години напусна страната, бяха тя да се грижи за имението както сметне за необходимо. След като отмина първият шок след новината за внезапното му заминаване, Франческа осъзна, че това бе най-скъпоценният дар, с който той можеше да я възнагради.

Този дар ѝ бе дал занимание, цел в живота.

Причина да спре да се взира в тавана.

Имаше приятели и семейство, от страна на Сърлинг и Бриджъртън, и младата вдовица водеше пълноценен живот в Шотландия и Лондон, където всяка година прекарваше по няколко месеца.

Така че би трябвало да се чувства щастлива. И в много отношения действително беше.

Просто искаше дете.

Нужно ѝ бе известно време, за да го признае пред себе си. Това беше желание, което изглеждаше някак си нелоялно към Джон; в крайна сметка това нямаше да бъде негово дете и дори и сега, четири години след като си бе отишъл, ѝ беше трудно да си представи, че може да има дете, чиито черти нямаше да напомнят скъпото ѝ лице.

А това означаваше, първо и най-вече, че трябваше отново да се омъжи. Щеше да се наложи да смени името си и да се врене във вярност на друг мъж, да се закълне, че този мъж ще бъде на първо място в сърцето и душата ѝ; и макар че при тази мисъл вече не изпитваше пронизваща болка, все пак това ѝ се струваше... ами... странно.

Обаче предполагаше, че имаше някои събития, през които една жена просто трябваше да премине. И през един студен февруарски ден, докато стоеше до прозореца на „Килмартин“ и гледаше снега, който кротко се сипеше и бавно обгръщаше с бяло покривало клоните на дърветата, Франческа изведнъж осъзна, че повторният брак беше едно от тях.

На този свят имаше много неща, от които човек трябва да се страхува, но непознатото не биваше да е сред тях.

Затова реши да опакова багажа и тази година да замине по-рано за Лондон. Обикновено прекарваше сезона в града, наслаждаваше се на срещите със семейството си, гостуваше на приятели, пазаруваше и

посещаваше концерти и театрални спектакли или правеше всичките онези неща, които бяха недостъпни в шотландската провинция. Но този сезон щеше да бъде различен. Като за начало се нуждаеше от нови тоалети. От известно време бе престанала да носи траур, но и досега в гардероба ѝ преобладаваха сиви и лилави цветове, полутраурни, ако можеше да се каже така, а и тя определено не бе обръщала внимание на модата, както подобаваше на жена в нейното положение.

Време беше да облече синьо. Ярکو, прекрасно синьо, като цветовете на метличината в полето. Преди много години това беше любимият ѝ цвят и Франческа бе достатъчно суетна, за да го носи с радост, очаквайки хората да отбележат колко отива на очите ѝ.

Щеше да купи платове в синьо, розово и жълто и дори може би – при тази мисъл сърцето ѝ изтръпна, предвкусайки промяната – в пурпурно.

Сега не беше неомъжена госпожица. Беше вдовица, при това желана партия, и правилата щяха да бъдат различни.

Но надеждите и стремежите оставаха същите.

Тя отиваше в Лондон, за да си намери съпруг.

* * *

Изминало бе твърде дълго време.

Майкъл разбираше, че доста бе просрочил завръщането си в Британия, но това бе едно от онези неща, които бе ужасяващо лесно да отлага. Според писмата на майка му, които пристигаха удивително редовно, графството процъфтяваше под управлението на Франческа. Нямаше служители, които биха могли да го упрекнат в небрежност, а съдейки по сведенията, които получаваше, изглежда, всички си прекарваха много по-добре в негово отсъствие, отколкото когато ги радваше с присъствието си.

Така че нямаше защо да се чувства виновен.

Но човек не можеше да бяга до безкрайност от съдбата си. Когато отбеляза третата си година в тропиците, Майкъл бе длъжен да признае, че новостта от екзотичния живот бе изгубила голяма част от своята привлекателност и ако трябваше да бъде честен, му бе писнало от климата. Индия му бе дала цел, място в живота, нещо повече от двете занимания, в които дотогава бе се усъвършенствал – военното дело и гуляйджийството. Беше се качил на борда на кораба без никакви планове, разполагаше единствено с името на един приятел от армията, който преди три години се бе установил в Мадрас. Но само след месец бе назначен на правителствен пост и вземаше важни решения, обезпечаваше изпълнението на законите и политиката, от които зависеха съдбите на много хора.

За пръв път Майкъл най-после разбра защо Джон бе толкова отдаден на работата си в парламента.

Но Индия не го бе направила щастлив. Тук бе намерил известен покой, което беше дори парадоксално, тъй като през последните няколко години три пъти едва не бе изгубил живота си, четири, ако се броеше ръкопашната схватка с една доста войнствена индийска принцеса, умело служеща си с кинжала (Майкъл все още твърдеше, че с лекота би могъл да я обезоръжи и да остане невредим, ала бе длъжен да признае, че изражението на

лицето ѝ бе доста кръвожадно, а той отдавна бе научил, че един мъж никога не бива да подценява жена, която вярва – макар и погрешно, – че е била оскърбена).

Обаче, с изключение на застрашаващите живота му епизоди, пребиваването в Индия му бе донесло определено усещане за стабилност. Той най-накрая бе направил нещо за себе си, бе направил нещо *от* себе си.

Но най-вече Индия му бе донесла покой, защото не му се налагаше да живее с постоянната мисъл, че Франческа се намира буквално зад ъгъла.

Животът на хиляди километри от Франческа може и да не беше по-добър, но със сигурност беше по-лесен.

Обаче отдавна беше време да се изправи пред суровата реалност и да свикне с близкото ѝ присъствие, така че Майкъл опакова багажа си, уведоми камериера си, че се връщат в Англия, запази си разкошна каюта на борда на „Принцеса Амилия“ и потегли към дома.

Естествено, щеше да му се наложи да се срещне лице в лице с нея. Нямахше начин да избегне това. Трябваше да погледне сините очи, които непрестанно го преследваха, и да се опита да бъде неин приятел. Това бе единственото, което желаше тя от него през онези мрачни дни след смъртта на Джон, и единственото, което той бе напълно неспособен да ѝ даде.

Но може би сега, благодарение на изминалото време и лековитата сила на разстоянието той щеше да се справи. Не беше толкова глупав, за да се надява, че тя се е променила, че ще я види и ще открие, че вече не я обича – *това*, той беше напълно сигурен, никога нямаше да се случи. Но Майкъл най-после бе свикнал при думите „граф Килмартин“ да не се оглежда през рамо, търсейки своя братовчед. И може би сега, когато скръбта и болката бяха стихнали, двамата с Франческа биха могли да бъдат приятели, без той да се чувства като крадец, замислящ да похити това, за което толкова отдавна копнееше.

Надяваше се, че и тя също бе продължила с живота си и няма да го моли да поеме всички задължения на Джон, с изключение на едно.

Но в същото време се радваше, че когато слезе на пристанището в Лондон, ще бъде март, прекалено рано за Франческа, за да е пристигнала за предстоящия сезон.

Той беше смел мъж; доказал го бе безброй пъти, на бойното поле и извън него. Но беше и достатъчно честен, за да признае, че перспективата да се окаже лице в лице с Франческа го плашеше много повече от цялата френска армия или острозъб тигър.

Може би, ако имаше късмет, тя щеше да предпочете тази година изобщо да не идва в Лондон за сезона.

Би било истинска Божия благодат.

* * *

Беше тъмно и тя не можеше да заспи; в къщата бе адски студено, а най-лошото беше, че всичко бе по нейна вина.

О, добре де, не и тъмнината. Франческа предполагаше, че не би могла да се вини за това. В крайна сметка нощта беше нощ и би било прекалено да си мисли, че тя имаше нещо общо със залеза на слънцето. Но нейна бе

вината, че домакинството не бе имало достатъчно време, за да се подготви за пристигането ѝ. Бе забравила да съобщи, че тази година възнамерява да пристигне в Лондон с месец по-рано, и в резултат в къщата имаше малобройна прислуга, а запасите от въглища и восъчни свещи бяха заплашително оскъдни.

Утре щеше да уреди всичко, след като икономът и икономката извършеха лудешки набег в магазините на „Бонд Стрийт“, но сега на Франческа ѝ оставаше само да трепери в леглото. Денят беше изключително мразовит, с хапещ вятър, заради който усещането бе за по-голям студ, отколкото за началото на март. Икономката се бе опитала да използва всички налични в къщата въглища за камината на господарката, но Франческа не разреши – графиня или не, не можеше да позволи всички останали да мръзнат заради нея. Освен това графската спалня беше огромна и винаги бе трудно да се затопли, особено ако всички останали помещения също не бяха отоплени.

Библиотеката. Това беше. Библиотеката беше малка и уютна и ако Франческа затвореше вратата, огънят в камината щеше да поддържа приятна топлина в стаята. Пък и имаше канапе, на което можеше да полегне. Беше малко, но и тя не беше много голяма, а по-добре да спи там, отколкото да замръзне до смърт в спалнята си.

Взела това решение, младата жена скочи от леглото и тичешком прекоси студената стая, за да грабне пенъоара си, метнат на облегалката на едно кресло. Дрехата не беше достатъчно топла – Франческа не се бе сетила, че ще има нужда от по-дебела дреха, – но беше по-добра от нищо, а и като истински стоик, напомни си, просяците не можеха да придирият, особено когато пръстите на краката им се вкочаняваха от студ.

Забърза надолу по стълбището, дебелите ѝ вълнени чорапи се плъзгаха по полираните стъпала. Препъна се в последните и за щастие, не падна, после хукна по дебелия килим към библиотеката.

— Огън, огън – мърмореше тя. Щеше да позвъни, за да извика някой слуга, веднага щом се озове в библиотеката. Той тутакси щеше да запали огън в камината. Щеше отново да започне да усеща носа си, върховете на пръстите ѝ щяха да изгубят този отвратителен синкав цвят и...

Бутна вратата.

От устните ѝ се изтръгна кратък пронизителен вик. В камината вече бумтеше огън, а пред него бе застанал един мъж, протегнал ръце към пламъците.

Франческа трескаво се озърна, дирейки нещо – каквото и да е, – което би могла да използва като оръжие.

И тогава мъжът се обърна.

— *Майкъл?!*

* * *

Той нямаше представа, че тя ще бъде в Лондон. По дяволите, дори не му бе хрумвало, че може да е в Лондон. Не че това би променило нещо, но поне щеше да бъде подготвен. Щеше да се упражнява да изобрази на лицето си мрачна насмешка или поне щеше да се постарее да е безупречно облечен и изцяло въплътен в ролята си на непоправим женкар.

Но не, вместо това просто стоеше и се взираше насреща ѝ, опитвайки се да не забелязва, че тя бе облечена само с тъмноредвена нощница, а отгоре бе нахлузила пенюар от толкова тънка и прозрачна материя, че можеше съвсем ясно да различи очертанията на...

Младият мъж мъчително преглътна. *Не гледай, не гледай.*

— Майкъл? — отново прошепна тя.

— Франческа — отвърна той, след като все пак трябваше да каже нещо. — Какво правиш тук?

Въпросът му, изглежда, я изтръгна от вцепенението.

— Какво правя тук? — откликна тя. — Не аз съм тази, която се предполага, че е в Индия. *Ти* какво правиш тук?

Той небрежно повдигна рамене.

— Реших, че е време да се прибера у дома.

— Не можеше ли да пишеш?

— На теб? — попита той и повдигна вежда.

Иронията, както беше и замислено, постигна целта си. Тя не му бе написала нито едно писмо по време на пътуванията му по света. Той ѝ бе изпратил три, но след като бе станало очевидно, че тя не възнамерява да му отговори, бе продължил да си кореспондира само с майка си и с майката на Джон.

— На всички — отвърна Франческа. — Тогава тук щеше да има някой, за да те посрещне.

— Ти си тук — изтъкна той.

Тя се намръщи.

— Ако знаехме, че си идваш, щяхме да подготвим къщата за теб.

Майкъл отново повдигна рамене. Жестът бе в тон с образа, който той отчаяно се опитваше да пресъздаде.

— Според мен е съвсем готова.

Тя се обхвана с ръце, изцяло скривайки гърдите си от погледа му, което, бе длъжен да признае, навярно бе за добро.

— Все пак можеше да пишеш — рече накрая и гласът ѝ прозвуча рязко в нощната тишина. — От обикновена учтивост.

— Франческа — заговори той и леко се извърна от нея, за да продължи да грее измръзналите си ръце на огъня, — имаш ли някаква представа за колко време пощата от Индия достига до Лондон?

— Пет месеца — незабавно отвърна тя. — Четири, ако ветровете са благоприятни.

Дяволите да го вземат, тя беше права.

— Дори и така да е — раздразнено продължи той, — когато взех решение да се върна, вече нямаше никакъв смисъл да ви уведомявам за пристигането си. Писмото щеше да бъде на същия кораб, на който съм и аз.

— Наистина ли? Мислех, че пътническите кораби се движат по-бавно от пощенските.

Той въздъхна и я погледна през рамо.

— Всички кораби пренасят пощата. Освен това, нима има значение?

За миг си помисли, че ще отговори утвърдително, но тя тихо каза:

— Не, разбира се, че няма. Важното е, че си у дома. Майка ти ще бъде във

възторг.

Той се извърна, за да не види тя невеселата му усмивка.

— Да – промърмори, – разбира се.

— И аз... – Тя млъкна и се прокашля. – Аз много се радвам, че се върна.

Прозвуча така, като че ли се опитваше много усърдно да се убеди в това, но Майкъл реши за пръв път в живота си да се държи като безупречен джентълмен и да не го забележи.

— Студено ли ти е? – попита вместо това.

— Не много – отвърна тя.

— Лъжеш.

— Само малко.

Той отстъпи настрана, за да ѝ освободи място по-близо до огъня. Когато не чу никакво движение зад гърба си, махна към свободното място до него.

— По-добре да се върна в стаята си – смънка тя.

— О, господи, Франческа, ако ти е студено, просто се приближи до огъня. Няма да те ухапая.

Тя скръцна със зъби, пристъпи напред и застана до него близо до бумтящия огън. Но остана малко встрани, за да ги разделя известно разстояние.

— Изглеждаш добре – отбеляза.

— Както и ти.

— Мина много време.

— Знам. Четири години, струва ми се.

Франческа преглътна, недоумявайки защо разговорът върви толкова трудно. За бога, та това беше Майкъл. Не се предполагаше, че ще е толкова трудно. Да, те се разделиха лошо, но това беше през онези мрачни дни непосредствено след смъртта на Джон. Тогава всички страдаха като ранени животни, които се нахвърлят на всеки, който се изпречи на пътя им. Предполагаше се, че сега всичко бе различно. Бог ѝ бе свидетел, че тя доста често бе мислила за този момент. Майкъл не можеше вечно да отсъства, всичко го знаеха. Но след като първоначалният ѝ гняв бе преминал, Франческа бе започнала да се надява, че когато се завърне, двамата ще могат да забравят всичко неприятно, случило се помежду им.

И отново да бъдат приятели. Тя се нуждаеше от това повече, отколкото бе осъзнавала.

— Имаш ли някакви планове? – попита младата жена, защото проточилото се мълчание стана прекалено тягостно.

— Засега единствените ми намерения са да се стопля – промърмори той.

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Наистина е необичайно студено за това време на годината.

— Бях забравил колко дяволски студено може да бъде – изръмжа той, зиморничаво разтърквайки ръце.

— Човек би помислил, че никога не би забравил шотландската зима – промърмори Франческа.

Майкъл се извърна към нея и ъгълчето на устата му се изкриви в едва забележима усмивка. Той се е променил, осъзна Франческа. О, разбира се, имаше очевидни разлики, които всеки друг би забелязал. Беше загорял, доста скандално, а в мастиленочерната му коса проблясваха няколко

сребристи нишки.

Но имаше нещо повече. Устните му бяха различни, сега бяха стиснати по-плътено, ако това изобщо бе възможно, а свойствената му непринудена грациозност на движенията сякаш бе изчезнала. Той винаги се бе държал с такава естествена лекота, че бе видно колко добре се чувства в кожата си, но сега беше... напрегнат.

Като опъната струна.

— Да, предполагам, че би помислил – промърмори Майкъл, а тя недоумяващо го погледна, напълно забравила за какво бяха говорили, докато той не додаде: – Върнах се у дома, защото повече не можех да понасям горещината, а сега, когато съм тук, направо ще умра от студ.

— Много скоро ще настъпи пролетта – напомни му тя.

— Да, да, пролетта. Когато ветровете са само студени, а не ледени като през зимата.

При тези негови думи тя се засмя, изпълнена с абсурдното задоволство, че има на какво да се засмее в негово присъствие.

— Утре в къщата ще бъде по-добре – увери го. – Дойдох едва тази вечер и също като теб не си дадох труд да уведомя за пристигането си. Госпожа Париш ми обеща, че още утре всички запаси ще бъдат попълнени.

Той кимна и се обърна, за да си сгрее гърба.

— А ти какво правиш тук?

— Аз?

Майкъл обходи с поглед празната стая, сякаш за да поясни въпроса си.

— Аз живея тук – каза тя.

— Обикновено не идваш по-рано от април.

— Знаеш това?

За миг той изглеждаше почти смутен.

— Писмата на майка ми са забележително подробни – побърза да уточни.

Тя сви рамене, после се премести по-близо до огъня. Не биваше да стои толкова близо до него, но дявол да го вземе, все още мръзнеше, а тънкият пеньоар не можеше да я предпази от студа.

— Това ли е отговорът? – насмешливо провлачи Майкъл.

— Просто така ми се прииска – високомерно заяви Франческа. – Нима това не е привилегия на една дама?

Той отново се обърна, навярно за да се сгрее отстрани, и се оказа лице в лице с нея.

Изглеждаше ужасно близо.

Тя се отмести, само два сантиметра или приблизително толкова, не ѝ се искаше той да разбере, че близостта му я смущава.

Нито пък ѝ се щеше да го признае пред себе си.

— А аз мислех, че привилегията на една дама е да сменя мнението си – отбеляза Майкъл.

— Привилегията на една дама е да прави всичко, което пожелае – наперено обяви Франческа.

— Туше – промърмори Майкъл. Отново я погледна, този път по-внимателно. – Не си се променила.

Устните ѝ се разтвориха.

— Защо така реши?

— Защото изглеждаш точно така, както те помня. — И тогава, с порочна насмешка кимна към прозрачното ѝ нощно одеяние. — С изключение на тоалета ти, разбира се.

Тя ахна, отстъпи назад и още по-плътно се обгърна с ръце.

Беше малко гадно от негова страна, но Майкъл изпита известно задоволство, задето я бе обидил. Искаше Франческа да се дръпне назад, за да е извън обсега му. Сега тя трябваше да очертае границите.

Защото не беше сигурен, че тази работа е по силите му.

Излъга, когато каза, че тя изобщо не се е променила. Имаше нещо различно в нея, нещо напълно неочаквано.

Нещо, което го потресе до дълбините на душата му.

Това бе усещането за нея — всичко беше само в ума му, но не по-малко разрушително. Усещането, че сега тя бе достъпна, противното и мъчително осъзнаване, че Джон си бе отишъл, действително и навеки, и единственото, което възпираше Майкъл да протегне ръка и да я докосне, бе собствената му съвест.

Беше почти забавно.

Почти.

И ето я сега, все още нищо неподозираща, все още в пълно неведение, че мъжът, стоящ до нея, не мечтае за нищо друго, освен да разкъса всичката коприна по нея и да я положи на пода пред огъня. Изгаряше от желание да разтвори бедрата ѝ, да проникне в нея и...

Мрачно се изсмя. Изглежда, че четирите години ни най-малко не бяха охладили непристойните му страсти.

— Майкъл?

Той я погледна.

— Какво ти е толкова смешно?

Въпросът ѝ, ето кое.

— Не би разбрала.

— Пробвай ме — предизвика го младата жена.

— О, не мисля, че е удачно.

— Майкъл! — продължи да настоява тя.

Той се извърна към нея и заговори с подчертана студенина:

— Франческа, има някои неща, които ти никога няма да разбереш.

Устните ѝ се разтвориха и за миг доби изражение, сякаш я бяха ударили.

А той се чувстваше толкова кошмарно, като че ли действително го бе сторил.

— Как можа да кажеш нещо толкова ужасно? — прошепна Франческа.

Майкъл вдигна рамене.

— Променил си се — промълви тя.

Най-тъжното беше, че всъщност не се бе променил. Поне не и по начина, който би направил живота му по-поносим. Въздъхна. Ненавиждаше се, задето не можеше да понесе тя да го намрази.

— Прости ми. — Прокара пръсти през косата си. — Уморен съм, студено ми е и се държа като истинско магаре.

При тези думи Франческа му се усмихна и за миг двамата сякаш се пренесоха в миналото.

— Няма нищо — любезно каза тя и докосна лакътя му. — Имал си много дълго пътуване.

Майкъл рязко пое дъх. Тя имаше навика постоянно да прави това — приятелски докосваше ръката му. Разбира се, никога пред други хора и много рядко дори когато двамата бяха насаме. При това Джон винаги беше там; Джон винаги беше наблизо. И това винаги — *винаги* — го бе разтърсвало.

Но никога така силно, както сега.

— Трябва да си легна — промърмори той.

Винаги съумяваше майсторски да прикрива неловкостта си, но просто тази вечер не бе подготвен да я види, освен това наистина беше дяволски изморен. Тя отдръпна ръката си.

— За теб няма приготвена стая. Трябва да се настаниш в моята. Аз ще спя тук.

— Не — рече той много по-отривисто, отколкото бе възнамерявал. — Аз ще спя тук или, по дяволите! — измърмори под нос, прекоси библиотеката, за да дръпне звънеца в другия край. Какъв смисъл имаше да бъде проклетият граф Килмартин, ако не можеше да заповяда да му приготвят стая по всяко време на деня и нощта?

Освен това някой слуга след минути щеше да се отзове на звънеца, което означаваше, че повече нямаше да стои тук насаме с Франческа.

Не че двамата и преди не бяха оставали насаме, но никога през нощта и тя никога не е била облечена по нощница и...

Отново дръпна шнура.

— Майкъл — заговори Франческа, почти развеселено, — сигурна съм, че са чули звънеца още първия път.

— Да, ами, беше дълъг ден — отвърна той. — Имаше буря в Ламанша и всичко останало.

— Трябва по-скоро да ми разкажеш за пътешествията си — меко рече тя.

Той я погледна и повдигна вежда.

— Можех да ти пиша за тях в писмата си.

Тя стисна устни за миг. Безброй пъти му се бе случвало да вижда това изражение на лицето ѝ. Подбираще думите си и решаваше дали да го пониже със стрелата на своето легендарно остроумие, или не.

Очевидно реши, че не си струва, защото вместо това каза:

— Бях ти много сърдита, задето замина.

Майкъл пресекливо пое дъх. Типично за Франческа — да предпочете неукрасената истина пред хапливата забележка.

— Съжалявам — каза искрено той, макар че ако можеше да се върне назад, отново би постъпил по същия начин.

Имаше нужда да замине. *Налагаше* се да замине. Може би това означаваше, че беше страхливец; може би означаваше, че не му достигаше мъжество. Но тогава не беше готов да бъде граф. Той не беше Джон, никога нямаше да бъде Джон. А изглежда, точно това искаха всички от него.

Дори Франческа, по свойствения ѝ нерешителен маниер.

Погледна я. Беше сигурен, че тя все още не разбираше защо бе заминал той. Навярно мислеше, че разбира, но как би могла? Тя не знаеше, че той я обича, и не би могла да прозре колко дяволски виновен се чувстваше,

задето си присвояваше живота на Джон.

Но тя нямаше вина за това. И докато я гледаше, застанала крехка и горда, взряна в огъня, той повтори:

— Съжалявам.

Тя леко кимна в знак, че приема извинението му.

— Трябваше да ти пиша. — Извърна се към него, в очите ѝ бе стаена тъга и може би за миг се мярна нещо като извинение. — Но истината беше, че никак не ми се искаше. Мисълта за теб ме караше да мисля за Джон, а предполагам, че тогава имах нужда да мисля по-малко за него.

Майкъл не се престори, че разбира, но при все това кимна.

Франческа тъжно се усмихна.

— Ние тримата толкова се забавлявахме, нали?

Той отново кимна.

— Той ми липсва — каза Майкъл и сам се изненада колко добре се почувства, когато го изрече на глас.

— Винаги съм си мислила колко ще е прекрасно, когато ти най-после се ожениш — добави Франческа. — Щеше да избереш някоя блестяща и забавна жена, сигурна съм в това. Колко страхотно щяхме да си прекарваме четиримата!

Майкъл се закашля. Това му се стори най-уместният отговор.

Тя вдигна глава, изтръгната от мечтанията си.

— Да не си изстинал?

— Вероятно. Сигурен съм, че в събота ще съм на смъртния си одър.

Франческа изви вежда.

— Надявам се, че не очакваш от мен да се грижа за теб.

Прекрасна възможност да насочат разговора в удобното за него русло на взаимни шеги и закачки.

— Не е необходимо — махна той небрежно с ръка. — Само след три дни около мен ще се събере цял рояк безпътни жени, готови да задоволят всеки мой каприз.

Тя леко сви устни, но беше ясно, че отговорът я бе развеселил.

— Виждам, че си все същият.

Той я дари с кривата си усмивка.

— В действителност хората не се променят, Франческа.

Тя килна глава настрани, сочейки към коридора, откъде се разнесоха забързани стъпки. Появи се лакеят и Франческа се погрижи сама за всичко, докато Майкъл просто стоеше до камината и величествено кимаше в знак на съгласие.

— Лека нощ, Майкъл — пожела му, когато лакеят излезе, за да изпълни разпорежданията ѝ.

— Лека нощ, Франческа — тихо отвърна той.

— Радвам се да те видя отново — рече тя. И после, сякаш имаше нужда да убеди един от тях — той не беше сигурен кого по-точно, — додаде: — Наистина се радвам.

...съжалявам, че не писах. Не, това не е вярно. Не съжалявам. Не искам да пиша. Не искам да мисля за...

От писмо на графиня Килмартин до новия граф Килмартин, на другия ден след получаването на първото му послание до нея, скъсано на парченца, после обляно в сълзи.

Когато на следващата сутрин Майкъл се събуди, „Килмартин Хаус“ отново кипеше от живот и домакинството бе в пълен порядък, както подобаваше на резиденцията на един граф. Всички камини бяха запалени, а в малката трапезария върху масата бе сервирана разкошна закуска, състояща се от рохки яйца, шунка, бекон, наденички, препечени филийки с масло и конфитюр и любимото му блюдо – печена на скара скумрия.

Франческа обаче не се виждаше никъде.

Когато попита за нея, му дадоха сгъната бележка, която бе оставила за него по-рано сутринта. Изглежда, се бе изнесла, опасявайки се, че злите езици могат да започнат да злословят за тяхна сметка, ако двамата останат да живеят в „Килмартин Хаус“, затова се бе преместила в дома на майка си на „Брутън Стрийт“ номер пет, докато Джанет или Хелън не пристигнат от Шотландия. Но го канеше да я посети същия ден, тъй като бе сигурна, че трябва да обсъдят доста неща.

Майкъл предполагаше, че бе права, затова, след като приключи със закуската (установявайки, за негова огромна изненада, че му липсваха млякото и палачинките, с които сутрин похапваше в Индия), излезе от дома и се отправи към „Номер пет“.

Реши да отиде пеша, разстоянието не беше много голямо, а навън значително се бе затоплило в сравнение с вчерашния леден вятър. Но най-вече искаше да се потопи в живота на града и отново да почувства ритъма на Лондон. Никога по-рано не бе обръщал внимание на ароматите и звуците, характерни за столицата, на потропването на конските копита, придружено от веселите викове на цветарките и тихото буботене на гласовете на изисканите минувачи. Чуваше звука от крачките си по тротоара, усещаше уханието на печени кестени, смесени с лекия мирис на сажди във въздуха, придаващи неповторимата лондонска атмосфера.

Всичко това замайваше сетивата му, което бе странно, защото помнеше, че бе изпитал съвсем същото, когато слезе на брега на Индия преди четири години. Влажният тропически въздух, изпълнен с ароматите на подправки и цветя, го бе поразил и му бе подействал почти като физически удар, оставяйки го объркан, сякаш в някаква полусънна омая. Реакцията му към Лондон не беше толкова драматична, но се почувства като странник, заливан от вълната на миризми и звуци, които не би трябвало да му се струват толкова непознати.

Нима се бе превърнал в чужденец в собствената си страна? Изглеждаше почти невероятно, но въпреки това, докато вървеше сред тълпата по лондонските улици, където се намираха най-скъпите и елегантни магазини, не можеше да се отърси от мисълта, че някак си се открояваше

сред околното множество, че всеки, който го погледнеше, мигом разбираше, че той бе различен, откъснат от тяхното британско съществуване.

Или, помисли си, когато зърна отражението си в една витрина, може би всичко се дължеше на тена му.

Загарът щеше да избледнее след няколко седмици. По-скоро месеци.

Майка му щеше да бъде скандализирана.

При тази мисъл не може да сдържи усмивката си. Обичаше да скандализира майка си. Навярно никога нямаше да порасне толкова, че да престане да изпитва удоволствие от това.

Сви по „Брутън Стрийт“, отмина няколко къщи и стигна до номер пет. Разбира се, и по-рано бе идвал тук. За майката на Франческа понятието „семейство“ имаше много широк смисъл, затова Майкъл бе канен заедно с Джон и Франческа на всички сбирки и празненства в дома на семейство Бриджъртън.

Когато пристигна, лейди Бриджъртън вече се намираше в своя салон в кремаво и зелено и отпиваше от чашата чай, седнала до писалището под прозореца.

— Майкъл! — възкликна тя с нескрита топлота и стана, за да посрещне госта си. — Колко се радвам да те видя!

— Лейди Бриджъртън — отвърна той, взе ръката ѝ и галантно я целуна.

— Никой не умее да го прави като теб — одобрително отбеляза вдовстващата виконтеса.

— Един джентълмен трябва постоянно да усъвършенства маниерите си — промърмори гостът.

— Не можеш да си представиш колко много ние, дамите на определена възраст, оценяваме уменията ти.

— На определена възраст... — той дяволито ѝ се усмихна — ...от трийсет и една години, нали?

Лейди Бриджъртън беше от тези жени, които с възрастта ставаха все по-привлекателни, но при този комплимент направо засия насреща му.

— *Винаги* си добре дошъл в този дом, Майкъл Стърлинг.

Той ѝ се усмихна и се настани на стола с висока облегалка, който домакинята му посочи.

— О, боже! — възкликна лейди Бриджъртън и леко се намръщи. — Трябва да се извиня. Предполагам, че сега трябва да те наричам граф Килмартин.

— Майкъл е съвсем добре — увери я той.

— Знам, че минаха четири години — продължи тя, — но не съм те виждала от...

— Можете да ме наричате както желаете — спокойно рече той. Странно. Най-сетне бе свикнал да го наричат Килмартин и че титлата бе изместила фамилията му. Но това беше в Индия, където никой не го познаваше просто като господин Стърлинг и което бе по-важно, никой не познаваше Джон като граф. Да чуе титлата от устата на Вайолет Бриджъртън беше малко изнервящо, особено след като тя, като много тъщи, имаше обичая да нарича Джон свой син.

Но дори и да бе усетила неудобството му, тя с нищо не го показва.

— Щом си толкова любезен — заговори тя, — то и аз съм длъжна да ти

отвърна със същото. Моля те, наричай ме Вайолет. Всъщност отдавна би трябвало да го правиш.

— О, не, не бих могъл — припряно заяви гостът. И го каза съвсем искрено. Все пак това беше лейди Бриджъртън. Тя беше... Е, и той не знаеше точно каква беше, но определено не можеше да бъде *Вайолет* за него.

— Настоявам, Майкъл — каза тя, — а и навярно добре ти е известно, че обикновено постигам своето.

Явно нямаше начин да спечели спора с нея, затова той само въздъхна и рече:

— Не съм сигурен дали мога да целуна ръка на Вайолет. Струва ми се скандално интимно, не мислите ли?

— Да не си посмям да престанеш да ми целуваш ръка!

— Ще тръгнат клюки — предупреди я той.

— Сигурна съм, че репутацията ми може да ги понесе.

— Да, но дали моята ще може?

Тя се засмя.

— Ах, ти, негодник!

Той се облегна назад на стола.

— Такъв съм.

— Ще пийнеш ли чаша чай? — Тя посочи към изящния чайник от фин порцелан върху писалището в другия край на стаята. — Моят вече изстина, но с радост ще позвъня да донесат пресен.

— С удоволствие ще изпия.

— Предполагам, че си зажаднял за нашия чай след толкова години в Индия — отбеляза тя, стана и прекоси стаята, за да дръпне шнура на звънеца.

— Тамошният просто не е същият — отвърна Майкъл и побърза да стане на крака. — Не мога да го обясня, но нищо няма такъв вкус като английския чай.

— Може би се дължи на качеството на водата, как мислиш?

Той леко се усмихна.

— На качеството на жената, която го налива.

Лейди Бриджъртън се разсмя.

— Вие, милорд, се нуждаете от съпруга. Незабавно.

— О, нима? И защо решихте така?

— Защото в настоящото си състояние ти несъмнено си заплаха за всички неомъжени жени.

Той не можа да устои на една последна, игрива реплика:

— Надявам се, че включвате и себе си в техните редици, Вайолет.

— Да не би да флиртуваш с *майка* ми? — разнесе се глас откъм вратата.

Това беше Франческа, разбира се, безупречно облечена в бледолилава утринна рокля, украсена със сложна брюкселска дантела. Очевидно се опитваше да си придаде строго изражение, но не съвсем успешно.

Устните на Майкъл се извиха в тайнствена усмивка, докато наблюдаваше как двете дами се настаняват на местата си.

— Пропътувал съм целия свят, Франческа, и мога безусловно да заявя, че рядко съм срещал жени, с които бих флиртувал с по-голямо удоволствие,

отколкото с твоята майка.

— Още отсега те каня на вечеря – обяви Вайолет – и не приемам отказ.

— За мен ще бъде чест – засмя се Майкъл.

— Ти си непоправим – промърмори Франческа насреща му.

В отговор той ѝ хвърли лека усмивка. Всичко беше наред, помисли си младият мъж. Сутринта преминаваше точно така, както се бе надявал – двамата с Франческа постепенно влизаха в своите предишни роли. Той отново бе безразсъдният чаровник и женкар, а тя се преструваше, че го мърми, и всичко беше така, както преди смъртта на Джон.

Снощи просто бе изненадан. Не бе очаквал да я види. И не бе съумял навреме да надене маската си за пред обществото.

А и не *всичко* беше преструвка. Той винаги е бил малко безразсъден и навярно непоправим флиртаджия. Майка му определено обичаше да казва, че е очаровал дамите още на четиригодишна възраст.

Просто когато беше с Франческа, бе жизненоважно на повърхността да се вижда този аспект от личността му, така че тя никога да не заподозре това, което се крие отдолу.

— Какви са плановете ти сега, когато се върна? – поинтересува се Вайолет.

Майкъл се извърна към нея, осъзнавайки, че на лицето му е изписано смущение.

— Всъщност не съм сигурен – отвърна, засрамен да признае пред себе си, че това бе самата истина. – Предполагам, че ще ми е нужно малко време, за да разбера какво точно се очаква от мен в моята нова роля.

— Сигурна съм, че Франческа може много да ти помогне в това отношение – отбеляза Вайолет.

— Само ако тя желае – тихо рече Майкъл.

— Разбира се – кимна Франческа и леко се отмести настрани, за да пропусне прислужницата с подноса с чая. – Можеш да разчиташ за всичко на мен.

— Това бе доста бързо – измърмори Майкъл.

— Аз не мога без чай – обясни Вайолет. – Пия го през целия ден. Затова прислугата винаги държи чайник с гореща вода на печката.

— Ти ще пиеш ли? – попита Франческа, след като се зае да налива чая.

— Да, благодаря – отвърна Майкъл.

— Никой не познава Килмартин толкова добре, колкото Франческа – заяви Вайолет с гордостта на квачка, горда със своето пиленце. – Ще ти бъде безценна помощничка.

— Не се съмнявам в думите ви – съгласи се Майкъл, приемайки чашката от ръцете на Франческа. Тя бе запомнила как го пие – с мляко, без захар. Поради някаква причина това му беше изключително приятно. – Тя беше графиня Килмартин в продължение на шест години, а през четири от тях се наложи да бъде и граф. – Забеляза смаяния поглед на Франческа и добави: – Във всяко едно отношение, с изключение на името. О, стига, Франческа, не може да не разбираш, че това е самата истина.

— Аз...

— И – продължи той – това беше комплимент. Толкова много съм ти задължен, че едва ли някога ще мога да ти се отплатя. Не бих могъл да

отсъствам толкова дълго, ако не знаех, че графството се намира в толкова способни ръце.

Франческа се изчерви, което го изненада. През всичките години, откакто я познаваше, можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите, когато бе виждал страните ѝ да поруменяват.

— Благодаря — смотолевя тя. — Уверявам те, че никак не ми беше трудно.

— Може би, но оценявам огромната ти помощ.

Майкъл поднесе чашата до устните си, давайки възможност на дамите да продължат разговора както решат.

Което те и стори. Вайолет се зае да го разпитва за времето, прекарано в Индия, и преди да се усети, той вече им разказваше за принцеси, каравани и индийско кърпиче. Премълча за мародерите и маларията, решавайки, че това не бяха съвсем подходящи теми за дамски салон.

Много скоро осъзна, че изпитва извънредно удоволствие. Може би, помисли си, когато Вайолет разказа за бала с индийска тематика, на който бе присъствала миналата година, само може би, бе взел правилното решение.

Може би действително беше хубаво да си у дома.

* * *

Час по-късно Франческа държеше Майкъл под ръка, докато двамата се разхождаха в „Хайд Парк“. Слънцето най-после бе пробил облаците и когато тя заяви, че не може да устои на такова хубаво време, Майкъл нямаше избор, освен да ѝ предложи да я придружи на разходка.

— Почти като в старите времена — рече тя, накланяйки лице към слънцето.

Сигурно щеше да получи отвратителен загар или най-малкото да се покрие с лунички, но навярно винаги щеше да изглежда бледа като порцелан до Майкъл, по чието лице тутакси се виждаше, че наскоро е пристигнал от тропиците.

— Имаш предвид, че се разхождаме заедно? — попита той. — Или това колко ловко ме принуди да те придружа?

Тя се опита да запази сериозно изражение на лицето си.

— И двете, разбира се. Ти много често ме извеждаше на разходка. Когато Джон беше зает.

— Да, вярно е.

Двамата повървяха известно време в мълчание, после той каза:

— Малко се изненадах, когато тази сутрин открий, че те няма.

— Надявам се разбираш защо се наложи да си тръгна — отвърна тя. — Естествено, не исках; завръщането в дома на майка ми ме кара да се чувствам сякаш отново съм се озовала в детството. — Усети как устните ѝ сами се стисват недоволено. — Аз, разбира се, обожавам майка си, но вече свикнах да управлявам собствено домакинство.

— Искаш ли да се пренесе някъде другаде?

— Не, разбира се, че не — побърза да го увери тя. — Ти си графът. „Килмартин Хаус“ ти принадлежи. Освен това Хелън и Джанет възнамеряваха да тръгнат седмица след мен, скоро ще пристигнат и тогава ще мога да се пренеса обратно.

— Горе главата, Франческа. Сигурен съм, че ще издържиш.

Тя го стрелна с кос поглед.

— Това не е нещо, което ти – или който да е друг мъж – ще разбере, но аз много повече предпочитам положението на омъжена жена, отколкото на дебютантка. А когато съм на номер пет, с Елоиз и Хайъсинт в къщата, отново се чувствам такава, с всичките свързани с това правила и ограничения.

— Е, не с всички – изтъкна той. – Ако това бе истина, сега нямаше да ти позволят да се разхождаш с мен.

— Вярно е – съгласи се младата жена. – Особено пък с теб, предполагам.

— И какво точно означава това?

Тя се засмя.

— О, стига, Майкъл. Нали не мислиш, че репутацията ти отново е бяла като сняг само защото си отсъствал четири години от страната?

— Франческа...

— Ти си *легенда*.

Той се слиса.

— Вярно е – настоя тя, недоумявайки защо той е толкова изумен. – За бога, жените още говорят за теб.

— Не и на теб, надявам се – промърмори той.

— О, най-вече на мен. – Спътницата му игриво се усмихна. – Всички дами искат да узнаят кога ще се върнеш. А сега, когато тръгнат слухове за завръщането ти, ще стане още по-лошо. Длъжна съм да призная, че това е доста странна роля – да бъдеш довереница на най-прочутия лондонски женкар.

— Довереница, а?

— А как другояче можеш да го наречеш?

— Не, довереница е напълно подходящо определение. Просто, ако мислиш, че съм ти доверявал *всичко*...

Франческа сърдито го изглежда. Това бе толкова типично за него, многозначително да прекъсва изречението по средата, оставяйки на въображението ѝ да се развихри с хиляди въпроси.

— В такъв случай разбирам, че ти не си споделил с нас всичките новини от Индия.

В отговор той само се усмихна. Лукаво.

— Много добре. В такъв случай ми позволи да насоча разговора в по-благоприлично русло. Какво *възнамеряваш* да правиш сега, след като се завърна? Ще заемеш ли мястото си в парламента?

Съдейки по изражението му, той не се бе замислял за това.

— Това би желал Джон – додаде Франческа, осъзнавайки, че е дяволски манипулативна.

Майкъл мрачно я погледна и тя разбра по очите му, че не одобрява тактиката ѝ.

— И ще трябва да се ожениш – не се предаваше Франческа.

— Да не възнамеряваш да се нагърбиш с ролята на сватовница? – сърдито попита той.

Тя сви рамене.

— Ако желаш. Сигурна съм, че ще се справя по-добре от теб.

— Милостиви боже! — изсумтя той. — Едва от един ден съм тук. Нужно ли е сега да се занимаваме с това?

— Не, разбира се, че не — отстъпи тя. — Но скоро ще се наложи. Ти не ставаш по-млад.

Майкъл потресено се втренчи в нея.

— Дори не мога да си представя да позволя на някой друг да ми говори по този начин.

— Не забравяй майка си — заяви тя с доволна усмивка.

— Ти — натъртено поде той — не си моя майка.

— И слава богу — не му остана дължна тя. — Отдавна щях да умра от сърдечен удар. Дори не проумявам как е издържала досега.

При тези думи той се закова на място.

— Не съм чак *толкова* лош.

Тя леко сви изящните си рамене.

— Не си ли?

Майкъл остана безмълвен. Направо загуби дар слово. Водили бяха подобен разговор безброй пъти, но сега имаше нещо различно. В тона ѝ се усещаше някаква рязкост, а в думите хапливост, каквито не бе имало преди.

Или може би той просто никога не ги бе забелязвал.

— О, не е нужно да изглеждаш толкова изумен — каза тя и лекичко го потупа с длан по лакътя. — Разбира се, че имаш ужасна репутация. Но си безкрайно очарователен и затова винаги ти прощават.

Така ли го виждаше тя, зачуди се Майкъл. И защо бе толкова изненадан? Това бе точно образът, който години наред старателно бе градил.

— А сега, когато си граф — продължи Франческа, — мамчетата ще си изпотрошат краката, за да те сватосат с дъщерите си.

— Страхувам се — промърмори той под нос. — Направо треперя от страх.

— И би трябвало — заключи тя, без капка съчувствие. — Ще бъдеш безмилостно атакуван, уверявам те. Имаш късмет, че сутринта дръпнах майка си настрани и я накарах да се закълне, че няма да ти пробутва Елоиз или Хайъсинт. Би го направила — додаде Франческа, очевидно изпитвайки искрено удоволствие от разговора.

— Доколкото си спомням, навремето ти също ми пробутваше сестрите си.

Тя леко сви устни.

— Това беше преди години — заяви и махна с ръка във въздуха, сякаш отпъждаше думите му. — Нямаше да си подхождате.

Майкъл никога не бе имал желание да ухажва, която и да било от сестрите ѝ, но не можеше да се сдържи да не се заяде мъничко с Франческа.

— С Елоиз или с Хайъсинт?

— И с двете — отсече тя, достатъчно раздразнено, за да го накара да се усмихне. — Но ще ти намеря някоя подходяща, не се притеснявай.

— Нима смяташ, че се притеснявам?

— Мисля, че трябва да те запозная с Пенелопи, приятелката на Елоиз — продължи новоизпечената сватовница, сякаш той изобщо не бе заговарял.

— Госпожица Федърингтън? — попита той, смътно припомняйки си леко

пълничката девойка, която никога не говореше.

— Естествено, тя е и моя приятелка – добави Франческа. – Мисля, че може да я харесаш.

— Тя научи ли се да говори?

Франческа го изгледа кръвнишки.

— Няма да удостоя с внимание думите ти. Пенелопи е много хубава и умна млада дама, нужно е само да преодолее първоначалната си стеснителност.

— И колко време отнема *това*? – поинтересува се Майкъл.

— Смятам, че тя прекрасно ще те уравниресява – обяви Франческа.

— Франческа – поде той с решителен тон, – няма да ме сватосваш с когото и да било. Разбра ли?

— Е, някой...

— И не казвай, че някой все трябва да го направи – прекъсна я Майкъл.

Наистина Франческа продължаваше да бъде същата отворена книга за него, както преди години. Винаги бе искала да направлява живота му.

— Майкъл – въздъхна тя със страдалческо изражение, на което нямаше никакво право.

— Върнах се едва преди ден. Само един ден. Уморен съм и не ме е грижа, че слънцето грее, все още ми е адски студено, а багажът ми не е разопакован. Моля те, дай ми поне една седмица, преди да започнеш да планираш сватбата ми.

— Седмица, така ли? – хитро попита тя.

— Франческа! – Този път в гласа му прозвучаха предупредителни нотки.

— Много добре – нехайно рече тя. – Но после да не си посмял да кажеш, че не съм те предупредила. Щом се появиш в обществото, младите дами ще те сгачят в ъгъла, а мамчетата ще бъдат готови да убиват...

Той потръпна, представяйки си зловещата картина. Още повече че пророчеството й навярно беше съвсем вярно.

— ...тогава ще ме умоляваш за помощ – заключи мъчителката му и го изгледа с дразнещо доволен вид.

— Сигурен съм, че ще го сторя – каза той и я дари с бащинска усмивка, която знаеше, че тя не можеше да търпи. – И когато това стане, ти обещавам, че ще се просна в краката ти, сломен от съжаление, разкаяние, срам и всякакви други неприятни чувства, които според теб трябва да изпитвам.

И тогава тя прихна, което стопли сърцето му повече, отколкото би трябвало. Той винаги можеше да я накара да се засмее.

Извърна се към него, усмихна му се и го потупа по ръката.

— Хубаво е, че се върна.

— Хубаво е да се върнеш – съгласи се той.

Изрече думите машинално, но мигом осъзна, че действително го мислеше. Беше *хубаво*. Трудно, но хубаво. Но не си заслужаваше да се оплаква заради трудностите. Със сигурност не бяха нещо, с което не бе свикнал.

Двамата бяха навлезли във вътрешността на „Хайд Парк“ и наоколо не беше толкова населено. Дърветата тъкмо бяха започнали да се разлистват, но все още бе доста хладно, така че разхождащите се хора не търсеха сянка.

— Трябваше да донеса хляб, за да нахраня патиците – промърмори Франческа.

— Искаш да отидем до Серпентината? – удиви се Майкъл.

Двамата с Франческа често се бяха разхождали из „Хайд Парк“, но винаги бяха избягвали бреговете на Серпентината като чума. Там постоянно гъмжеше от бавачки и деца, които крещяха като малки диваци (често бавачките пищяха по-силно от децата), а Майкъл имаше познат, който бе цапардосан по главата с цял самун хляб.

Явно никой не си бе дал труд да обясни на хлапето, очевидно бъдещ шампион по крикет, че преди да хвърли хляба, трябва да го натроши на по-малки – не толкова опасни – парчета.

— Обичам да хвърлям хляб на патиците – заяви Франческа, сякаш се оправдаваше. – Освен това днес няма да има много деца. Все още е прекалено студено.

— Това никога не ни е спирало двамата с Джон – дръзко заяви Майкъл.

— Е, вие сте шотландци – върна му го Франческа. – Кръвта ви препуска дори и полузамръзнала.

— Е, такива сме ние, шотландците! – ухили се той.

Всъщност това беше шега. Заради многочислените смесени бракове семейството можеше да се смята почти толкова английско, колкото и шотландско, ако не и повече, но тъй като именията на Килмартин се намираха в граничните графства, родът Стърлинг се бе вкопчил в шотландското си потекло, смятайки го за символ на благородство.

Майкъл и Франческа намериха една пейка недалеч от Серпентината, седнаха и разсеяно се загледаха в патиците, плуващи във водата.

— Човек би си помислил, че ще си намерят по-топло място – отбеляза Майкъл. – Във Франция например.

— И да се откажат от цялата храна, която децата им хвърлят? – подсмихна се Франческа. – Не са толкова глупави.

Той само сви рамене. Нямаше намерение да се преструва, че е запознат с поведението на пернатите.

— Как ти се стори климатът в Индия? – поинтересува се Франческа. – Наистина ли е толкова горещо, колкото разправят?

— Дори повече – отвърна той. – Или може би не. Не знам. Предполагам, че описанията са напълно достоверни. Проблемът е, че нито един англичанин не може истински да разбере тези описания, докато не се озове там.

Тя въпросително го погледна.

— По-топло е, отколкото можеш да си представиш – поясни събеседникът ѝ.

— Звучи... Ами, не знам как звучи – призна Франческа.

— Горещината не е толкова непоносима, колкото насекомите.

— Звучи ужасно – реши Франческа.

— Навярно нямаше да ти хареса. Не и да живееш за по-дълго.

— Обаче аз бих искала да пътувам – тихо промълви младата жена. – Винаги съм възнамерявала да го направя.

След тези думи се умълча и закима с разсеян вид – брадичката ѝ толкова продължително се движеше нагоре и надолу, че той реши, че тя го прави

несъзнателно. После осъзна, че очите ѝ са вперени някъде в далечината. Гледаше нещо, но гръм да го поразеше, ако можеше да си представи какво. На алеята не се виждаше нищо интересно, само една кльошава бавачка, бутаща детска количка.

— Какво гледаш? — попита той накрая.

Тя нищо не отвърна, само продължи да се взира.

— Франческа?

Тя се извърна към него.

— Искam дете.

ГЛАВА 7

...надявах се досега да съм получил писмо от теб, но разбира се, тукашната поща е известна със своята ненадеждност, когато става дума за толкова големи разстояния. Миналата седмица чух разказ за пристигането на чувал с поща отпреди цели две години; мнозина от получателите вече се бяха завърнали в Англия. Майка ми пише, че си добре и напълно си се възстановила след преживяното изпитание; радвам се да го чуя. Работата ми тук продължава да е интересна, ползотворна и изцяло ме поглъща. Аз се настаних в резиденция извън града, както повечето европейци в Мадрас. При все това за мен е удоволствие да посещавам града, който по външен облик прилича на гръцки или поне така си представям, тъй като никога не съм бил в тази страна. Небето е синьо, толкова синьо, че е почти заслепяващо – никога преди не съм виждал по-яркосин цвят.

От писмо на граф Килмартин до графиня Килмартин шест месеца след пристигането му в Индия.

— Моля, какво каза?

Изявлението ѝ го бе потресло. Майкъл почти заекваше. Франческа не бе очаквала подобна реакция, но сега, докато той седеше до нея с увиснало чене, почувства, че донякъде ѝ е приятно.

— Искam дете – повтори тя и сви рамене. — Какво толкова изненадващо има в това?

Устните му се раздвижиха и той с усилие проговори:

— Ами... не... но...

— Аз съм на двайсет и шест.

— Знам на колко години си – отвърна той, малко рязко.

— В края на април ще стана на двайсет и седем. Не мисля, че е толкова странно, че искам дете.

Погледът му все още бе малко оцъклен.

— Не, разбира се, че не, но...

— Освен това не съм длъжна да ти се обяснявам!

— Не съм те молил за това – рече той, зяпайки я, сякаш ѝ бяха

поникнали две глави.

— Прости ми – промърмори Франческа. – Реагирах прекалено бурно.

Той не отвърна нищо, което я ядоса. Най-малкото можеше да ѝ възрази. Дори и да беше лъжа, но щеше да бъде любезна и доброжелателна лъжа.

Накрая, когато мълчанието просто стана непоносимо, тя пророни:

— Много жени искат деца.

— Вярно е – закашля се той. – Разбира се. Но... не смяташ ли, че първо трябва да се омъжиш?

— Естествено. – Тя вбесено го изглежда. – Защо мислиш, че дойдох толкова рано в Лондон?

Той неразбиращо се втренчи в нея.

— Търся си съпруг – обясни му с тон, сякаш беше малоумен.

— Колко търгашески прозвуча.

Тя стисна устни.

— И е точно това. И ти е най-добре да свикнеш с подобни изказвания. Точно така дамите много скоро ще говорят за *теб*.

Майкъл подмина без внимание последната част от заявлението ѝ.

— Имаш ли предвид конкретен джентълмен?

Франческа поклати глава.

— Още не. Обаче предполагам, че все някой ще се появи, след като започна да търся. – Опитваше се да прозвучи жизнерадостно, но истината беше, че гласът ѝ стана по-тих и тъжен. – Сигурна съм, че братята ми имат приятели – едва чуто промълви.

Той я погледна, после се приведе леко и зарея поглед към водата.

— Шокирах те – отбеляза тя.

— Ами... да.

— При нормални обстоятелства би ми доставило огромно удоволствие – заяви Франческа, а устните ѝ се извиха в иронична усмивка.

Той не ѝ отговори, но леко завъртя очи.

— Не мога вечно да оплаквам Джон – продължи тя. – Всъщност мога и така и ще бъде, но... – Замълча, ненавиждайки напиралите сълзи. – А най-лошото е, че може би аз дори *не* мога да имам деца. Нужни бяха две години, за да забременея от Джон, и виж как оплесках всичко.

— Франческа – разпали се той, – не бива да се обвиняваш за помятането.

Тя горчиво се изсмя.

— Можеш ли да си представиш? Да се омъжа за някого само за да имам деца, а после да се окаже, че не мога да имам?

— Подобни неща се случват постоянно – тихо рече той.

Вярно беше, но от това не се чувстваше по-добре. Тя имаше избор. Не беше нужно да се омъжва; като вдовица щеше да бъде достатъчно добре осигурена и възхитително независима до края на живота си. Ако се омъжеше, не, *когато* се омъжеше – време беше да привикне с тази мисъл, – това нямаше да е по любов. Никога нямаше да има брак, какъвто бе споделяла с Джон; една жена просто не можеше да намери два пъти любовта в живота си.

Щеше да се омъжи, за да роди дете, макар да нямаше никакви гаранции, че това може да се случи.

— Франческа?

Тя не го погледна, просто седеше и примигваше, отчаяно опитвайки се да не обръща внимание на парещите сълзи, заплашващи всеки миг да рукнат.

Майкъл ѝ подаде носна кърпичка, но тя се престори, че не забеляза жеста му. Ако вземеше кърпичката, със сигурност *ще* се разплаче. Нищо нямаше да я спре.

— Трябва да продължа с живота си – предизвикателно рече. – Трябва. Джон си отиде и аз...

И тогава се случи най-странното нещо. Макар че *странно* всъщност не беше подходящата дума. Може би поразително или обръщащо всичко с главата надолу, или може би просто нямаше дума, с която да опише изумлението, разтърсващо човешкото тяло, толкова силно, че сърцето спира, не можеш да се движиш и дори да дишаш.

Тя се извърна към него. Това би трябвало да е съвсем обикновено действие. Със сигурност се бе обръщала към Майкъл и преди, стотици... не, хиляди пъти. Той може и да бе прекарал последните четири години в Индия, но тя познаваше лицето му, усмивката му. Истината беше, че тя знаеше всичко за него...

Но този път беше различно. Тя се извърна към него, но не бе очаквала, че той вече се бе обърнал към нея. Не бе очаквала, че ще се окаже толкова близо, че ще може да види черните като въглен точки в очите му.

Ала най-вече не бе очаквала, че погледът ѝ ще се плъзне към устните му. Те бяха пълни, сочни, красиво очертани и тя много добре знаеше как изглеждат, не по-зле от нейните собствени; просто никога досега не се бе *вглеждала* истински в тях, не бе забелязвала, че не бяха със съвсем еднакъв цвят, нито колко чувствена е извивката на долната устна и...

Младата жена се изправи. Толкова бързо, че едва не изгуби равновесие.

— Трябва да вървя – избъбри, удивена, че гласът ѝ прозвуча като нейния, а не като на някакъв извратен демон. – Имам среща. Съвсем бях забравила.

— Разбира се – кимна той и също се надигна от пейката.

— С шивачката – добави тя, сякаш подробностите щяха да направят лъжата ѝ по-убедителна. – Всичките ми рокли са в полутраурни цветове.

Той кимна.

— Не ти отиват.

— Колко мило да го изтъкнеш – сприхаво рече тя.

— Ти би трябвало да носиш синьо – отбеляза Майкъл.

Тя нервно кимна. Все още не стоеше стабилно на краката си и изобщо не се чувстваше съвсем на себе си.

— Добре ли си? – попита той.

— Добре съм – тросна се тя. А после, осъзнавайки, че никой не би могъл да бъде заблуден от тона ѝ, добави по-спокойно: – Добре съм. Уверявам те. Просто мразя да закъснявам.

Това бе самата истина и той го знаеше, затова се надяваше, че ще приеме обяснението като извинение за рязкостта ѝ.

— Много добре – примири се той, а Франческа бъбри оживено по целия път обратно до номер пет.

Трябваше да внимава за изражението на лицето си, трескаво осъзна тя.

Не биваше да допуска той да се досети какво се бе мярвало за миг в мислите ѝ, докато седяха на пейката край езерото Серпентината.

Разбира се, че винаги бе знаела, че Майкъл е красив мъж, дори смайващо красив. Но това винаги е било за нея някак си абстрактно познание. Майкъл бе красив също както брат ѝ Бенедикт беше висок, а майка ѝ имаше красиви очи.

Но внезапно... Но сега...

Тя го погледна и видя нещо съвсем ново.

Видя *мъжа*.

И това почти я изплаши до смърт.

* * *

Франческа се придържаше към правилото, че не бива да се отлага днешната работа за утре, и затова, когато се върна на номер пет след разходката, тутакси отиде при майка си, за я уведоми, че незабавно трябва да посети модистката. В крайна сметка, колкото по-рано лъжата ѝ се превърне в истина, толкова по-добре.

Майка ѝ бе изключително радостна, че Франческа най-после бе решила да се откаже от полутраурните сиви и лилави тонове, затова не мина и час и двете, удобно настанени в елегантната карета на Вайолет, се отправиха към най-изисканите магазини на „Бонд Стрийт“. Обикновено Франческа щеше да настръхне при намесата на Вайолет; тя бе напълно способна сама да подбере гардероба си, но днес намираше майчиното присъствие за странно успокояващо.

Не че майка ѝ досега не ѝ действаше успокоително. Просто Франческа винаги бе ценила независимостта и предпочиташе да не мислят за нея като за „едно от момичетата Бриджъртън“. А по някакъв странен начин това посещение при модистката беше донякъде смущаващо. Разбира се, щяха да бъдат нужни жестоки изтезания, за да го признае, но Франческа просто беше ужасена.

Дори и да не бе решила да се омъжи повторно, да се откаже от дрехите на вдовица означаваше огромна промяна, а тя не беше напълно сигурна, че бе готова за това.

Сведе поглед към ръкава си. Платът на роклята не се виждаше – беше покрит с пелерината, – но тя знаеше, че бе лилав. И в това имаше нещо успокояващо, нещо надеждно. Носила бе този цвят или сивия вече три години. И само черно цяла година преди това. Това се бе превърнало в отличителен белег, нещо като униформа, осъзна младата жена. Нямаше нужда да се тревожиш какъв си, когато дрехите ти го заявяват достатъчно гърмко.

— Майко? – изплъзна се от устните ѝ дори преди да осъзнае, че иска да зададе въпрос.

Вайолет се извърна с усмивка към нея.

— Да, скъпа?

— Защо никога не си се омъжила отново?

Устните на Вайолет леко се разтвориха, а очите ѝ, за огромно изумление на Франческа, изведнъж заблестяха.

— Знаеш ли – тихо заговори Вайолет, – че за пръв път някое от децата

ми ме пита за това?

— Не може да бъде! — възкликна Франческа. — Сигурна ли си?

Майка ѝ кимна.

— Нито едно от децата ми не ме е питало за това. Щях да го запомня.

— Разбира се, че щеше да го запомниш — побърза да се съгласи Франческа. Но беше толкова... странно. И всъщност проява на нехайство. Защо никой от тях не бе попитал Вайолет за това? На Франческа този въпрос ѝ се струваше възможно най-парливиант. И дори никое от децата на Вайолет нито веднъж да не се бе заинтересувало от отговора, макар и само от лично любопитство, как не бяха разбрали колко много е означавало това за Вайолет?

Нима не са искали да *познават* майка си? Истински да я опознаят?

— Когато баща ти умря... — подхвана Вайолет. — Е, не знам доколко си спомняш, но всичко стана много внезапно. Никой от нас не го очакваше. — Тя тихо и тъжно се засмя и Франческа се зачуди дали някога ще може да се смее за смъртта на Джон, дори и с мъка. — От ужилване от пчела — продължи Вайолет и Франческа осъзна, че дори и сега, повече от двацет години след смъртта на Едмънд Бриджъртън, майка ѝ все още звучеше изненадана, когато говореше за това. — Кой би помислил, че е възможно? — поклати глава лейди Бриджъртън. — Не знам колко добре го помниш, но баща ти беше много едър мъж. Висок като Бенедикт и може би по-широк в раменете. Немислимо бе да си представиш, че една пчела... — Тя млъкна, извади белоснежна носна кърпичка и я притисна към устните си, докато се прокашляше. — Ами, беше неочаквано. Даже не знам какво още да кажа, освен... — Извърна към дъщеря си своите пълни с болка, мъдри очи. — Освен че смятам, че ти ме разбираш най-добре от всички.

Франческа кимна, без дори да се опитва да се бори с парещите сълзи.

— Както и да е — бързо рече Вайолет, очевидно нетърпелива да продължи, — след смъртта му аз бях толкова... зашеметена. Имах чувството, че ходя като в мъгла. Дори и сега не разбирам как съм успяла да преживея онази първа година. Или последвалите. Затова навярно изобщо не съм могла да помисля за брак.

— Разбирам — тихо рече Франческа. И наистина разбираше.

— А след това... ами, просто не знам какво се случи. Може би не съм срещнала човек, с когото да пожелаея да споделя живота си. Може би прекалено много обичах баща ти. — Тя сви рамене. — Може би просто никога не съм виждала необходимост от това. Не забравяй, че моето положение беше различно от твоето. Аз бях по-възрастна и вече майка на осем деца. А баща ти бе оставил нашите дела в много добър ред. Знаех, че ние никога няма да се нуждаем от нищо.

— Джон остави „Килмартин“ в отличен ред — бързо вметна Франческа.

— Разбира се, скъпа. — Вайолет я потупа по ръката. — Прости ми. Нямах намерение да намекна нещо друго. Но ти нямаш осем деца, Франческа. — Очите ѝ някак си се промениха, станаха дори по-тъмносини. — А и пред себе си имаш още много време, че да го прекараш в пълна самота.

Франческа нервно кимна.

— Знам — рече. — Знам. Знам, но някак си не мога... не мога...

— Не можеш какво? — нежно попита Вайолет.

— Не мога... — Младата жена сведе поглед. Не знаеше защо, но поради някаква причина не можеше да откъсне очи от пода. — Не мога да се отърся от чувството, че правя нещо лошо, че позоря Джон, безчестя нашия брак.

— Джон би желал да си щастлива.

— Знам. Знам. Разбира се, че би желал. Но не разбираш ли... — Вдигна глава и очите ѝ зашариха по лицето на майка ѝ, дирейки нещо, не бе сигурна какво... може би одобрение, може би просто обич, защото бе успокояващо да търсиш нещо, което знаеш, че ще намериш. — Аз дори не се надявам да открия любов — додаде. — Не се опитвам да намеря някой като Джон. Примирила съм се с това. Но ми се струва толкова погрешно да се омъжа за по-малко.

— Никога няма да намериш някой като Джон, това е вярно — каза Вайолет. — Но можеш да намериш мъж, който ще ти подхожда също толкова добре, макар и по различен начин.

— Но ти не си намерила.

— Не, аз не съм — съгласи се майка ѝ, — но и не съм търсила много усърдно. Изобщо не съм търсила.

— А съжаляваш ли, че не си го направила?

Вайолет отвори уста, но нито един звук не се отрони от устните ѝ, сякаш дори не дишаше. Накрая рече:

— Не знам, Франческа. Честно, не знам. — И после, защото усещаше, че обстановката се нуждае от малко разведряване, тя добави: — И със сигурност не съм искала повече деца.

Франческа не можа да сдържи усмивката си.

— А аз искам — тихо промълви. — Аз искам дете.

— Така си и помислих.

— Защо никога не ме попита за това?

Вайолет наклони глава.

— А ти защо никога не ме попита защо не съм се омъжила повторно?

Франческа усети, че устните ѝ сами се разтварят. Не би трябвало да се изненадва от прозорливостта на майка си.

— Ако беше Елоиз, мисля, че щях да кажа нещо — додаде Вайолет. — Или която и да е от сестрите ти, между другото. Но ти... — Върху устните ѝ заигра носталгична усмивка. — Ти не си като тях. Никога не си била. Дори като дете винаги стоеше настрани. Имаше нужда от дистанция.

Франческа импулсивно се протегна и стисна ръката на майка си.

— Обичам те, нали знаеш?

Вайолет се усмихна.

— Подозирах го.

— Майко!

— Много добре, разбира се, че винаги съм го знаела. Как може да не ме обичаш, когато аз толкова силно те обичам?

— Не съм ти го казвала — рече Франческа, чувствайки се ужасно заради този пропуск. — Поне не и напоследък.

— Няма нищо. — Вайолет също стисна ръката ѝ в отговор. — Имаше много други неща, за които да мислиш.

Незнайно защо, Франческа тихичко се изкиска.

— Слабо казано.

Вайолет само се усмихна в отговор.

— Майко? — отново заговори Франческа. — Може ли да ти задам още един въпрос?

— Разбира се.

— Ако не намеря човек — не като Джон, разбира се, но да ми подхожда в много отношения... Ако не намеря такъв човек и се омъжа за някого, когото харесвам, но може би не обичам... това правилно ли е?

Вайолет няколко минути остана мълчалива, преди да отговори.

— Боя се, че само ти ще можеш да дадеш отговор на този въпрос — рече накрая. — Никога, разбира се, не бих казала, че е лошо да се постъпва така. Половината от *висшето общество* — всъщност повече от половината — встъпва в брак именно така и мнозина от тях после са доволни от живота си. Но ти сама ще трябва да решиш, когато му дойде времето. Всички са различни, Франческа. Предполагам, че ти го знаеш по-добре, отколкото повечето хора. А когато един човек помоли за ръката ти, ще трябва да го прецениш по достойнствата му, а не да съдиш по някакви произволни правила, които навремето сама си определила.

Майка ѝ беше права, разбира се, но на Франческа толкова ѝ бе омръзнало животът да е сложен и объркан, че не този отговор искаше да чуе.

А и всичко това не засягаше проблема, който отдавна измъчваше сърцето ѝ. Какво ще се случи, ако действително срещне някого, към когото да изпитва същите чувства, както към Джон? Не можеше да си го представи; наистина ѝ се струваше напълно невероятно.

Но ако все пак се случеше? Как щеше да живее след това?

* * *

Имаше нещо странно удовлетворяващо в лошото настроение, затова Майкъл реши напълно да му се наслади.

Риташе всички камъчета, имали нещастieto да попаднат под ботушите му по целия път до дома.

Зъбеше се на всеки, който случайно го бе бутнал на улицата.

Разтвори входната врата с такава сила, че тя се удари в каменната стена зад нея. Или по-точно щеше да се удари, ако този негодник, икономът му, не беше на поста си и не я бе отворил, преди пръстите на Майкъл да докоснат дръжката.

Но *мисълта* с какъв гръм и трясък ще отвори вратата сама по себе си му донесе известно задоволство.

А после затрополи нагоре по стълбите към стаята си — която, мътните го взели, все още усещаше като стая на Джон, но в момента нищо не можеше да направи с това — и изу ботушите си.

Или поне се опита.

По дяволите!

— Рийвърс! — изкрещя той.

Камериерът му се появи — или сякаш се материализира — на прага.

— Да, милорд?

— Ще ми помогнеш ли да събуя ботушите? — троснато попита Майкъл,

чувствайки се като дете.

Три години в армията и четири в Индия, а не можеше да събуе проклетите ботуши? Какво имаше в Лондон, че го бе превърнало в хленчещ идиот? Сега си спомни, че Рийвърс му бе събувал ботушите последния път, когато бе живял в Лондон.

Сведе поглед. Това бяха различни ботуши. Предполагаше, че стилът бе различен, навярно подходящ за различни ситуации, а Рийвърс винаги бе изпитвал удивително нелепа гордост от работата си. Разбира се, че би искал одеждите на Майкъл да са по последна лондонска мода. И вероятно би...

— Рийвърс? — попита Майкъл с тих глас. — Откъде взе тези ботуши?

— Милорд?

— Тези ботуши? Не ги помня.

— Още не сме получили всичките ви сандъци с багажа от кораба, милорд. И тъй като нямаште нищо подходящо за Лондон, открих тези сред вещите на предишния граф...

— *Иисусе!*

— Милорд? Ужасно съжалявам, ако не ви стават. Помня, че двамата с него бяхте един размер, и помислих, че бихте желали...

— Просто ги свали. Веднага.

Майкъл затвори очи и се отпусна в коженото кресло – коженото кресло на Джон, – мислено удивлявайки се на иронията на съдбата. Най-лошите му кошмари се бяха сбъднали, и то буквално – не само бе заел мястото на Джон, но бе надянал и ботушите му*!

[* Английският израз *in someone's shoes* (буквално „в нечи обувки“) означава да заемеш мястото на някой друг. – Б. пр.]

— Разбира се, милорд.

Лицето на Рийвърс доби измъчено изражение, но той побърза да се заеме със свалянето на ботушите.

Майкъл стисна с палец и показалец горната част на носа си и дълбоко издиша, преди отново уморено да заговори:

— Бих предпочел да не се използват никакви вещи от гардероба на предишния граф.

Действително нямаше представа защо дрехите на Джон все още бяха тук; повечето от тях би трябвало да са раздадени на слугите или дарени на някоя благотворителна организация още преди години. Но предполагаше, че това бе решение, което трябваше да вземе Франческа, а не той.

— Разбира се, милорд. Незабавно ще се погрижа.

— Добре – измърмори Майкъл.

— Да ги заключа ли някъде?

Да ги заключат? Мили боже, все едно бяха отровни.

— Сигурен съм, че няма нищо лошо да останат там, където са сега – каза Майкъл. — Просто повече не ми ги давай.

— Добре. — Рийвърс нервно преглътна и адамовата му ябълка подскочи.

— Какво още има, Рийвърс?

— Ами, работата е там, че всичките вещи на предишния граф все още са тук.

— Тук? — озадачено попита Майкъл.

— Тук – потвърди камериерът и обходи стаята с поглед.

Майкъл се свлече в креслото. Не че искаше да изтрие всеки спомен за братовчед си от лицето на земята; Джон *на никого* не липсваше толкова силно, колкото на него, на никого.

Е, може би с изключение на Франческа, призна той, ала това беше различно.

Но просто не знаеше как се предполагаше да води живота си напълно и задушавашо заобиколен от вещите на Джон. Той носеше титлата му, харчеше парите му, живееше в къщата му. Нима това означаваше, че трябва да носи и проклетите му обувки?

— Опаковай всичко – заръча на Рийвърс. – Утре. Тази вечер не желая повече да ме безпокоят.

А и освен това навярно трябваше да предупреди Франческа за намеренията си.

Франческа.

Младият мъж въздъхна и стана от креслото веднага щом камериерът излезе. Господи, Рийвърс бе забравил да отнесе ботушите. Майкъл ги взе и ги остави пред вратата. Вероятно прекаляваше, но дявол го взел, просто не желаше да се взира в ботушите на Джон през следващите шест часа.

След като решително затвори вратата, разсеяно приближи до прозореца. Первазът беше издаден и широк, той тежко се облегна на него и се загледа през полупрозрачните завеси към смътно очертаващия се уличен пейзаж под него. Отметна тънкия плат настрани и устните му се извиха в горчива усмивка, когато видя крачещата по тротоара бавачка, водейки за ръка малко дете.

Франческа. Тя искаше дете.

Сам не разбираше защо бе толкова потресен. Ако помислеше разумно, наистина не би трябвало да бъде. Тя беше жена, за бога; разбира се, че щеше да иска деца. Нима всички жени не го искаха? И макар никога да не се бе замислял съзнателно дали тя вечно ще тъгува за Джон, също така никога не му бе хрумвала идеята, че един ден ще поиска да се омъжи повторно.

Франческа и Джон. Джон и Франческа. Те бяха едно цяло, или поне преди бяха, и въпреки че смъртта на Джон по тъжен начин бе доказала, че лесно може да си представи единия без другия, съвсем друго нещо бе да си представи нея с друг мъж.

Само при мисълта кожата му, както винаги, настръхна.

Той потръпна. Или го тресеше? По дяволите, надяваше да не беше треска.

Вероятно просто трябваше да свикне с идеята. Ако Франческа искаше деца, в такъв случай тя имаше нужда от съпруг и той определено нищо не можеше да направи. Естествено, би било много по-добре, ако тя бе взела това противно решение и го бе осъществила миналата година, спестявайки му ненавистната необходимост да бъде свидетел на предстоящите ухажвания. Ако просто се бе омъжила миналата година, сега вече всичко щеше да бъде свършено и точка.

Край на историята.

Но сега щеше да му се наложи да *наблюдава*. Може би дори да дава

съвети.

Проклятие!

Отново потръпна. По дяволите! Може би просто му бе студено. Все пак беше март, при това доста мразовит, и не можеше да се стопли дори с бумтящия огън в камината.

Разхлаби вратовръзката, която изведнъж бе започнала да му се струва прекалено стегната, а после я дръпна и я свали. Господи, чувстваше се ужасно зле, изгаряше от треска, ту му бе горещо, ту студено и не можеше да запази равновесие.

Седна. Това му се стори най-разумно.

А после престана да се преструва, че всичко е наред, съблече останалите дрехи и се сгуши в леглото. Очакваше го дълга нощ.

ГЛАВА 8

...беше прекъснато много мило да получа вест от теб. Много се радвам, че се чувстваш добре. Джон ще се гордее с теб. Липсваш ми. Той много ми липсва. Ти ми липсваш. Някои от цветята още цъфтят. Не е ли страхотно, че някои от цветята все още цъфтят?

От писмо на графиня Килмартин до граф Килмартин, една седмица след получаването на второто му писмо до нея, първа чернова, останала недовършена и неизпратена.

— Майкъл не каза ли, че ще дойде на вечеря?

Франческа вдигна поглед към майка си, която стоеше пред нея с угрижено изражение. Самата тя мислеше същото и всъщност се чудеше какво го задържаше.

Прекарала бе голяма част от деня, очаквайки с ужас пристигането му, въпреки че той нямаше абсолютно никаква представа, че тя толкова се бе разстроила от онзи момент в парка. Мили боже, той дори вероятно не бе разбрал, че изобщо бе *имало* такъв „момент“.

За пръв път в живота си Франческа бе благодарна за обичайното мъжко тъпоумие.

— Да, той каза, че ще дойде – отвърна младата жена и леко се размърда в креслото.

От известно време тя, майка ѝ и две от сестрите ѝ седяха в салона и сучаеха, докато чакаха появата на госта им.

— Не му ли каза в колко часа ще го очакваме? – попита Вайолет.

Франческа кимна.

— Напомних му за поканата, когато ме изпрати дотук след разходката в парка.

Беше сигурна за последната размяна на реплики, преди да се разделят; съвсем ясно помнеше как ѝ се повдигаше, докато разговаряха за това. Не искаше отново да го вижда – поне не толкова скоро, – но какво би могла да

стори? Майка ѝ вече го бе поканила.

— Навярно просто закъснява – намеси се Хайъсинт, най-малката сестра на Франческа. – Не съм изненадана. Той винаги закъснява.

Франческа мигом се обърна към нея.

— И какво означава това?

— Чула съм всичко за репутацията му.

— Какво общо има в случая репутацията му? – избухна Франческа. – А и какво изобщо знаеш за това? Той замина от Англия, преди да бъдеш представена в обществото.

Хайъсинт сви рамене и забучи иглата в изключително нескопосано ушитото си ръкоделие.

— Но хората все още говорят за него – нехайно заяви. – Ако искаш да знаеш, дамите примират като идиотки само при споменаването на името му.

— Няма друг начин да се примира – внесе своя принос в разговора Елоиз, която, макар да беше с една година по-голяма от Франческа, все още бе неомъжена.

— Е, може и да е женкар и гуляйджия – сърдито рече Франческа, – но винаги е бил изключително точен.

Не можеше да търпи, когато другите говореха лошо за Майкъл. Тя може и да въздишаше, да стенеше и да го гълчеше за недостатъците му, но бе недопустимо, че Хайъсинт, която познаваше Майкъл единствено по сплетните и злобните намеци, го съдеше толкова прибързано и необосновано.

— Вярвай в каквото щеш – остро добави Франческа, защото в никакъв случай нямаше да позволи на Хайъсинт да има последната дума, – но той никога не е закъснявал за вечеря при нас. Прекалено много уважава майка.

— А колко уважава теб? – не ѝ остана дължна Хайъсинт.

Франческа изгледа кръвнишки сестра си, която се подсмиваше самодоволно над ръкоделието.

— Той...

Не, нямаше да прави това. Нямаше да седи тук и да спори с най-малката си сестра, не и когато нещо може да се е случило. Въпреки разхайтения си начин на живот Майкъл винаги беше безкрайно любезен и внимателен, поне винаги е бил такъв в нейно присъствие. И никога не би дошъл на вечеря – тя погледна към часовника върху полицата на камината – с повече от полови час закъснение. Не и ако предварително не е изпратил бележка, че ще закъснее.

Рязко се изправи и припряно приглади гълъбовосивите поли на роклята си.

— Отивам в „Килмартин Хаус“ – обяви.

— Сама? – попита Вайолет.

— Сама – твърдо каза Франческа. – В крайна сметка това е моят дом. Не смятам, че ще тръгнат клюки, ако се отбия за кратко посещение.

— Да, да, разбира се – побърза да се съгласи майка ѝ. – Но не оставай прекалено дълго.

— Майко, аз съм вдовица. А и не възнамерявам да прекарам нощта там.

Просто ще се поинтересувам за здравето на Майкъл. С мен всичко ще бъде наред, уверявам те.

Вайолет кимна, но по изражението на лицето ѝ беше ясно, че би искала да каже повече. Така продължаваше от години – Вайолет искаше да си възвърне ръководната роля на майка над младата си овдовяла дъщеря, но се сдържаше, стараейки се да уважава нейната независимост.

— Искаш ли да те придружа? – попита Хайъсинт с грейнали очи.

— Не! – възкликна Франческа, от изумлението тонът и бе по-рязък, отколкото бе възнамерявала. – Откъде, за бога, ти хрумна това?

Хайъсинт сви рамене.

— От любопитство. Бих искала да се запозная с Веселия разгулник.

— Но ти си го срещала – изтъкна Елоиз.

— Да, но това беше преди цяла вечност. – Хайъсинт драматично въздъхна. – Преди да разбирам какво означава *разгулник*.

— Ти и сега не го разбираш – сряза я Вайолет.

— О, но аз...

— Ти не разбираш – натъртено повтори Вайолет – какво означава *разгулник*.

— Много добре – обърна се Хайъсинт със сладникава усмивка, – не разбирам какво е *разгулник*. Освен това не знам как да се обличам или да си мия зъбите.

— Видях как снощи Поли ѝ помагаше да облече вечерната си рокля – промърмори Елоиз откъм дивана.

— Някоя жена не може сама да облече вечерната си рокля, без чужда помощ – върна ѝ го Хайъсинт.

— Тръгвам – оповести Франческа, макар да бе напълно сигурна, че никой не я слушаше.

— Какво правиш? – пожела да узнае Хайъсинт.

Франческа рязко спря, преди да осъзнае, че Хайъсинт не говореше на нея.

— Просто проверявам зъбите ти – сладко отвърна Елоиз.

— Момичета! – възкликна Вайолет, а Франческа си помисли, че едва ли на Елоиз, която бе на двацет и седем, ѝ се е понаравило подобно обобщение.

Но Франческа се възползва от последвалото сърдито възражение на Елоиз, за да се измъкне от салона и да помоли лакея да извика за нея каретата.

Улиците не бяха толкова многолюдни – все още бе рано и членовете на *висшето общество* щяха да се отправят за приемите и баловете поне след час или два. Каретата бързо се придвижи през „Мейфеър“ и след четвърт час Франческа се изкачваше по парадните стъпала на „Килмартин Хаус“ в „Сейнт Джеймс“. Както обикновено лакеят отвори вратата, преди дори още да е вдигнала чукчето, и тя побърза да влезе вътре.

— Килмартин тук ли е? – попита, осъзнавайки с известна изненада, че за пръв нарича Майкъл така.

Беше странно, но в същото време ѝ се стори приятно колко естествено се изтърколи името от устните ѝ. Навярно отдавна беше време всички да свикнат с промяната. Сега той беше граф и никога отново нямаше да бъде

просто господин Стърлинг.

— Струва ми се, че да — отвърна лакеят. — Негова Светлост се прибра рано следобед и доколкото ми е известно, не е излизал.

Младата жена се намръщи, после с кимване освободи лакея и се запъти към стълбището. Ако Майкъл действително беше у дома, сигурно се намираше на горния етаж; ако бе долу в кабинета, лакеят щеше да забележи присъствието му.

Качи се на втория етаж, после закрачи надолу по коридора към графската спалня. Шумът от потропването на ботите ѝ се заглушаваше от дебелия плюшен обюсонски килим*.

[* *Ръчно тъкани килими от френския град Обюсон, по мотиви на старинните средновековни килими. — Б. пр.*]

— Майкъл? — тихо извика тя, когато наближи стаята. — Майкъл?

Отговор не последва, затова тя се приближи плътно до вратата и забеляза, че бе открената.

— Майкъл? — извика отново, малко по-високо. Все пак не биваше да крещи името му из цялата къща. А и ако спеше, не желаше да го буди. Той вероятно все още бе уморен от дългото пътуване, но явно е бил прекалено горд, за да го спомене, когато майка ѝ го бе поканила на вечеря.

Отново нямаше отговор и тя бутна леко вратата, която се отвори с още няколко сантиметра.

— Майкъл?

Сега чу нещо. Може би шумолене. Може би въздишка.

— Франи?

Това определено бе неговият глас, но никога досега не го бе чувала да говори така.

— Майкъл?

Нахлу в стаята и го видя свит на кълбо в леглото. Приличаше на болен, макар че в живота си не бе виждала толкова болен човек. Джон, разбира се, никога не бе боледувал. Той просто една вечер си бе легнал да подремне за малко и повече не се бе събудил.

— Майкъл! — стъписа се младата жена. — Какво ти има?

— О, нищо особено — изграчи той. — Предполагам, че съм се простудил.

Франческа го погледна със съмнение. Черната му коса бе полепнала по челото му, кожата на лицето му бе зачервена и на петна, а горещината, идеща откъм леглото, бе толкова силна, че дъхът ѝ секна.

Да не споменаваме, че в стаята се усещаше тежката миризма на болест. Това беше онзи ужасен мирис на пот, с едва доловим лъх на гнило, който, ако имаше цвят, непременно щеше да бъде с отвратително зеления оттенък на повръщано. Франческа протегна ръка, докосна челото му и тутакси я отдръпна, стресната от пламтящата плът.

— Това *не* е настинка — рязко заяви.

Устните му се разтеглиха в някакво ужасяващо подобие на усмивка.

— Може би много лоша настинка?

— Майкъл Стюарт Стърлинг!

— Господи, звучиш също като майка ми.

Тя определено не се чувстваше като негова майка, особено след това, което се бе случило в парка, и изпита почти облекчение да го види толкова

слаб и непривлекателен. Това притъпи остротата на чувствата, измъчващи я цял следобед.

— Майкъл, какво става с теб?

Той сви рамене, после се зарови по-дълбоко под завивките, цялото му тяло се затресе от усилието.

— Майкъл! — Пресегна се и го сграбчи за рамото, при това не особено нежно. — Да не си посмял да ми пробутваш обичайните си номера! Добре те познавам. Винаги се преструваш, че нищо няма значение, че морето ти е до колене...

— Е, когато отначало нагазиш, е до колене — промърмори той. — Природен закон.

— Майкъл! — Щеше да го удари, ако не беше толкова болен. — Няма да се опитваш да омаловажаваш това, разбра ли ме? Настоявам веднага да ми кажеш какво ти има!

— Утре ще бъде по-добре!

— О, *страхотно*! — възкликна Франческа с целия си наличен сарказъм, който, в интерес на истината, никак не беше малко.

— Ще бъде — настоя той, неспокойно се завъртя в леглото, като всяко движение бе съпроводено със силно охкане. — Утре ще бъде добре.

Нещо в така изречените думи ѝ се стори странно и Франческа настръхна.

— Ами вдругиден? — попита с присвити очи.

Изпод завивките се разнесе дрезгав смях.

— Ами, отново ще бъде като болно куче, разбира се.

— Майкъл — заговори тя с едва чут треперещ от страх глас, — какво ти има?

— Не се ли досети? — Подаде глава изпод завивката, имаше толкова болен вид, че на нея ѝ се доплака. — Имам малария.

— О, господи! — ахна Франческа и неволно отстъпи назад. — О, господи!

— За пръв път те чувам да изричаш напразно името Господне — отбеляза болникът. — Навярно трябва да се почувствам поласкан, че е заради мен.

Тя не проумяваше как можеше да бъде толкова лекомислен в подобен момент.

— Майкъл, аз... — Протегна ръка, сетне я отдръпна. Чувстваше се толкова смутена и изплашена, че не знаеше какво да прави.

— Не се тревожи — пророни той и се сви на кълбо, когато тялото му отново се разтърси от поредния пристъп. — Не можеш да се заразиш от мен.

— Не мога? — слисано примигна тя. — Искам да кажа, разбира се, че не мога.

Дори и да можеше, това нямаше да ѝ попречи да се погрижи за него. Той беше Майкъл. Той беше... ами, изглежда, ѝ бе трудно да определи точно какво бе той за нея, но помежду им съществуваше неразрушима връзка и изглежда, четирите години и хилядите километри ни най-малко не я бяха отслабили.

— Всичко е във въздуха — уморено обясни той. — Трябва да дишаш гнилия въздух, за да се заразиш с малария. Ако се прихващаше от друг човек, ние, болните от малария, досега щяхме да сме заразили цяла Англия.

Тя кимна в знак, че е разбрала обяснението му.

— А ти... ти нали няма... — Не можеше да попита; не знаеше как да изрече ужасната дума.

— Не — отвърна той. — Поне лекарите не мислят, че ще умра.

Франческа почувства как краката ѝ толкова отмахляха от облекчение, че имаше нужда да седне. Не би могла да си представи света без Майкъл. Дори когато беше заминал, тя винаги знаеше, че той беше някъде *там*, живееше на същата планета като нея, ходеше по същата земя. И даже през онези първи дни след смъртта на Джон, когато го мразеше, задето я напускаше, когато му бе толкова сърдита, че ѝ идеше да плаче — мисълта, че той бе жив и здрав и щеше да се върне при нея, ако го помолеше, ѝ бе вдъхвала утеха и спокойствие.

Той беше тук. Той беше жив. А сега, след като Джон си бе отишъл... Просто не можеше да понесе да изгуби и двамата.

Отново го разтρε, много силно.

— Трябва ли да вземеш някакво лекарство? — изтръгна се Франческа от вцепенението. — Имаш ли изобщо лекарство?

— Вече взех — отвърна той, тракайки със зъби.

Но тя бе длъжна да направи *нещо*. Не бе толкова склонна към самобичуване, за да се терзае от мисълта, че би могла да стори нещо, за да предотврати смъртта на Джон — дори в най-тежките дни на болка и тъга не се бе поддала на подобни угризения на съвестта, — ала винаги бе ненавиждала обстоятелството, че всичко се бе случило в нейно отсъствие. И дори Майкъл да беше само болен, а не умиращ, нямаше да го остави да страда в самота.

— Нека те завия с още едно одеяло — предложи тя. Без да дочака отговор, се втурна към свързващата врата, която водеше към нейната спалня, и дръпна одеялото от леглото. Беше яркорозово и навярно щеше да бъде обида за мъжките му сетива, когато се подобри достатъчно, за да могат сетивата му отново да възприемат. Но това, реши Франческа, беше *негов* проблем.

Когато се върна в стаята му, Майкъл толкова бе притихнал в леглото, че тя го помисли за заспал, но той успя да се повдигне достатъчно, за да отрони едно „Благодаря“, когато подпъхна одеялото отстрани.

— Какво още мога да направя? — попита новоизлюпената болногледачка, придърпа един дървен стол до леглото и седна.

— Нищо.

— Все трябва да има нещо — настоя тя. — Не можем просто да чакаме, докато само ти мине.

— Просто трябва да чакаме — отвърна той със слаб глас, — докато само ми мине.

— Не мога да повярвам, че това е истина.

Той отвори едното си око.

— Нима смяташ да оспориш цялата медицинска наука?

Тя скръцна със зъби и се прегърби на стола.

— Сигурен ли си, че не се нуждаеш от още лекарство?

Майкъл поклати глава, после простена, изтощен от движението.

— Не и през следващите няколко часа.

— Къде е лекарството? — попита тя. Ако единственото, което можеше да направи, беше да намери лекарството и да е готова да му го даде, Бог ѝ бе свидетел, че щеше да направи поне това.

Той леко извърна глава наляво. Франческа проследи движението и видя малка масичка в другия край на стаята, на която върху сгънатия отгоре вестник имаше медицинско шишенце. Тя тутакси стана, взе го и зачете етикета, докато се връщаше към стола си.

— Хинин — промърмори. — Чувала съм за това.

— Чудодейно лекарство — отзова се Майкъл. — Или поне така казват.

Франческа го погледна със съмнение.

— Само виж мен — рече той с крива и вяла усмивка. — Аз съм живото доказателство.

Франческа отново огледа шишенцето и се взря в праха, който се изсипа настрани, когато го наклони.

— Все още не съм убедена.

Едното му рамо се помръдна в опит да изобрази нехаен жест.

— Не съм мъртъв.

— Не е смешно.

— Не, точно *това* е смешното — поправи я той. — Трябва да се смеем, докато можем. Само си помисли, ако бях умрял, титлата щеше да се наследи от — какво казва Джанет винаги — онзи...

— Ужасен дебънтъмски клон на рода — довършиха двамата заедно и Франческа — макар да не можеше да повярва — се усмихна.

Той винаги можеше да я накара да се усмихне.

Тя протегна ръка и улови неговата.

— Ще се справим с това.

Той кимна и после затвори очи.

Но тъкмо когато вече бе решила, че е заспал, Майкъл прошепна:

— Хубаво е, че си тук.

* * *

На следващата сутрин Майкъл се събуди някак освежен и дори да не се чувстваше съвсем здрав, поне беше доста по-добре от предишната нощ. Франческа, както той с ужас осъзна, все още беше на същия дървен стол, килнала глава настрани като пияна. Позата ѝ очевидно бе неудобна; седеше на седалката малко настрани, шията ѝ бе извита под неудобен ъгъл, а тялото ѝ — странно изкривено.

Но бе заспала. Дори леко похъркваше, от което дори му стана мило. Никога не си я бе представял хъркаща, а колкото и да бе тъжно да го признае, си я бе представял спяща много повече пъти, отколкото можеше да преброи.

Разбира се, беше глупаво да се надява, че ще може да скрие болестта си от нея; тя бе прекалено проникателна, а и определено твърде любопитна. И макар че би предпочел тя да не се тревожи за него, истината беше, че миналата нощ присъствието ѝ му бе подействало успокояващо. Не би трябвало да се чувства така или поне не би трябвало да си го позволява, но просто не зависеше от него.

Чу я да се размърдва и се претърколи настрани, за да я вижда по-добре.

Осъзна, че никога досега не я бе виждал как се събужда. Не бе сигурен защо това му се струваше толкова странно; не можеше да се каже, че в миналото бе присъствал на много нейни подобни интимни моменти. Може би защото въпреки всичките си блянове и фантазии никога не си бе представял това – нито този тих гърлен хрип, докато се въртеше на седалката, нито приличащата на въздишка прозявка, нито нежното потрепване на клепачите, преди да се отворят.

Тя бе прекрасна.

Той го знаеше, разбира се, от години, но никога преди не го бе усещал толкова силно, толкова надълбоко, чак до мозъка на костите си.

Красотата ѝ не беше в косата, чиито гъсти разкошни кестеняви вълни много рядко бе имал щастието да види разпилени по раменете ѝ. Дори не и в очите ѝ, толкова сияйно сини, че мъжете се вдъхновяваха да пишат стихове – за огромно забавление на Джон, доколкото си спомняше Майкъл. Не беше и във формата на лицето ѝ, нито в структурата на костите; ако беше така, той щеше да се прехласне по прелестната хубост на всичките момичета от семейство Бриджъртън, които си приличаха като две капки вода, поне външно.

А в начина, по който се движеше.

В начина, по който дишаше.

В това, което тя просто *беше*.

И не мислеше, че изобщо някога ще успее да преодолее това и че ще престане да го вълнува.

— Майкъл – промърмори тя и разтърка сънените си очи.

— Добро утро – отвърна той, надявайки се, че тя ще препише дрезгавината в гласа му на изтощението.

— Изглеждаш по-добре.

— И се чувствам по-добре.

Тя преглътна, малко помълча и рече:

— Свикнал си с това.

Той кимна.

— Не бих стигнал чак дотам, че да твърдя, че болестта не ми прави впечатление, но да, свикнал съм с нея. Знам какво да правя.

— Колко дълго ще продължи?

— Трудно е да се каже. Ще ме тресе през ден цяла седмица, може би две. Три, ако имам адски лош късмет. А после просто... ще спре.

— А после какво?

Той сви рамене.

— После ще чакам и ще се надявам никога повече да не се случи.

— А това може ли да стане? – Тя се изправи на стола. – Болестта просто никога да не се върне?

— Това е странна, капризна болест.

Очите ѝ се присвиха.

— *Не* казвай, че прилича на жена.

— Дори не ми е хрумвало подобно сравнение, докато ти не го спомена.

Устните ѝ леко се свиха, после се отпуснаха и Франческа попита:

— Колко време мина от последния път, когато... – Тя примигна. – Как ги наричаш?

Майкъл сви рамене.

— Наричам ги пристъпи. Усещането определено е такова. А от последния минаха шест месеца.

— Е, това е добре! — възкликна Франческа и прехапа долната си устна. — Нали?

— Имайки предвид, че предишния път бяха минали само три месеца, да, така мисля.

— Колко пъти ти се е случвало досега?

— Това е третият път. Като цяло не е толкова зле в сравнение с другите случаи, които съм виждал.

— Това трябва ли да ме успокоява?

— Мен ме успокоява — безцеремонно отвърна той. — Нали съм образец на християнската добродетел.

Тя изведнъж се протегна и докосна челото му.

— Вече си много по-хладен — отбеляза.

— Да, така и трябва. Това е забележително предвидима болест. Е, поне когато вече те е връхлетяла. Жалко че не мога да предугадя началото на пристъпа.

— Нима след един ден отново ще имаш треска? Ей така изведнъж?

— Да, ей така изведнъж — потвърди той.

Франческа се замисли за няколко минути, после каза:

— Разбира се, няма да можеш да скриеш това от семейството.

Майкъл така се развълнува, че дори се опита да седне в леглото.

— За бога, Франческа, *не* казвай на майка ми и...

— Те всеки момент ще пристигнат — прекъсна го тя. — Когато тръгнах от Шотландия, казаха, че ще потеглят не по-късно от една седмица след мен, а познавайки Джанет, това в действителност означава три дни. Наистина ли смяташ, че те няма да забележат, че ти доста удобно...

— Неудобно — хапливо я поправи той.

— Няма значение — рязко заяви тя. — Наистина ли мислиш, че те няма да забележат, че през ден си едва ли не на смъртно легло? За бога, Майкъл, не можеш да ги смяташ за съвсем лишени от разум!

— Много добре — предаде се той и се отпусна върху възглавниците. — Но на никой друг! Не желая всички да се блещят насреща ми, все едно съм някакъв ненормален!

— Едва ли си първият човек, болен от малария.

— Не ми е нужно ничие съжаление — отсече той. — Особено твоето.

Тя се отдръпна назад, сякаш я бе ударил, и той, разбира се, се почувства като пълен мерзавец.

— Прости ми — избъбри Майкъл. — Не исках да прозвучи обидно.

Франческа го изгледа изпепеляващо.

— Не ми е нужно съжалението ти — рече разкаяно той, — но твоите грижи и доброжелателност са добре дошли.

Очите и избягваха неговите, но той знаеше, че тя се опитва да реши дали да му повярва.

— Искрен съм — промълви Майкъл, нямаше сили дори да прикрие умората в гласа си. — Радвам се, че си тук. Вече съм преживявал това и преди.

Франческа му хвърли остър поглед, като че ли го питаше нещо, но дори животът му да зависеше от това, нямаше представа какво.

— Вече съм преживявал това и преди — отново рече — и този път беше... различно. По-добре. По-леко. — Изпусна дълга въздишка, облекчен да намери подходящата дума. — По-леко. Много по-леко.

— О. — Тя се размърда на стола. — Аз... радвам се.

Погледът му се насочи към прозорците. Те бяха закрити с тежки завеси, но от краищата им се процеждаше слънчева светлина.

— Майка ти няма ли да се тревожи за теб?

— О, не! — възкликна Франческа и толкова бързо скочи на крака, че удари ръка в нощната масичка. — Оу, оу, оу!

— Добре ли си? — попита Майкъл от любезност, тъй като бе ясно, че не се бе наранила сериозно.

— О... — Тя разтърси ръка, за да пропъди болката. — Съвсем забравих за майка. Тя очакваше още снощи да се прибера у дома.

— Не ѝ ли изпрати бележка?

— Изпратих — кимна Франческа. — Писах ѝ, че си болен, но тя ми писа в отговор, че ще дойде сутринта, за да помогне. Колко е часът? Имаш ли часовник? Разбира се, че имаш часовник. — Тя трескаво се озърна към часовника върху полицата над камината.

Това беше спалнята на Джон; все още беше спалнята на Джон, в толкова много отношения. Как нямаше да знае къде беше часовникът.

— Още е само осем — облекчено въздъхна младата жена. — Майка никога не става преди девет, освен ако няма нещо спешно и да се надяваме, че няма да сметне случилото се за такова. Опитах се да не прозвуча прекалено тревожно в бележката.

Познавайки Франческа, можеше да бъде сигурен, че бележката бе написана с цялото хладнокръвие и спокойствие, с които тя се славеше. Майкъл се усмихна. Навярно бе излъгала, че е наела болногледачка.

— Няма основания за паника — заяви той.

Тя развълнувано се извърна към него.

— Но ти каза, че не искаш никой да узнава, че си болен от малария!

Той отвори уста от изумление. И през ум не му бе минало, че тя толкова присърце ще вземе желанието му.

— Би го запазила в тайна от майка си? — тихо попита.

— Разбира се. Ти трябва да решиш дали да ѝ кажеш, не аз.

Това бе толкова трогателно, дори се долавяше някаква нежност...

— Макар да смятам, че се държиш глупаво — остро додаде Франческа.

Е, може би нежност не беше точната дума.

— Но ще уважа желанията ти. — Тя сложи ръце на хълбоците си и го изгледа с това, което би могло да бъде определено като искрено възмущение. — Как изобщо можеш да помислиш, че ще постъпя другояче?

— Нямам представа — промърмори той.

— Наистина, Майкъл — разсърди се тя, — не разбирам какво ти става.

— Може би е от блатния въздух? — той се опита да се пошегува.

Тя го прониза с изпепеляващ поглед. С главно „И“.

— Отивам при майка — обяви и надяна сивите си боти. — Ако не го направя, можеш да бъдеш сигурен, че тя ще цъфне тук, съпроводена от

Кралската колегия на лондонските лекари.

Той повдигна вежда,

— Това ли е правила тя, когато някой от вас се разболее?

Франческа издаде звук, който отчасти бе пухтене, отчасти сумтене и като цяло изразяваше раздразнение.

— Скоро ще се върна. Не излизай никъде.

Майкъл повдигна ръце и хвърли саркастичен поглед към болничното си ложе.

— Е, от теб всичко може да се очаква – промърмори тя.

— Вярата ти в свръхчовешките ми сили е трогателна.

Франческа се спря до вратата.

— Кълна се, Майкъл, ти си най-непоносимият от всички смъртно болни пациенти, които някога съм срещала.

— Моята цел в живота е да те забавлявам! – подвижна Майкъл подире ѝ, докато тя вече крачеше надолу по коридора. Беше напълно сигурен, че ако имаше подръка някакъв по-тежък предмет, щеше непременно да го хвърли по вратата. При това с все сила.

Той се отпусна отново върху възглавниците и се усмихна. Може и да беше непоносим пациент, но тя пък беше много своенравна болногледачка.

Което го устройваше чудесно.

ГЛАВА 9

...възможно е нашите писма да са се разминали, но ми се струва, че ти просто не желаеш да си пишеш с мен. Приемам това и ти пожелавам всичко най-добро. Повече няма да те безпокоя. Надявам се, знаеш, че винаги съм насреща, ако размислиш.

От писмо на граф Килмартин до графиня Килмартин осем месеца след пристигането му в Индия.

Не беше толкова лесно да скрие болестта си. *Висшето общество* не представляваше проблем. Майкъл просто отказваше всички покани, а Франческа разказваше навсякъде, че графът искал първо да се устрои в новия си дом, преди да заеме своето място в обществото.

Но с прислугата беше по-трудно. Естествено, те бяха свикнали да бърбят, при това често, с прислугата от други домове, затова Франческа се постара само най-доверените слуги да са осведомени какво ставаше в спалнята на Майкъл. Задачата не бе лека, особено след като тя официално дори не живееше в „Килмартин Хаус“, поне до пристигането на Джанет и Хелън, което Франческа очакваше с трескаво нетърпение.

Обаче най-трудно и сложно се оказа да държи в неведение членовете на своето семейство, които проявяваха дяволско любопитство. Никога не е било лесно да се опази тайна в дома на Бриджъртън, но да се скрие от

цялата фамилия беше истински кошмар.

— Защо всеки ден ходиш там? – попита Хайъсинт на закуска.

— Аз живея там – отвърна Франческа, отхапвайки от кифличката, което всеки разумен човек би приел като намек, че не желае да разговаря.

Хайъсинт обаче никога не се бе славил с благоразумие.

— Ти живееш тук – изтъкна тя.

Франческа преглътна, после отпи от чая си, бавеше отговора, за да запази невъзмутимото си изражение.

— Аз спя тук – хладно отвърна.

— Това не означава ли, че живееш тук?

Франческа намаза още конфитюр върху кифличката.

— В момента ям, Хайъсинт.

Най-малката ѝ сестра сви рамене.

— Аз също, но това не ми пречи да водя смислен разговор.

— Ще я убия – заяви Франческа, без да се обръща конкретно към някого. В което навярно нямаше нищо чудно, защото никой друг не присъстваше около масата.

— На кого говореше? – пожела да узнае Хайъсинт.

— Господи, убедена съм, че ми е дадено разрешение свише да те убия – без заобикалки заключи Франческа.

— Хмм – изсумтя досадницата. – Ако беше толкова лесно, аз щях да помоля за разрешение да унищожа половината от висшето общество още преди години.

В този момент Франческа реши, че не всяко заявление на Хайъсинт изисква отговор. Всъщност много малко от тях го изискваха.

— О, Франческа! – разнесе се гласът на Вайолет и Франческа се изпълни с благодарност, че прекъсна разговора. – Ето къде сте.

Младата жена вдигна глава и видя майка си да влиза в трапезарията, но преди да успее да каже и дума, Хайъсинт побърза да ѝ съобщи:

— Франческа току-що каза, че смята да ме убие.

— В такъв случай дойдох съвсем навреме – отвърна Вайолет и седна на мястото си. Извърна се към Франческа. – Смяташ ли тази сутрин да ходиш в „Килмартин Хаус“?

Франческа кимна.

— Аз живея там.

— А аз мисля, че тя живее тук – не пропусна да уточни Хайъсинт и щедро сипа захар в чая си.

Вайолет не ѝ обърна внимание.

— Смятам днес да те придружа.

Франческа едва не изтърва вилицата.

— Защо?

— Бих искала да видя Майкъл – отвърна Вайолет и леко сви изящните си рамене. – Хайъсинт, ако обичаш, ще ми подадеш ли кифличките?

— Не знам какви са плановете му за днес – бързо заяви Франческа. Предишната нощ Майкъл бе имал пристъп – по-точно това беше четвъртият пристъп на маларията и двамата се надяваха, че ще бъде последният за този цикъл. Но въпреки че навярно досега се бе окопитил, със сигурност щеше да изглежда ужасно. Кожата му – слава богу! – не бе

добила жълтеникав оттенък, който, както Майкъл ѝ бе разказал, често бил знак, че болестта приближава към фаталния си завършек, но при все това имаше вид на болен и Франческа не се съмняваше, че щом майка ѝ го зърнеше, щеше да се ужаси. И вбеси.

Вайолет Бриджъртън не обичаше да я държат в неведение. Особено когато ставаше дума за нещо, което без преувеличение можеше да се нарече „въпрос на живот и смърт“.

— Ако той е зает и не може да ме приеме, аз просто ще се обърна и ще се върна у дома – каза Вайолет. – Подай ми конфитюра, Хайъсинт.

— Аз също ще дойда – присъедини се Хайъсинт.

О, *господи*! Ножът в ръката на Франческа, с който мажеше масло върху кифличката, затрепери. Май се налагаше да упои сестра си. Това бе единственото решение.

— Не смяташе ли да ходиш някъде с Елоиз? – припряно попита Франческа.

Хайъсинт замълча, замисли се и примигна няколко пъти.

— Не мисля – заяви.

— На пазар? При шапкарката?

Хайъсинт порови още малко в паметта си.

— Не, всъщност съм напълно сигурна, че нямам никаква уговорка. Миналата седмица си купих нова шапка. Прелестна е, между другото. Зелена, с много приятен кант в екрю. – Сведе поглед към препечената филийка, няколко секунди замислено я разглежда, сетне се протегна към конфитюра и добави: – Омръзна ми да пазарувам.

— На никоя жена не ѝ омръзва да пазарува – възрази Франческа с нотка на отчаяние в гласа.

— Е, на мен ми омръзна. Освен това графът... – Хайъсинт прекъсна тирадата си и се извърна към майка си. – Може ли да го наричам Майкъл?

— Ще трябва да го попиташ – отвърна Вайолет и хапна малко от яйцата.

Хайъсинт отново се извърна към Франческа.

— Той е от цяла седмица в Лондон, а аз досега не съм го виждала. Приятелките ми питат за него, а аз нямам какво да им кажа.

— Не е прилично да се клюкарства, Хайъсинт – отбеляза Вайолет.

— Това не е клюка – парира Хайъсинт. – А най-обикновено разпространение на сведения.

Главата на Франческа унило клюмна.

— Майко – въздъхна, – трябваше да спреш на седем.

— Деца имаш предвид, нали? – попита Вайолет, отпивайки от чая си. – Понякога и аз се чудя дали нямах да е по-добре.

— Майко! – възкликна Хайъсинт.

Вайолет ѝ се усмихна.

— Ще ми подадеш ли солта?

— Мама е сполучила чак на осмия път – поясни Хайъсинт и тръсна солницата пред своята родителка без никаква грациозност.

— Да не би това да означава, че ти също имаш намерение да родиш осем деца? – с невинен и сладък глас се осведоми Вайолет.

— *Господи*, не! – ужаси се Хайъсинт, след което и двете с Франческа се изкискаха.

— Не бива напразно да се споменава името Божие, Хайъсинт – смъмри я Вайолет със същия тон, с който я бе поучавала, че не е прилично да се клюкарства.

— Защо наистина да не се отбием за малко веднага след обяда? – попита Вайолет Франческа, когато лекомисленият смях около масата стихна.

Франческа погледна към часовника. Изглежда, щеше да разполага едва с час, за да приведе Майкъл в благоприличен вид. А майка ѝ бе казала *ние*. Което означаваше, че говореше в множествено число. Сякаш действително смяташе да вземе със себе си Хайъсинт, която имаше невероятния талант да превръща всяка неловка ситуация в истински кошмар.

— Аз ще отида сега – изтърси Франческа и бързо се изправи. — Ще видя дали е свободен.

За нейна изненада, майка ѝ също се изправи.

— Ще те изпратя до вратата – каза твърдо Вайолет.

— Тъ, наистина ли?

— Да.

Хайъсинт понечи също да стане.

— Сама – оповести Вайолет, без дори да поглежда към Хайъсинт.

Хайъсинт отново се отпусна на стола. Дори тя притежаваше достатъчно ум, за да не спори с майка си, когато ведрата ѝ усмивка се съчетаваше със стоманен тон.

Франческа пропусна майка си да мине първа и двете изминаха в мълчание разстоянието до преддверието, където тя помоли лакея да ѝ донесе пелерината.

— Искаш ли да ми кажеш нещо? – попита Вайолет.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— А аз мисля, че разбираш.

— Уверявам те – отвърна Франческа, дарявайки майка си с най-невинния си поглед, — че нямам ни най-малка представа.

— Ти прекарваш много време в „Килмартин Хаус“ – отбеляза Вайолет.

— Аз живея там – изтъкна дъщеря ѝ, както ѝ се струваше, за стотен път.

— Не и в момента и аз се притеснявам, че хората може да започнат да говорят.

— Никой не е казал нито дума – възрази Франческа. — Не съм мярнала нищо в клюкарските колонки, а ако хората действително говореха за това, съм сигурна, че някой от нас вече щеше да е чул.

— Само защото хората мълчат днес, не означава, че ще го правят и утре – не отстъпваше Вайолет.

Франческа раздразнено въздъхна.

— Аз не съм някаква девственица, която никога не се е омъжвала.

— Франческа!

Франческа скръсти ръце.

— Съжалявам, че говоря толкова открито, майко, но това е истина.

В този миг се появи лакеят с пелерината на Франческа и съобщи, че каретата ще бъде отпред буквално след минута. Вайолет изчака, докато той излезе на предните стъпала, за да почака пристигането ѝ, после се обърна към дъщеря си и попита:

— Какви по-точно са отношенията ти с графа?

— Майко! – сащиса се Франческа.

— Въпросът не е неуместен – изтъкна Вайолет.

— Това е най-неуместният – не, най-глупавият – въпрос, който някога съм чувала. Майкъл е мой братовчед!

— Той беше братовчед на съпруга ти – поправи я Вайолет.

— Както и мой братовчед – рязко заяви Франческа. – И мой приятел. За бога, от всички хора... дори не мога да си представя... Майкъл!

Ала истината беше, че *можеше* да си представи. Заради болестта на Майкъл всичко останало бе отстъпило на заден план; тя бе толкова заета да се грижи за него, да му помага да се почувства по-добре, че почти бе съумяла да забрави за онзи разтърсващ момент в парка, когато го бе погледнала и нещо бе оживяло в душата ѝ.

Нещо, което бе напълно сигурна, че е умряло в сърцето ѝ преди четири години.

Но да чуе как *майка* ѝ повдига тази тема... Мили боже, това бе унижително! Нямаше начин, бе напълно невъзможно тя да изпитва привличане към Майкъл. Това беше... ами, просто беше *грешно*. Нямаше друга дума, с която да го опише.

— Майко – заговори Франческа, като се стараеше гласът ѝ да звучи спокойно и безпристрастно, – Майкъл не се чувстваше добре. Вече ти го казах.

— Седем дни са прекалено дълго време за една настилка.

— Може би е нещо от Индия – рече Франческа. – Не знам. Мисля, че вече почти се е възстановил. Аз му помагам да се устрои в Лондон. Той отсъства дълго време и както вече отбеляза, има много нови задължения като граф. Помислих, че е мой дълг да му помогна с всичко това.

Погледна майка си с решително изражение, доста доволна от малката си реч.

— Ще се видим след час – бе единственото, което Вайолет отвърна и се отдалечи, оставяйки Франческа истински паникьосана.

* * *

Майкъл тъкмо се наслаждаваше на няколко мига тишина и покой – не че бе лишен от тишина, но маларията не му даваше много покой, – когато Франческа нахлу в спалнята, задъхана, с диво святкащи очи.

— Имаш две възможности – рече тя или по-скоро изстреля.

— Само две? – промърмори той, макар да нямаше никаква представа за какво говори тя.

— Не се шегувай.

Той се повдигна и седна в леглото.

— Франческа? – внимателно попита, тъй като от собствен опит знаеше, че човек винаги трябва да подхожда предпазливо, когато си има работа с жена в подобно състояние. – Ти добре ли...

— Майка ми идва – прекъсна го тя.

— Тук?

Младата жена кимна.

Не беше идеалната ситуация, но едва ли обясняваше трескавото поведение на Франческа.

— Защо? – любезно се поинтересува той.

— Тя мисли... – Франческа млъкна, за да си поеме дъх. – Тя мисли... О, небеса, няма да повярваш!

Тъй като не продължи, Майкъл широко отвори очи и протегна ръце в нетърпелив жест, сякаш искаше да каже: „Не може ли да поясниш?“

— Тя мисли – заговори Франческа и потрепери, извърщайки се към него, – че ние с теб имаме романс.

— При това само от седмица съм в Лондон – замислено промърмори Майкъл. – Изглежда, съм по-чевръст, отколкото предполагах.

— Как можеш да се шегуваш с това? – възмути се Франческа.

— А ти как може да не го правиш? – върна ѝ го той.

Но разбира се, Франческа никога не би могла да се шегува с нещо подобно. За нея това бе немислимо. За него беше...

Е, за него беше нещо съвсем различно.

— Аз съм напълно потресена – заяви тя.

Майкъл само ѝ се усмихна и вдигна рамене, въпреки че се почувства малко засегнат. Естествено, не очакваше, че Франческа ще мисли за него по този начин, но ужасената ѝ реакция би уязвила самолюбие то на всеки мъж.

— И какви са моите две възможности? – рязко попита той.

Тя недоумяващо се втренчи в него.

— Каза, че имам две възможности.

Франческа примигна и щеше да му се стори възхитителна в своето объркване, ако той не беше подразнен от гнева ѝ, за да изпитва подобни великодушни чувства към нея.

— Аз... аз не помня – смотолеви накрая тя. – О, боже! – изпъшка. – Какво ще правя?

— Като за начало няма да е зле да се овладееш – заговори той с толкова остър тон, че тя рязко извърна глава към него. – Престани с истерията и помисли, Франи. Става дума за нас двамата. Майка ти ще осъзнае колко глупави са подозренията ѝ, след като отдели време спокойно да помисли за това.

— Точно това ѝ казах и аз – развълнувано отвърна Франческа. – Искам да кажа, за бога! Можеш ли да си представиш?

Той всъщност можеше да си представи, което винаги е било немалък проблем.

— Това е най-недопустимото нещо – промърмори Франческа, докато крачеше из стаята. – Сякаш аз... – Обърна се към него с пресилен жест на възмущение. – Сякаш *ти*... – Франческа спря, сложи ръце на хълбоците си, после явно се отказа да стои на едно място и отново заснова из стаята. – Как може дори да ѝ хрумне подобно нещо?

— Не помня някога да съм те виждал толкова ядосана – отбеляза Майкъл.

Тя застина наред крачката си и се втренчи в него, все едно беше малоумен. С две глави.

И може би с опашка.

— Действително трябва да се постарая да се успокоя – каза Майкъл, макар да знаеше, че думите му ще имат точно противоположния ефект.

Жените мразеха да им се казва да се успокоят, особено жени като Франческа.

— Да се успокоя? — повтори тя като ехо и се нахвърли отгоре му, сякаш в нея се бяха вселили всички фурии накуп. — *Да се успокоя!* Всемогъщи боже, Майкъл, да не би още да си трескав и да бълнуваш?

— Съвсем не — студено отвърна той.

— Изобщо разбираш ли какво ти казвам?

— Напълно — процеди Майкъл, толкова любезно, колкото можеше един мъж, чиято мъжественост е поставена под съмнение.

— Това е лудост! — избухна тя. — Истинско безумие. Искам да кажа, само се погледни.

Ама наистина, със същия успех можеше да грабне един нож и направо да му отреже мъжкото достойнство.

— Знаеш ли, Франческа — подхвана той с преднамерена кротост, — има много жени в Лондон, които биха били много доволни да имат, както ти се изрази, романс с мен.

Устата ѝ, която бе отворена след последния ѝ изблик, рязко се затвори.

Той повдигна вежди и се облегна на възглавниците.

— Някои жени дори биха го нарекли привилегия.

Франческа кръвнишки го изглежда.

— *Някои* жени — продължи той, отлично осъзнавайки, че никога не би трябвало да я дразни на тази тема — може би дори биха се сбили заради едничката възможност...

— Престани! — отсече възмутената праведница. — За бога, Майкъл, подобно прекалено надутото мнение за собствената ти мъжественост не е особено привлекателно.

— Казвали са ми, че е напълно заслужено — отбеляза той с ленива усмивка.

Лицето ѝ доби яркочервен оттенък.

Гледката му достави огромна наслада. Той може и да я обичаше, но ненавиждаше това, което тя правеше с него, а не беше толкова великодушен, че от време на време да не изпитва удоволствие да я гледа как се измъчва.

В крайна сметка нейните страдания бяха само частица от това, което *той* изпитваше всеки ден.

— Нямам желание да слушам за любовните ти подвизи — високомерно заяви Франческа и вирна нос.

— Странно, защото навремето постоянно ме разпитваше за тях. — Замълча, наблюдавайки я как се задъхва от гняв. — За какво ме молеше постоянно?

— Не съм...

— „Разкажи ми нещо порочно“ — продължи той с добре отработен тон, сякаш току-що си бе спомнил въпросната фраза, макар че разбира се, помнеше всяка дума, изречена от нея. — „Разкажи ми нещо порочно“ — повтори, този път по-бавно. — Да, точно така беше. Дори ме харесваше, когато бях порочен. Винаги си била толкова любопитна за моите подвизи.

— Това беше преди...

— Преди какво, Франческа? — попита Майкъл.

Последва неловка пауза, преди тя да заговори:

— Преди това – промърмори. – Преди сега, преди всичко.

— И се предполага, че трябва да разбере това?

Отговорът бе само свиреп поглед.

— Много добре – помирително въздъхна той. – Предполагам, че трябва да се подготвя за посещението на майка ти. Не би трябвало да е чак толкова трудно.

Франческа го изгледа със съмнение.

— Но ти изглеждаш ужасно.

— Знаех си, че има причина толкова да те обичам – сухо пророни той. – С теб човек няма защо да се притеснява, че ще се подаде на един от греховете – суетата.

— Майкъл, дръж се сериозно!

— За съжаление, съм напълно сериозен.

Тя се намръщи.

— Сега мога да стана от леглото – заговори той – и да разкрия пред теб части от тялото си, които, предполагам, че не желаш да видиш, или можеш да излезеш и да изчакаш долу появата на възхитителната ми персона.

Тя побягна.

Което го озадачи. Франческа, която той познаваше, никога не бягаше от нищо.

Нито пък щеше да се оттегли, без дори да се опита последната дума да бъде нейната.

Но най-вече той не можеше да повярва, че тя му бе позволила да му се размине безнаказано, че се бе нарекъл „възхитителна персона“.

* * *

Обаче на Франческа така и не ѝ се наложи да изтърпи посещението на майка си. Не минаха и двайсет минути, откакто избяга от спалнята на Майкъл, когато ѝ донесоха бележка от Вайолет, в която я осведомяваше, че брат ѝ Колин – който от месеци пътешестваше из страните по Средиземноморието – току-що се е завърнал в Лондон, така че се налагаше лейди Бриджъртън да отложи посещението си. А после, по-късно същата вечер, точно както Франческа бе предрекла по време на един от пристъпите на Майкъл, Джанет и Хелън пристигнаха в Лондон, което уталожи тревогите на Вайолет за Франческа и Майкъл, които се намираха в една къща без придружител.

Майките – както Франческа и Майкъл отдавна бяха свикнали да ги наричат – бяха във възторг от неочакваното пристигане на Майкъл, въпреки че един поглед върху бледото му, изнурено от болестта лице бе достатъчен, за да ги хвърли в паника и да предизвика изблик на майчина загриженост, което принуди Майкъл да дръпне Франческа настрана и да я умолява да не го оставя насаме с нито едната от двете дами. За щастие, пристигането им съвпадна с един сравнително „добър“ ден за Майкъл, преди отново да бъде връхлетян от треската. Франческа имаше възможност да им обясни естеството на болестта, така че когато видяха маларията в цялата ѝ ужасяваща мощ, те бяха подготвени.

И за разлика от Франческа, те бяха по-склонни – не, направо решени – да запазят болестта му в тайна. Трудно бе да си представи човек, че един богат и красив граф няма да бъде най-желана партия за всички неомъжени дами в Лондон, но все пак маларията не беше сред достойнствата на един жених.

А Джанет и Хелън се бяха зарекли до края на годината да видят Майкъл на прага на църквата, а пръстена му – върху пръста на новата графиня.

Всъщност Франческа изпитваше облекчение, че сега може да седи със скръстени ръце и да слуша как майките изнасят лекции на Майкъл за необходимостта да се ожени. Поне това отвличаше вниманието им от нея. Тя нямаше представа как ще реагират двете жени на нейните брачни планове – предполагаше, че ще се зарадват за нея, – но най-малко желаше две ентусиазирани сватовнички да се опитват да я съберат с всеки жалък ерген на брачния пазар.

Бог ѝ бе свидетел, че щеше да ѝ се наложи доста да изтърпи със *собствената* си майка, която със сигурност нямаше да устои на изкушението да се намеси, след като Франческа открито ѝ бе заявила за намерението си тази година да си намери съпруг.

И така, Франческа се завърна в „Килмартин Хаус“ и семейство Стърлинг се затвори като в пашкул – Майкъл отклоняваше всички покани с обещанието, че ще се появи в обществото, щом се устрои у дома след дългото си отсъствие. Трите дами от време на време се появяваха в обществото и макар Франческа да очакваше въпроси за новия граф, пак се оказа неподготвена от тяхното количество и многообразие.

Изглежда, всички бяха полудели по Веселия разгулник, особено сега, когато се бе обвил в мистерия.

О, и бе наследил графство. Това не биваше да се забравя. Нито стоте хиляди паунда, които вървяха с титлата.

Франческа тръсна глава само като си помисли за това. Наистина дори самата госпожа Радклиф* не би могла да измъдри по-съвършен герой. Когато се възстановеше, щеше да настане истинска лудница.

[* *Английска писателка и авторка на готически романи (1764 – 1823).*
– Б. пр.]

И после съвсем внезапно Майкъл оздравя.

Е, може и да не беше чак толкова внезапно; пристъпите на треската ставаха все по-слаби и краткотрайни. Но сякаш едва вчера той все още изглеждаше блед и изпит, а на следващия ден вече бе здрав и бодър и сновеше из къщата, нетърпелив да излезе на слънце.

– Хининът – каза Майкъл и лениво сви рамене, когато Франческа отбеляза промяната му на закуска. – Бих взимал от това лекарство по шест пъти на ден, ако вкусът му не беше толкова дяволски противен.

– Ако обичаш, внимавай с езика, Майкъл – промърмори майка му, забучвайки вилицата си в наденичката.

– А ти опитвала ли си хинин, майко? – попита той.

– Разбира се, че не.

– Опитай – предложи синът ѝ – и тогава ще видим с какъв език *ти* ще заговориш.

Франческа се изкиска в салфетката.

— Аз съм опитвала – обяви Джанет.

Всички очи се насочиха към нея.

— Наистина ли? – изуми се Франческа.

Дори тя не се бе осмелила. Самият мирис на хинин ѝ бе достатъчен, за да държи шишенцето винаги плътно затворено.

— Разбира се – отвърна Джанет. – Бях любопитна. – Извърна се към Хелън. – Действително е отвратително.

— По-лошо от онази ужасна отвара, която миналата година готвачката ни накара да пием за... тъ... – Хелън я стрелна с поглед, в който ясно се четеше: „Сещаш се какво имам предвид“.

— Много по-лошо – потвърди Джанет.

— А ти разтвори ли го? – попита Франческа.

Прахът трябваше да се смеси с преварена вода, но тя предполагаше, че Джанет просто бе сложила малко на езика си.

— Естествено. Не биваше ли?

— Някои предпочитат да го смесват с джин – осведоми ги Майкъл.

Хелън потръпна.

— Едва ли би могло да е по-лошо, отколкото чисто – отбеляза Джанет.

— Все пак – настоя Хелън, – ако ще смесваш лекарството с алкохол, по-добре да е с хубаво уиски.

— И да развалим уискито? – възрази Майкъл, докато си сипваше щедрa порция от бърканите яйца.

— Не може да е толкова ужасно – усъмни се Хелън.

— Може – заявиха едновременно Майкъл и Джанет.

— Вярно е – додаде Джанет. – Не мога да си представя да се съсипе едно хубаво отлежало уиски по този начин. Джинът би бил златната среда.

— А ти опитвала ли си джин? – не се стърпя Франческа. Все пак джинът не се смяташе за подходяща напитка за представителите на висшата класа, особено за жени.

— Един или два пъти – призна Джанет.

— А аз си мислех, че знам всичко за теб – промърмори Франческа.

— И аз си имам своите тайни – безгрижно рече Джанет.

— Това е доста странна тема за разговор около масата за закуска – отбеляза Хелън.

— Вярно е – съгласи се Джанет и се обърна към племенника си. – Майкъл, изключително много се радвам да те видя на крака, при това изглеждаш прекрасно и напълно здрав.

Той леко склони глава, благодарейки за комплимента.

Лея му с изящен жест попи ъгълчетата на устата си.

— Но сега трябва да се посветиш на задълженията си като граф.

Той изпъшка.

— Не бъди толкова вкиснат – смърри го Джанет. – Никой не се кани да те обеси за палците. Искah само да кажа, че трябва да отскочиш до шивача и да си поръчаш прилични вечерни дрехи.

— Сигурна ли си, че не е по-добре да се лиша от палците си?

— Имаш хубави палци – отвърна Джанет, – но смятам, че по-добре ще служат на човечеството, ако са на ръцете ти.

Майкъл срещна твърдо погледа ѝ.

— Нека да видим. Днес за мен по план се предвижда – в първия ден, когато се надигнах от болничната постеля, смея да добавя – среща с министър-председателя относно заемането на мястото ми в парламента, среща със семейния адвокат, за да прегледам състоянието на нашите финанси, и разговор с нашия главен управител, който, както ми съобщи, е пристигнал в Лондон специално за да обсъдим положението на всичките седем семейни имения. И къде по-точно, позволете да попитам, желаете да вмества посещението при шивача?

Трите дами изгубиха дар слово.

— Може би трябва да уведомя министър-председателя, че се налага да отложи срещата с него за четвъртък? – кротко попита новоизпеченият граф Килмартин.

— И кога успя да насрочиш всичките тези срещи? – попита Франческа, малко засрамена, че беше толкова изумена от усърдието му.

— Наистина ли мислиш, че съм прекарал последните две седмици, втрещен в тавана?

— Ами, не – отвърна тя, макар че всъщност не бе мислила как прекарва времето си. Бе предположила, че запълваше времето си с четене. Самата тя би направила точно това.

Тъй като никой не каза нищо, Майкъл избута стола си назад.

— А сега, дами, ако ме извините – рече и остави салфетката си на масата, – вярвам, че установихме, че ме чака доста натоварен ден.

Но дори още не бе успял да стане от стола, когато Джанет тихо проговори:

— Майкъл? Що се отнася до шивача...

Младият мъж застина на мястото си.

Джанет сладко му се усмихна.

— Предполагам, че можем да отидем утре.

На Франческа определено ѝ се стори как го чу да скръцва със зъби.

Джанет леко наклони глава настрани.

— Действително се нуждаеш от нови вечерни дрехи. Нали не смяташ да пропуснеш бала на лейди Бриджъртън по случай рождения ѝ ден?

Франческа бързо загреба една пълна вилица от яйцата и я лайна, за да не забележи той усмивката ѝ. Джанет наистина беше голяма хитруша. Рожденият ден на майка ѝ беше единственото събитие, на което Майкъл определено щеше да сметне за свой дълг да присъства. Всяка друга покана би отклонил, без дори да се замисли.

Но поканата на Вайолет?

Франческа не мислеше, че ще го направи.

— Кога е балът? – въздъхна той.

— На единайсети април – мило го осведоми Франческа. – Всички ще бъдат там.

— Всички? – откликна той.

— Всички Бриджъртън.

Майкъл видимо се оживи.

— И всички останали – добави Франческа и небрежно повдигна рамене. Той остро я изгледа.

— Дай определение на „всички“.

Погледите им се срещнаха.

— Всички.

Майкъл се свлече на стола.

— Не мога ли да получа временно отлагане на изпълнението на присъдата?

— Разбира се, че можеш – каза Хелън. – Всъщност ти вече го получи. Миналата седмица. Ние я нарекохме малария.

— А аз с такова нетърпение чаках да оздравея – промърмори Майкъл.

— Не се плаши – успокои го Джанет. – Сигурна съм, че ще прекараш времето си чудесно.

— И може би ще се запознаеш с някоя очарователна млада дама – обнадеедено се присъедини Хелън.

— Ах, да – тежко въздъхна Майкъл, – да не би да забравим коя е истинската цел в живота ми.

— Не е чак толкова лоша цел – вметна Франческа, неспособна да устои на чудесната възможност да го подразни.

— О, нима? – възкликна той и извърна глава към нея. Очите му намериха нейните с почти смайваща точност и изведнъж Франческа изтръпна от неприятното чувство, че не биваше да го предизвиква.

— Ъ, наистина – смънка тя, тъй като вече нямаше път за отстъпление.

— А какви са *твоите* цели? – поинтересува се той с меден глас.

С ъгълчето на окото си Франческа забеляза, че Джанет и Хелън наблюдават размяната на реплики с живо и нескрито любопитство.

— О, ами това-онова – отвърна Франческа и нехайно махна с ръка. – В момента най-важната ми цел е да си довърша закуската. Много е вкусна, не мислиш ли?

— Бъркани яйца с гарнитура от майки сватовнички?

— Не забравяй и своята братовчедка – добави тя и едва не се скрита под масата в мига, в който думите се изплъзнаха от устните ѝ.

Всичко в поведението му подсказваше, че е по-добре да не го дразни, но просто не можа да се сдържи.

Почти нищо на този свят не я забавляваше повече от това да предизвиква Майкъл Стърлинг, а моменти като този бяха прекалено възхитителни, за да им устои.

— А ти как възнамеряваш да прекараш сезона? – попита Майкъл и склони леко глава с противно търпеливо изражение.

— Предполагам, че ще го започна с отиването си на бала в чест на рождения ден на майка ми.

— И какво ще правиш там?

— Ще поднеса поздравленията си.

— И това ли е всичко?

— Е, няма да се интересувам колко години навършва, ако това ме питаш – отвърна Франческа.

— О, не! – възкликна Джанет, последвана от не по-малко пламенното: „Не прави това!“ на Хелън.

Трите дами се извърнаха към Майкъл с еднакви очаквателни изражения. Все пак беше негов ред да заговори.

— Тръгвам – рече той и краката на стола шумно застъргаха по пода,

когато се изправи.

Франческа отвори уста, за да тръсне нещо хапливо, тъй като това винаги бе първата ѝ реакция, когато той беше в подобно настроение, но установи, че думите не ѝ стигат.

Майкъл се бе променил.

Не че преди е бил безотговорен. Просто тогава не бе имал особени отговорности. А на нея никога не ѝ бе хрумвало, че той ще може много успешно да се справи с новата ситуация, когато се завърне в Лондон.

— Майкъл — подхвана тя и тихият ѝ глас тутакси привлече вниманието му, — желая ти късмет с лорд Ливърпул.

Очите им се срещнаха и нещо проблесна в неговите. Искрица на добро чувство, може би благодарност.

Или може би не беше нищо толкова определено. Може би това беше просто момент на взаимно разбирателство, който не се нуждаеше от думи.

Такова разбирателство, каквото бе имала с Джон.

Франческа нервно преглътна, чувствайки се неловко при това внезапно откритие. Протегна ръка към чашата си чай с бавно и добре премерено движение, сякаш контролът над тялото ѝ може да се разпростре и до мислите и душата.

Какво се бе случило току-що?

Това беше Майкъл, нали?

Просто приятел и отдавнашен душеприказчик.

Това бе всичко, нали?

Или не беше?

ГЛАВА 10

.....

Само точици, оставени от почукването на перото на графиня Килмартин върху листа, две седмици след получаването на третото послание на граф Килмартин до нея.

— Той тук ли е?

— Не е тук.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Но ще дойде?

— Каза, че ще дойде.

— О! Но кога ще дойде?

— Наистина не знам.

— Не знаеш?

— Не, не знам.

— О. Добре. Ами... О, виждам дъщеря си! Приятно ми беше да се видим, Франческа.

Франческа завъртя очи – превзет жест, до който прибегваше само при изключителни обстоятелства, – после проследи с поглед как госпожа Федърингтън, една от най-отявлените клюкарки във *висшето общество*, заситни към дъщеря си Фелисити, която дружески бърбреше с красив, макар и без титла, млад мъж в другия край на балната зала.

Разговорът би бил забавен, ако не се повтаряше за седми – не, осми, не биваше да забравя собствената си майка – път. И винаги беше един и същ, буквално дума по дума, ако не се смяташе това, че не всичките ѝ събеседници я познаваха достатъчно добре, за да ѝ говорят на малко име.

След като Вайолет Бриджъртън оповести, че неуловимият граф Килмартин отново ще се появи в обществото на бала по случай рождения ѝ ден... Ами, Франческа бе напълно уверена, че ще бъде подложена на подобен разпит, поне от всички, които имаха неомъжена жена в семейството си.

Майкъл се смяташе за най-желания улов на сезона, а дори още не се бе появил в обществото.

— Лейди Килмартин!

Тя вдигна очи. Лейди Данбъри идваше към нея. Едва ли някога особа с по-ексцентричен и несдържан език бе удостоявала с присъствието си балните зали на Лондон, но Франческа всъщност я харесваше и се усмихна, докато графинята приближаваше, мимоходом отбелязвайки, че гостите от двете ѝ страни побързаха да се разбягат в неизвестни посоки.

— Лейди Данбъри – приветства я Франческа, – много ми е приятно да ви видя тази вечер. Забавлявате ли се?

Лейди Данбъри без видима причина тропна с бастуна си по пода.

— Бих се забавлявала много повече, ако някой най-после ме осведоми колко години навършва твоята майка!

— Лично аз не бих се осмелила.

— Пфу! Що за излишни превземки? Та тя не е по-стара от мен!

— А вие на колко години сте? – попита Франческа с коварен тон и сладка усмивка.

По сбръчканото лице на лейди Данбъри се разля усмивка.

— Хе-хе-хе, умница си ти! Не се надявай, че ще *ти* кажа.

— Тогава със сигурност ще разберете, ако проявя същата лоялност към майка си.

— Хмм! – изсумтя лейди Данбъри и за пореден път тропна с бастуна си по пода за по-голяма изразителност. – Какъв е смисълът от прием по случай рожден ден след като никой не знае какво празнуваме?

— Може би чудото на живота и дълголетието?

Лейди Данбъри изпръхтя и неочаквано попита:

— А къде е твоят нов граф?

Господи тя наистина не си поплюваше.

— Той не е *моят* граф – изтъкна Франческа.

— Е повече е твой, отколкото на някого друг.

Това вероятно бе истина, макар че Франческа нямаше намерение да го потвърждава пред лейди Данбъри, затова просто отвърна:

— Предполагам, че Негова Светлост силно би възразил срещу такова определение, тъй като смята, че принадлежи единствено на себе си.

— Негова Светлост, така ли? Не мислиш ли, че е прекалено официално? Струва ми се, че вие двамата бяхте приятели.

— И още сме — увери я Франческа. Но това не означаваше, че ще демонстрира близостта им и ще говори за него на малко име пред другите хора. Наистина нямаше смисъл да се дава повод за клюки. Не и сега когато си търсеше съпруг и се налагаше да запази репутацията си чиста и неопетнена. — Той беше най-близкия приятел и довереник на съпруга ми — подчерта тя. — Двамата бяха като братя.

Лейди Данбъри изглеждаше разочарована от това скучно определяне на отношенията ѝ с Майкъл, но само стисна устни и огледа тълпата.

— Тази унила сбирка се нуждае от малко съживяване — промърмори възрастната дама и отново почука с бастуна си.

— Не го казвайте на майка ми — кротко отбеляза Франческа.

Вайолет бе прекарала няколко седмици в подготовката и организацията на празненството и честно казано, никой не би могъл открие някакъв недостатък. Осветлението бе меко и романтично, музиката — истинско съвършенство и дори храната беше добра, което не бе малко постижение за един лондонски бал. Франческа вече се бе насладила на два еклера и отдавна обмисляше как да се прокрадне до масата с напитките и закуските, без да изглежда като пълна лакомия.

Но пътят ѝ постоянно бе препречван от любопитни матрони.

— О, майка ти няма нищо общо — заяви лейди Данбъри. — Тя не е виновна, задето напоследък нашето общество гъмжи от тъпаци. Мили боже, та тя е родила осмина и сред потомците ѝ няма нито един идиот. — Стрелна многозначително с поглед Франческа. — Това беше комплимент, между другото.

— Трогната съм.

Устните на лейди Данбъри се стиснаха в заплашителна линия.

— Ще се наложи да предприема нещо — измърмори.

— За кое?

— За приема.

В стомахата на Франческа се прокрадна ужасяващо усещане. Доколкото ѝ бе известно, лейди Данбъри досега не бе съсипала ничие празненство, но възрастната дама беше достатъчно умна, за да сътвори сериозни беди, ако си го наумеше.

— И какво по-точно възнамерявате да направите? — поинтересува се Франческа, опитвайки се да не издаде обхваналата я паника.

— О, не ме гледай така, сякаш се каня да убия котката ти.

— Аз нямам котка.

— Е, аз имам котарак и те уверявам, че бих се разгневила повече от самия властелин на ада, ако някой се опита да го нарани.

— Лейди Данбъри, за какво, за бога, говорите?

— О, и аз не знам — раздразнено махна старата графиня. — Но те уверявам, че ако знаех, вече щях да съм го направила. Но със сигурност няма да устроя скандал на бала на майка ти. — Вирна високо брадичка и дари Франческа с надменен поглед. — Сякаш бих сторила нещо, за да нараня чувствата на майка ти.

Обаче това заявление не успокои много Франческа.

— Добре. Е, каквото и да направите, моля ви, бъдете внимателна.

— Франческа Стърлинг – рече лейди Данбъри с коварна усмивка, – да не би да се притесняваш за моето благополучие?

— О, за вас ни най-малко не се притеснявам – дръзко отвърна младата жена, – но за останалите направо тръпки ме побиват от страх.

Лейди Данбъри силно се изкиска.

— Добре казано, лейди Килмартин. Предполагам, че заслужаваш малко отдих. От мен – додаде тя, в случай че Франческа не бе схванала посланието.

— Вие *сте* моят отдих – промърмори събеседницата ѝ.

Но лейди Данбъри очевидно не я чу, зареяла поглед към тълпата.

— Мисля, че ще отида да тормозя брат ти – заяви неочаквано.

— Кой по-точно? – пожела да узнае Франческа, макар че всичките ѝ братя заслужаваха малко тормоз.

— Онзи. – Възрастната дама посочи към Колин. – Той не се ли завърна току-що от Гърция?

— Всъщност от Кипър.

— Гърция, Кипър, за мен е едно и също.

— Не и за тях, предполагам – промърмори Франческа.

— За кого? Имаш предвид гърците?

— Или кипърците.

— Пфу! Е, ако някой от тях реши да ни навести тази вечер, може се чувства свободен да обясни разликата. Дотогава ще продължа да тъна в невежество. – И след тези думи лейди Данбъри за пореден път удари с бастуна по пода и се отправи към Колин с гръмък вик: – Господин Бриджъртън!

Франческа развеселено наблюдаваше как брат ѝ отчаяно се опита да се престори, че не я е чул. Беше по-скоро доволна, че лейди Данбъри бе избрала да изтезава Колин – той несъмнено го заслужаваше, – но сега, след като отново бе сама, осъзна каква надеждна защита ѝ бе старицата срещу многобройните амбициозни майки, нетърпеливи да уредят изгоден брак на дъщерите си. За тях тя бе единствената връзка с Майкъл.

Мили боже, вече виждаше три, насочили се право към нея!

Време беше за бягство. Сега. Франческа бързо се завъртя на пети и се запъти към сестра си Елоиз, която лесно можеше да бъде забелязана благодарение на яркозелената ѝ рокля. Всъщност май беше по-добре да отмине Елоиз и да се насочи право към изхода, но ако имаше сериозно намерение да се омъжи повторно, трябваше да се разходи наоколо, давайки знак, че отново е на брачния пазар.

Макар че едва ли някой щеше да се интересува от персоната ѝ, докато Майкъл най-после не се появи. Ако Франческа в момента обявеше на всеослушание, че възнамерява да се засели в далечна Африка и да се присъедини към канибалите, вероятно щяха да я попитат само: „А графът ще ви придружава ли?“

— Добър вечер! – каза Франческа, поздравявайки малката групичка около сестра ѝ. Всички бяха членове на семейството – Елоиз приятелски бърбеше с двете си снахи Кейт и Софи.

— О, здрасти, Франческа – откликна Елоиз. – Къде е...

— Само не започвай и *ти*.

— Какво се е случило? – разтревожено попита Софи.

— Ако още някой ме попита за Майкъл, кълна се, главата ми ще се пръсне!

— Това със сигурност ще промени атмосферата на вечерта – отбеляза Кейт.

— Да не споменаваме за работата, която ще се стовари върху раменете на прислугата – добави Софи.

Франческа направо изръмжа.

— Е, къде е той? – не се предаваше Елоиз. – И не ме гледай така...

— ...сякаш възнамерявам да убия котката ти?

— Аз нямам котка. За какво, по дяволите, говориш?

Франческа само въздъхна.

— Не знам. Той каза, че ще дойде.

— Ако е умен, вероятно се спотайва в коридора – обади се Софи.

— Мили боже, сигурно си права.

Франческа съвсем лесно можеше да си представи как Майкъл подминава балната зала и се шмугва в салона за пушене.

С други думи, по-далеч от всички представителки на нежния пол.

— Още е рано – услужливо отбеляза Кейт.

— На мен не ми се струва рано – промърмори Франческа. – Искате ли да е тук, за да престанат да ме разпитват за него.

Елоиз, тази дяволска предателка, най-безсрамно се разсмя.

— О, моя бедна, наивна Франческа, каква заблуда! Щом Майкъл се появи, въпросите ще станат много повече. Просто вече въпросът „Къде е той?“ ще се смени с „Разкажи ни повече“.

— Боя се, че тя е права – обади се Кейт.

— О, господи! – изпъшка Франческа и се огледа дали наблизо няма стена, на която да се облегне.

— Така ли ми се стори, или ти току-що спомена напразно името Господне? – попита Софи и дори примигна от изумление.

Франческа въздъхна.

— Изглежда, напоследък често ми се случва.

Софи мило я погледна, после внезапно възкликна:

— Ти си облякла синьо!

Франческа сведе поглед към новата си вечерна рокля. Всъщност беше доста доволна от тоалета си, ала досега никой не го бе забелязал, с изключение на Софи. Роклята беше в един от любимите ѝ нюанси на синьото, не яркосиньо, но не и съвсем тъмносиньо. Много елегантна и семпла, а деколтето бе украсено с драпирана ивица от светлосиня коприна. В нея се чувстваше като принцеса, е, ако не като принцеса, то поне не като недостъпна вдовица.

— Значи най-после си свалила траура? – попита Софи.

— Ами, аз вече няколко години не съм в траур – смънка Франческа. Сега, когато най-после бе захвърлила сивите и лилавите одеяния, се почувства малко глупаво, задето толкова дълго се бе вкопчила в тях.

— Всички знаем, че отдавна излизаш в обществото – рече Софи, – но тъй като продължи да носиш същите рокли и... Всъщност няма значение.

Много се радвам да те видя в синьо!

— Това означава ли, че смяташ отново да се омъжиш? — попита Кейт. — Изминаха четири години.

Франческа потръпна. Типично за Кейт да говори без заобикалки. Но не можеше да пази в тайна намеренията си, не и ако искаше да успее да си намери съпруг. Затова отвърна просто:

— Да.

За миг всички останаха смълчани. А после, разбира се, заговориха в един глас, засипвайки Франческа с поздравления, съвети и най-различни глупости, които не ѝ бе съвсем приятно да слуша. Но всичко бе казано с най-добри намерения, затова тя просто се усмихваше, кимаше и приемаше благопожеланията на сестра си и снахите си.

— Разбира се, ние ще трябва да се потрудим. Да го разгласим както трябва.

— Моля? — ужаси се Франческа.

— Синята рокля е чудесен знак за намеренията ти — поясни Кейт, — но наистина ли мислиш, че лондонските мъже са достатъчно наблюдателни, за да схванат посланието? Разбира се, че не — сама отговори тя на въпроса си, преди някой друг да успее да го стори. — Бих могла да боядисам косата на Софи черна и повечето няма да забележат.

— Е, Бенедикт ще забележи — изтъкна Софи като лоялна съпруга.

— Да, ами, той е твой съпруг и освен това е художник. Обучен е да обръща внимание на нещата. Повечето мъже... — Кейт млъкна, явно подразнена от насоката на разговора. — Разбираш какво имам предвид, нали?

— Разбира се — измърмори Франческа.

— Работата е там — продължи Кейт, — че повечето представители на човешкия род имат повече коса, отколкото мозък. Ако искаш хората да разберат, че си на брачния пазар, ще се наложи недвусмислено да го обявиш. Или по-точно, ние ще трябва да го обявим недвусмислено заради теб.

В съзнанието на Франческа тутакси изникна ужасяваща картина как всичките ѝ роднини от женски пол търчат наоколо и преследват неженени мъже, докато горките жертви тичат с писъци към вратите.

— Какво по-точно възнамерявате да правите?

— О, за бога, само недей да повръщаш вечерята си.

— Кейт! — възмутено възкликна Софи.

— Е, трябва да признаеш, че изглежда така, сякаш всеки миг ще го направи.

Софи завъртя очи.

— Е, да, но не бе нужно да го коментираш.

— А на мен коментарът ми хареса — вметна Елоиз.

Франческа я прониза с изпепеляващ поглед, тъй като изпитваше необходимост да изгледа злостно *някого*, а беше по-лесно да го направи с някой от кръвните си роднини.

— Ще бъдем въплъщение на самата тактичност и сдържаност — обеща Кейт.

— Довери ни се — добави Елоиз.

— Във всеки случай не мога да ви спра – рече Франческа.

Забеляза, че дори Софи не ѝ възрази.

— Много добре – примири се тя, – ще отида да изям още един еклер.

— Мисля, че свършиха – осведоми я Софи, хвърляйки ѝ съчувствен поглед.

Сърцето на Франческа се свлече в петите.

— А шоколадовите бисквити?

— И те свършиха.

— Какво остана?

— Бадемова торта.

— Която има вкус на пясък?

— Същата – потвърди Елоиз. – Това беше единственият десерт, който майка не опита предварително. Аз, разбира се, я предупредих, но никой никога не ме слуша.

На Франческа ѝ идеше да заплаче. Може и да бе жалка, ала единственото, което я поддържаше да не се срине, бе надеждата да хапне вкусен сладкиш.

— Горе главата, Франи – заяви Елоиз, която повдигна леко брадичка и огледа тълпата. – Виждам Майкъл.

И действително това беше той. Стоеше в другия край на залата и изглеждаше греховно елегантен във вечерното си облекло. Заобиколен бе от жени, което ни най-малко не учуди Франческа. Половината от дамите го преследваха за жених за себе си или за дъщерите си.

Другата половина, забеляза Франческа, бяха млади и омъжени дами, които очевидно го преследваха за нещо съвсем различно.

— Забравила съм колко е красив – промълви Кейт.

Франческа гневно я изглежда.

— Много е загорял – добави Софи.

— Беше в Индия – тросна се Франческа, – разбира се, че е загорял!

— Тази вечер си доста раздразнителна – отбеляза Елоиз.

Франческа се застави да си придаде равнодушно изражение.

— Просто съм уморена от безкрайните въпроси за него, това е всичко. Майкъл не е любимата ми тема за разговор.

— Да не би двамата да сте скарани? – полюбопитства Софи.

— Не, разбира се, че не – отвърна Франческа, със закъснение осъзнала, че е създала погрешно впечатление. – Но през цялата вечер говорих само за него. Толкова ми омръзна, че в момента с радост бих обсъждала времето.

— Хмм.

— Да.

— Добре. Разбира се.

Франческа нямаше представа кой бе казал последната фраза, тъй като и четирите, както осъзна, не сваляха очи от Майкъл, обкръжен от рояк жени.

— Той е красавец – въздъхна Софи. – И цялата тази възхитителна черна коса.

— Софи! – възкликна Франческа.

— Но той действително е красив – защити се Софи. – А и ти изобщо не се възмути, когато Кейт каза същото.

— И двете сте омъжени – промърмори Франческа.

— Това означава ли, че аз мога да обсъждам външния му вид, след като съм стара мома? – поинтересува се Елоиз.

Франческа се извърна към сестра си и невярващо се втренчи в нея.

— Майкъл е последният мъж, за когото ти би искала да се омъжиш.

— И защо?

Въпросът бе зададен от Софи, но Франческа забеляза, че Елоиз с огромно внимание очаква отговора ѝ.

— Защото е ужасен женкар – заяви Франческа.

— Странно – промърмори Елоиз. – Когато преди две седмици Хайъсинт каза същото, ти се вбеси.

Типично за Елоиз да помни *всичко*.

— Хайъсинт не разбираше за какво говори – отсече Франческа. – Всъщност никога не знае. Освен това ние говорехме тогава за неговата точност, а не за брачните му достойнства.

— И какво го прави толкова недостоеен за брак? – продължи да чопли по темата Елоиз.

Франческа сериозно се вгледа в по-голямата си сестра, която съвсем бе откачила, ако си бе наумила да улови Майкъл в мрежите си.

— Е? – не се отказваше Елоиз.

— Той не е способен да остане верен на една жена – каза Франческа, – а аз се съмнявам, че ти ще имаш желание да се примириш с изневерите му.

— Не – промърмори Елоиз, – освен ако той няма желание да се примири с тежки физически наранявания.

При това заявление четирите дами се умълчаха и продължиха безсрамното си наблюдение над Майкъл и свитата му от обожателки. Той се бе наклонил и шепнеше нещо в ухото на една от въпросните дами, чието лице поруменя и тя се закиска, закривайки устата си с длан.

— Той е голям флиртакджия – отбеляза Кейт.

— Определено е опитен прелъстител – съгласи се Софи. – Горките жени! Пред него са напълно безпомощни.

В този миг Майкъл се усмихна на една от въпросните дами с ленива съблазнителна усмивка, която накара дори жените от семейство Бриджъртън да въздъхнат.

— Нямаме ли по-интересно занимание от това да шпионираме Майкъл? – отвратено попита Франческа.

Кейт, Софи и Елоиз се спогледаха и примигнаха.

— Не.

— Не.

— Предполагам, че не – обобщи Кейт. – Поне не и в момента.

— Трябва да отидеш и да поговориш с него – заяви Елоиз и сръчка Франческа с лакът.

— И защо, за бога?

— Защото той е *тук*.

— Както и още стотина мъже – отвърна Франческа, – за всеки от които бих могла да се омъжа.

— Аз лично виждам само трима, които ми се струват обещаващи кандидати – промърмори Елоиз, – но дори и за тях не съм сигурна.

— Както и да е – рече Франческа, нежелаеща да оставя последната дума на сестра си, – аз съм тук, за да си намеря съпруг, затова не виждам как танците с Майкъл ще спомогнат да осъществя целта си.

— А аз мислех, че сме тук, за да честитим рождения ден на мама – измърмори Елоиз.

Франческа ѝ метна унищожителен поглед. Двете с Елоиз бяха най-близки по възраст в семейство Бриджъртън – разликата помежду им беше точно една година. Разбира се, Франческа би дала живота си за сестра си и нито една друга жена на този свят не знаеше повече за тайните и съкровенията ѝ мисли, но през половината време ѝ идеше да удуши сестра си.

Включително и в момента. Особено в момента.

— Елоиз е права – каза Софи на Франческа. – Трябва да отидеш и да приветстваш Майкъл. Това е проява на обикновена любезност, имайки предвид дългото му отсъствие от страната.

— Сякаш двамата с него не живеем в една и съща къща през последните две седмици – напомни ѝ Франческа. – Отдавна успяхме да се поздравим.

— Да, но не и публично – възрази Софи – и не в дома на семейството ти. Ако не отидеш и не поговориш с него, утре всички ще започнат да говорят. Ще решат, че има сериозни разногласия помежду ви. Или още по-лошо, че не го приемаш като новия граф.

— Разбира се, че го приемам! – възкликна Франческа. – А дори и да не го приемах, какво значение би имало? Редът на унаследяване не подлежи на съмнение.

— Необходимо е да покажеш на всички колко високо го цениш – рече Софи. После се извърна към Франческа и шеговито додаде: – Освен, разбира се, ако не го цениш.

— Не, разбира се, че го ценя – въздъхна зълва ѝ.

Софи беше права. Тя винаги бе права, когато ставаше дума за съблюдаване на благоприличието. Действително се налагаше да отиде и да поздрави Майкъл. Той заслужаваше завръщането му в Лондон да бъде приветствано официално и публично, колкото и нелепо да изглеждаше, имайки предвид, че бе прекарала последните няколко седмици да се грижи за него по време на пристъпите му на малария. Просто не ѝ бе приятно да си проправя път през тълпата от негови обожателки.

Преди репутацията на Майкъл винаги ѝ се бе струвала забавна. Навярно защото се чувстваше настрана от цялата тази светска суетня, дори над нея. Това бе само малка шега между тях тримата – нея, Джон и Майкъл. Майкъл никога не се бе отнасял сериозно към никоя от жените си, както и тя.

Но сега вече не гледаше на това от удобното си, сигурно положение на щастливо омъжена жена. А и Майкъл вече не беше Веселия разгулник, безгрижният нехранимайко, чието положение в обществото се основаваше на остроумието и чара му.

Сега той беше граф, а тя – вдовица и внезапно се почувства много незначителна и безпомощна.

Естествено, вината не бе негова. Знаеше го, както знаеше... ами, просто знаеше, че един ден той щеше да стане ужасен съпруг за някоя жена. Но

някак си не можеше да сподави гнева си, ако не към него, то към цялото това ято от кискащи се около него особи.

— Франческа? — повика я Софи. — Искаш ли някоя от нас да дойде с теб?

— Какво? Не. Не, разбира се, че не. — Франческа изпъна рамене, смутена, че са я хванали да витае в облаците. — Сама ще се погрижа за Майкъл — твърдо заяви. Направи две крачки в неговата посока, сетне се извърна към Кейт, Софи и Елоиз: — След като се погрижа за себе си.

И с тези думи тя се извърна, за да се запъти към дамския салон за отдих. Щом ѝ се налагаше да се усмихва и да бъде любезна с тези превзети кискащи се жени, зяпащи Майкъл в захлас, поне да не се налага нетърпеливо да пристъпва от крак на крак.

Но докато се отдалечаваше, чу как Елоиз тихо промърмори:

— Страхливка.

На Франческа ѝ бе нужно цялото самообладание, за да не се обърне и да не ѝ отвърне с нещо хапливо.

Е, както ѝ мисълта, че Елоиз навярно бе права.

Беше унизително да признае, че може би се е превърнала в страхливка, и то точно заради Майкъл.

ГЛАВА 11

...получих писмо от Майкъл. Всъщност три писма. Още не съм му отговорила. Сигурна съм, че щеше да си разочарован от мен. Но аз...

От писмо на графиня Килмартин до покойния ѝ съпруг, написано десет месеца след заминаването на Майкъл за Индия, смачкано с думите: „Това е лудост“ и хвърлено в огъня.

Майкъл зърна Франческа в мига, в който влезе в балната зала. Тя стоеше в дъното на залата и бърбореше със сестрите си, облечена в синя рокля, с нова прическа.

И също така веднага забеляза, когато тя излезе през вратата от северозападната страна, навярно запътена към дамския салон за отдих, разположен, както той добре знаеше, в края на коридора.

А най-лошото от всичко беше, че по същия начин щеше да забележи и завръщането ѝ, макар в момента да разговаряше с около десетина дами, всяка от която си въобразяваше, че вниманието му е изцяло погълнато от малката им групичка.

Това шесто чувство беше като болест. Не можеше да се намира в едно и също помещение с Франческа и да не знае къде бе тя. Това беше така от мига на първата им среща и единственото, което правеше ситуацията щогоде поносима, беше мисълта, че тя нямаше ни най-малка представа.

Тъкмо това бе едно от нещата, които най-много му харесваха в Индия. Тя не беше там; никога не му се налагаше постоянно да усеща *присъствието* ѝ. Но при все това тя го преследваше. От време на време му се случваше да

зърне кестеняви къдрици, проблясващи на светлината на свещите също като нейните, или чуваше женски смях и за частица от секундата му се струваше, че звучи като нейния. Дъхът му секваше и той хукваше да я търси, макар да *знаеше*, че тя не бе там.

Беше истински ад и обикновено му беше нужно силно питие. Или да прекара нощта с последната си любовница.

Или и двете.

Ала това бе в миналото, сега той отново беше в Лондон и сам се изуми колко лесно се върна към старата си роля на безгрижен чаровник и покорител на дамски сърца. Градът почти не се бе променил; о, някои лица бяха различни, но като цяло *висшето общество* си беше все същото. Празненството по случай рождения ден на лейди Бриджъртън бе почти такова, каквото очакваше, макар да бе длъжен да признае, че бе малко слиян от степента на любопитството, предизвикано от завръщането му в Лондон. Изглежда, че Веселия разгулник се бе превърнал в Ослепителния граф и през първите петнайсет минути от пристигането си той бе обсаден от не по-малко от осем – не, девет, не биваше да забравя самата лейди Бриджъртън – светски матрони, всички до една изгарящи от нетърпение да спечелят благосклонността му и разбира се, да го запознаят с очарователните си и неомъжени дъщери.

Не беше сигурен дали бе забавно, или ужасно.

След още петнайсет минути на нови запознанства и подновяване на стари и съвсем леко завоалирани предложения (за щастие, от една вдовица, а не от някоя дебютантка или майка ѝ), той обяви, че възнамерява да намери своята домакиня, извини се и напусна тази групичка.

И ето я и нея. Франческа. Едва ли не в противоположния край на залата, разбира се, което означаваше, че ако искаше да поговори с нея, трябваше да се промъква през тази досадна тълпа. Тя изглеждаше зашеметяващо прекрасна в тъмносинята рокля и той осъзна, че въпреки всичките ѝ приказки за нов гардероб сега за пръв път я вижда с нещо различно от обичайните полутраурни цветове.

В този миг прозрението го осени. Тя най-после окончателно бе свалила траура. Франческа смяташе да се омъжи повторно. Щеше да се смее, да флиртува, да носи синьо и да си намери съпруг.

И всичко това навярно щеше да се случи само за един месец. След като ясно обяви намерението си да се омъжи повторно, мъжете щяха да се бият пред вратата ѝ. Как може някой да *не* пожелае да се ожени за нея? Може и да не беше толкова млада, колкото другите жени, които си търсеха съпруг, но притежаваше нещо, което липсваше у младите дебютантки – искряща жизненост и интелигентен блясък в очите, придаващи допълнителна сила на красотата ѝ.

Тя продължаваше да стои сама до вратата. Изумително, но изглежда, никой друг не бе забелязал влизането ѝ, затова Майкъл реши да се гмурне през множеството и да се добере до нея.

Но тя първа го видя и макар да не се усмихна, устните ѝ леко се извиха, в очите ѝ припламна радостна искра и се отправи към него, а той остана без дъх.

Не би трябвало да се изненадва. И при все това бе изумен. Всеки път, когато си мислеше, че знае всичко за нея, че е запомнил и най-малката подробност от личността ѝ, нещо в нея проблясваше и се променяше и той чувстваше, че отново се влюбва.

Никога нямаше да избяга от тази жена. Никога нямаше да избяга от нея и никога нямаше да може да я има. Дори и сега, когато Джон си бе отишъл, това бе невъзможно и погрешно. Всичко бе прекалено сложно. Твърде много неща се бяха случили и той никога нямаше да може да се отърси от чувството, че някак си я бе откраднал.

Или по-лошо, че го бе пожелавал. Че е искал Джон да си отиде и да не стои на пътя му, желал е титлата, Франческа и всичко останало.

Забърза към нея и я пресрещна.

— Франческа – промърмори със спокоен и любезен глас, – радвам се да те видя.

— Аз също се радвам да те видя – отвърна тя. После весело му се усмихна и изведнъж го прониза усещането, че му се присмива. Ала едва ли щеше да спечели нещо, ако го изтъкне; само щеше да проличи колко чувствително реагира на всяко нейно изражение. Затова само попита:

— Забавляваш ли се?

— Разбира се. А ти?

— Разбира се.

Едната ѝ вежда се изви.

— Дори в сегашното си уединение?

— Моля?

Тя нехайно сви рамене.

— Последния път, когато те видях, ти беше заобиколен от жени.

— Ако си ме видяла, защо не дойде да ме спасиш?

— Да те спася? – засмя се тя. – И слепец можеше да види, че здравата се вселиш.

— Наистина ли?

— О, моля те, Майкъл. – Тя многозначително го изгледа. – Ти живееш, за да флиртуваш и съблазняваш.

— В този ред?

Франческа отново сви рамене.

— Ненапразно те наричат Веселия разгулник.

Той почувства как челюстта му се стяга. Думите ѝ го засегнаха, а самият факт, че толкова го заболя, го засегна още повече.

Тя внимателно изучаваше лицето му, толкова изпитателно, че му стана неудобно, а после изведнъж нейното се озари от усмивка.

— На теб не ти харесва – бавно промълви, почти на пресекулки от удивление. – О, небеса, наистина не ти харесва.

Гледаше го, сякаш я бе споходило прозрение от библейска величина, но тъй като всичко това беше за негова сметка, не му оставаше нищо друго, освен да се начумери.

Тогава Франческа се разсмя, което още повече влоши ситуацията.

— О, господи! – възкликна и дори пристисна с длан корема си от смях. – Чувстваш се като подгонена от ловци лисица и това никак не ти харесва. О, това действително е прекалено. След всичките жени, които си

преследвал...

Разбира се, тя всичко бе разбрала погрешно. И пет пари не даваше дали светските матрони го бяха обявили за „най-добрия улов на сезона“ и неуморно го преследваха. Всичко това бе едно от нещата, с които лесно можеше да се справи с чувство за хумор.

Не го бе грижа дали го наричаха Веселия разгулник. Не го интересуваше дали го смятаха за безполезен прелъстител.

Но когато Франческа каза същото нещо...

Изгори го като отрова.

А най-лошото беше, че нямаше кого да вини освен самия себе си. Той с години бе градил тази репутация, прекарал бе безброй часове на флирт и задявки с дамите и се бе постарал Франческа да го види, за да не се досети никога за истинските му чувства.

И може би го бе направил и заради себе си, защото като Веселия разгулник той поне беше *някой*. Алтернативата бе да бъде един жалък глупак, безнадеждно влюбен в съпругата на друг мъж. И по дяволите, действително беше *добър* в ролята на чаровник, който съблазняваше с усмивка. Така имаше нещо в живота, в което бе преуспял.

— Не можеш да кажеш, че не съм те предупредила – заяви Франческа, видимо много доволна от себе си.

— Не е чак толкова лошо да бъдеш заобиколен от красиви жени – отвърна той най-вече за да я подразни. – Даже е още по-добре, когато се получава толкова лесно.

Постигна целта си, защото устните ѝ едва забележимо се присвиха.

— Сигурна съм, че е повече от възхитително, но трябва да внимаваш и да не се самозабравяш – остро рече тя. – Това не са твоите обичайни жени.

— Не знаех, че имам свои обичайни жени.

— Прекрасно разбираш какво имам предвид, Майкъл. Другите може и да са те наричали очарователен негодник, но аз те познавам.

— О, нима? – Той едва не се разсмя. Тя мислеше, че толкова добре го познава, ала всъщност нищо не подозираше. Никога нямаше да узнае цялата истина.

— Преди четири години ти имаше свои правила – продължи Франческа. – Никога не си съблазнявал жена, която би била непоправимо наранена от действията ти.

— И какво те кара да мислиш, че сега ще започна да го правя?

— О, изобщо не смятам, че преднамерено би причинил някому зло – отвърна тя, – но преди никога не си общувал с млади жени, търсещи съпруг. Не е имало опасност, че ще стъпиш накриво, както се казва, ще сгрешиш и случайно ще погубиш някоя от тях.

Смътното раздражение, надигащо се в гърдите му, започна да се разраства и да кипи.

— Ти за какъв ме мислиш, Франческа? – попита той и цялото му тяло се скова от нещо, което не можеше съвсем точно да назове. Вбесяваше се, че тя мислеше това за него, изпълваше се с *ненавист*.

— Майкъл...

— Действително ли ме смяташ за толкова тъп, че мога *случайно* да погубя репутацията на някоя дама?

Устните ѝ се разтвориха, после леко затрепериха и тя най-после отрони:

— Не, тъп, Майкъл, разбира се, че не. Но...

— Безотговорен? — рязко я прекъсна той.

— Не, не и това. Аз просто мисля...

— Какво, Франческа? — попита той почти грубо. — Какво точно *мислиш* за мен?

— Мисля, че си най-прекрасният човек, когото познавам — тихо промълви младата жена.

Проклятие! Типично за Франческа — да го обезоръжи с едно изречение. Той се взря в нея, просто се взря, опитвайки се да разбере какво, *дявол го взел*, искаше да каже с това.

— Наистина го мисля — поясни Франческа и вдигна рамене. — Но също така мисля, че си глупав, че можеш да бъдеш вятърничав и още мисля, че тази пролет ще разбиеш повече сърца, отколкото ще мога да преброя.

— Не е твоя работа да ги броиш — тихо, но твърдо заяви той.

— Не, не е, нали? — Франческа го погледна и криво се усмихна. — Но при все това в крайна сметка ще го правя, нали?

— И защо?

Изглежда, тя не знаеше какво да отговори, но тогава, когато той вече бе сигурен, че нищо повече няма да каже, тя прошепна:

— Защото няма да мога да се възпра.

Изминаха няколко секунди. Двамата просто стояха там, опрели гърбове на стената. Външно изглеждаше така, сякаш просто наблюдават гостите. Накрая Франческа наруши мълчанието:

— Би трябвало да
потанцуваш. Той се извърна
към нея.

— С теб?

— Да. Поне веднъж. Но също се налага да потанцуваш и с някоя необвързана жена, някоя, за която можеш да се ожениш.

Някоя, за която може да се ожени. Всяка друга, но не и тя.

— Това ще бъде знак към обществото, че поне обмисляш възможността за брак — додаде Франческа. И когато той не отвърна нищо, попита: — Мислиш за това, нали?

— За брак?

— Да.

— Щом толкова настояваш — изрече той някак си лекомислено. Трябваше да бъде любезен кавалер. Това бе единственият начин, за да прикрие горчивината, изпълваща душата му.

— Фелисити Федърингтън — каза Франческа и махна с ръка към много привлекателната млада дама, застанала на десетина метра от тях. — Тя би била отличен избор. Много разумна. Няма да се влюби в теб.

Той насмешливо я погледна от горе надолу.

— Не дай боже да се влюбя.

Устните на Франческа се разтвориха, а очите ѝ се разшириха.

— Ти това ли искаш? — попита. — Да откриеш любовта в брака?

Изглеждаше възхитена от перспективата. Очарована, че той може да си намери съвършената жена.

Това беше. Вярата му във висшите сили се затвърди. Наистина, толкова

идеална ирония на съдбата не би могла да бъде случайна.

— Майкъл? — повика го Франческа. Очите ѝ сияеха и тя явно искаше нещо за него, нещо прекрасно и добро.

А той искаше единствено да закреши.

— Нямам представа — язвително процеди. — Нямам ни най-малка представа.

— Майкъл... — Лицето ѝ помръкна и тя доби огорчен вид, но за пръв път не му пукаше.

— Ако ме извиниш — рязко подхвърли той, — предполагам, че вече ми е време да потанцувам с тази Федърингтън.

— Майкъл, какво ти става? — възкликна младата жена. — Какво толкова казах?

— Нищо — отвърна той. — Съвсем нищо.

— Не се дръж така.

Когато се извърна към нея, Майкъл усети, че го обхваща някакво вцепенение, което му помогна да надене отново маската на лицето си, да се усмихне спокойно и да я дари с легендарния си поглед изпод полуспуснатите клепачи. Отново беше разгулникът, може би не толкова весел, но светски прелъстител до мозъка на костите.

— Как така? — попита и устните му се извиха в усмивка, едновременно невинна и снизходителна. — Правя точно това, за което ме помоли. „Потанцувай с Фелисити Федърингтън“, не го ли каза? Съвсем буквално следвам инструкциите ти.

— Ти ми се сърдиш — прошепна тя.

— Съвсем не — увери я той, но и двамата знаеха, че тонът му бе прекалено лековат, прекалено любезен. — Просто приех, че ти, Франческа, знаеш по-добре. Досега се вслушвах в гласа на собствения си разум и съвест и каква полза? Само един бог знае къде щях да бъда, ако се бях вслушал в съветите ти още преди години.

Тя ахна и се отдръпна от него.

— Трябва да вървя — промълви.

— Върви тогава — подкани я той.

Брадичката ѝ леко се повдигна.

— Тук има много мъже.

— Прекалено много.

— Трябва да си намеря съпруг.

— Непременно — съгласи се той.

Устните ѝ се стиснаха в права линия, после тя добави:

— Може да го намеря дори още тази вечер.

Майкъл едва се сдържа да не ѝ се усмихне насмешливо. Тя винаги искаше да има последната дума.

— Възможно е — рече той в същата секунда, когато Франческа вече бе решила, че разговорът е приключен.

Ала тя вече се бе отдалечила достатъчно и не можеше да отвърне с нещо хапливо. Но по начина, по който се спря, а раменете ѝ се напрегнаха, Майкъл разбра, че го е чула.

Младият мъж се облегна отново на стената и се усмихна. Човек трябваше да се наслаждава на малките радости в този живот винаги,

когато можеше.

* * *

На следващия ден Франческа се чувстваше ужасно. И още по-лошо, не можеше да се отърси от дразнещото чувство на вина, въпреки че Майкъл бе този, който снощи ѝ бе говорил с толкова обиден тон.

Ама наистина, какво бе казала, че да предизвика такава нелюбезна реакция от негова страна? И какво право имаше той да се държи толкова лошо с нея? Само бе изразила радостта си, задето той навярно предпочиташе да намери истинска любов в брака, отколкото да изживее дните си в безсмислен разгул.

Но очевидно бе сгрешила. Майкъл бе прекарал цялата вечер – и преди, и след разговора им, – очаровайки всяка жена на бала. По едно време Франческа вече мислеше, че ще ѝ призлее.

Ала най-лошото беше, че не можеше да се сдържи да не пресмята завоеванията му, точно както сама бе предсказала. *Една, две, три*, мърмореше под нос, докато наблюдаваше как омайва три сестри с усмивката си. *Четири, пет, шест* – две вдовици и една графиня. Беше отвратително, а Франческа беше още по-отвратена от себе си, защото като хипнотизирана не можеше да се откъсне от всичко това.

А той от време на време ѝ хвърляше по някой поглед. Същия насмешлив поглед изпод полуспуснатите клепачи и тя не можеше да се отърве от мисълта, че Майкъл прекрасно знае какво прави тя, че минава от жена на жена с единствената цел да ѝ даде възможност да продължи да брои до следващата десетка.

Защо му го бе казала? За какво бе мислила в онзи момент?

Или изобщо не бе мислила? Това изглеждаше единственото възможно обяснение. Във всеки случай не бе възнамерявала да му казва, че няма да може да се сдържи да не пресмята разбитите от него сърца. Тихите думи се бяха отронили от устните ѝ, преди дори да осъзнае, че ги е помислила.

И даже сега не бе съвсем сигурна какво означаваха.

И защо това я интересуваше? Защо, за бога, я бе грижа колко много дами ще попаднат в плен на чара му? Досега никога не я бе вълнувало.

А щеше да става още по-зле. Жените направо бяха полудели по Майкъл. Ако правилата на светското общество се преобърнеха с главата надолу, с кисела усмивка си помисли Франческа, днес салонът на „Килмартин Хаус“ щеше да бъде потънал в цветя, всичките до едно адресирани до Ослепителния граф.

Но и така щеше да бъде отвратително. Днес щеше да бъде връхлетяна от посетители, в това не се съмняваше. Всички дами в Лондон щяха да се появят в дома ѝ с надеждата, че Майкъл може да влезе в салона. Щеше да ѝ се наложи да изтърпи безкрайни въпроси, намеци и...

— Мили боже! — Тя се закова на прага на салона, не можейки да повярва на очите си. — Какво е всичко това?

Цветя. Необятно море от цветя.

Кошмарът ѝ се бе сбъднал. Нима някой действително бе променил правилата на *висшето общество* и бе забравил да ѝ съобщи?

Теменужки, ириси и маргарити. Вносни лалета. Оранжевийни орхидеи.

И рози. Розите бяха навсякъде. От всички цветове и нюанси. Ароматът беше почти задушаващ.

— Пристли! — извика Франческа, забелязвайки иконома да поставя висока ваза с антиринум върху масата. — Какви са всичките тези цветя?

Той помести малко вазата, извъртя един розов стрък така, че цветовете да не са обърнати към стената, после се обърна и се запъти към нея.

— Те са за вас, милейди.

Младата жена слисано примигна.

— За мен?

— Естествено. Желаете ли да прочетете картичките? Оставих ги върху съответния букет, за да знаете кой го е изпратил.

— О. — Това бе всичко, което можа да продума. Чувстваше се като пълна глупачка, притиснала с длан отворената си уста, местейки поглед от букет на букет.

— Ако желаете — продължи Пристли, — мога да извадя всяка картичка и на гърба и да отбележа на кой букет съответства. Така ще можете да ги прочетете наведнъж. — Когато Франческа не отговори, той предложи: — Може би бихте желали да ги прегледате на спокойствие на писалището си? С удоволствие ще ги донеса в кабинета ви.

— Не, не — избъбри Франческа, все още напълно объркана. Та тя беше вдовица, за бога! Мъжете не можеха да ѝ изпращат цветя. Или можеха?

— Милейди?

— Аз... аз... — Тя се извърна към Пристли, изправи гръб и се опита да проясни мислите си. Поне доколкото бе възможно. — Аз просто ще, ъ, ще ги погледна... — Обърна се към най-близкия букет — изящно творение от сини зюмбюли и стефанотис. „Те бледнеят в сравнение с очите ви“, бе написано на картичката, подписана от маркиз Честър.

— О! — ахна Франческа. Съпругата на лорд Честър бе починала преди две години. Всички знаеха, че си търси нова невеста.

Едва успявайки да потисне странното замайващо усещане, надигащо се в гърдите ѝ, тя пристъпи към букет рози и взе картичката, като се опитваше да не изглежда прекалено нетърпелива пред иконома.

— Чудя се от кого ли е този — промърмори с преднамерена небрежност.

Сонет. От Шекспир, ако добре помнеше. Подписан от виконт Тревелстам.

Тревелстам? Бяха се срещали само веднъж. Той беше млад, много красив и за него се носеха слухове, че баща му бе пропилял по-голямата част от семейното състояние. Новият виконт трябваше да се ожени за богатата жена. Или поне така говореха всички.

— Мили боже!

Франческа се извърна и видя зад себе си Джанет.

— Какво е всичко това? — изуми се свекърва ѝ.

— Струва ми се, че точно това бяха и моите думи, когато влязох в салона — промърмори Франческа. Подаде двете картички на Джанет и внимателно я наблюдаваше, докато погледът ѝ пробягваше по грижливо изписаните редове.

Джанет бе изгубила единственото си дете със смъртта на Джон. Как щеше да реагира на новината, че Франческа ще бъде ухажвана от други

мъже?

— Боже мой! — възкликна Джанет и вдигна очи към снаха си. — Изглежда, ще бъдеш нашата Несравнима този сезон.

— О, не ставай глупава — изчерви се Франческа. Изчерви се? Мили боже, какво я прихващаше? Тя не се изчервяваше. Не се бе изчервявала по време на своя първи сезон, когато действително беше Несравнима. — Аз съм прекалено стара за това — смотолеви.

— Очевидно не си — отбеляза Джанет.

— В преддверието има още — вметна Пристли.

Джанет се извърна към Франческа.

— Прегледа ли всички картички?

— Не още. Но предполагам...

— Че са почти еднакви?

Франческа кимна.

— Това притеснява ли те? — попита свекърва си.

Джанет тъжно се усмихна, но очите и гледаха ласкаво и мъдро.

— Дали искам да си все още омъжена за сина ми? Разбира се. Дали искам да прекараш остатъка от живота си, омъжена за спомена за него? Разбира се, че не. — Протегна се и взе ръката на Франческа. — Ти си ми като дъщеря, Франческа. Искам да си щастлива.

— Никога не бих опетнила паметта на Джон — увери я Франческа.

— Разбира се, че не. Ако беше от жените, които биха го сторили, Джон никога нямаше да се ожени за теб. Или — добави тя с лукава усмивка — аз никога нямаше да му позволя да го направи.

— Бих искала да имам деца — каза Франческа. Някак си изпитваше необходимостта да го обясни, да се увери, че Джанет разбира, че за нея най-главното бе да стане майка, а не непременно съпруга.

Джанет кимна, извърна се и изтри с върховете на пръстите си сълзите от очите си.

— Трябва да прочетем всички останали картички — заяви, забързаният ѝ тон подсказваше, че не желае повече да говори на тази тема — и навярно да се подготвим за нашествие от следобедни визити.

Франческа последва по-възрастната жена, която се придвижи към огромен букет от лалета и взе картичката.

— Аз по-скоро очаквам, че посетителите ще бъдат жени — отбеляза Франческа, — нетърпеливи да поразпитат за Майкъл.

— Може би си права — кимна Джанет. Вдигна картичката и попита: — Може ли?

— Разбира се.

Джанет пробяга с поглед редовете върху картичката и обяви:

— Чешър.

— Херцогът? — ахна Франческа.

— Самият той.

Франческа притисна ръка към сърцето си.

— Невероятно! — прошепна. — Херцог Чешър!

— Ти, скъпа моя, явно си най-желаната партия за сезона.

— Но аз...

— Какво, дявол да го вземе, е това?

Беше Майкъл, държащ в ръка вазата, която едва не бе съборил. Изглеждаше изключително раздразнен.

— Добро утро, Майкъл – весело го поздрави Джанет.

Той ѝ кимна, сетне се извърна към Франческа и сърдито промърмори:

— Имаш вид, сякаш се каниш да се вречеш във вярност на своя господар.

— Предполагам, че имаш предвид себе си? – саркастично изстреля Франческа и бързо отпусна ръка. Дори не бе осъзнала, че продължаваше да я притиска към гърдите си.

— Ако имаш късмет – промърмори той.

Франческа само го изгледа.

В отговор Майкъл самодоволно се подсмихна.

— Да не би да отваряме цветарски магазин?

— Не, но със сигурност бихме могли – отвърна Джанет. – Те са за Франческа – услужливо уточни.

— Разбира се, че са за Франческа – изсумтя той, – макар че, мили боже, не проумявам кой може да е толкова тъп, че да изпраща рози.

— Аз обичам рози – заяви Франческа.

— Всички изпращат рози – пренебрежително рече Майкъл. – Това е банално и старомодно, и... – кимна към жълтите рози на Тревелстам. – Кой е изпратил тези?

— Тревелстам – осведоми го Джанет.

Майкъл изпръхтя и бързо се извъртя към Франческа.

— Не смяташ да се омъжиш за *него*, нали?

— Вероятно не, но не разбирам какво...

— Той няма и пукнат грош – заяви Майкъл.

— А ти откъде знаеш? – попита Франческа. – Няма дори месец, откакто си се върнал.

Майкъл само сви рамене.

— Но бях в моя клуб.

— Е, това може и да е вярно, но вината едва ли е негова – почувства необходимост да изтъкне Франческа. Не че дължеше някаква лоялност на лорд Тревелстам, но просто се опитваше да бъде справедлива, а бе всеизвестно, че през последната година младият виконт полагаше немалки усилия да възстанови семейното състояние, на което разпътният му баща бе нанесъл огромна вреда.

— Нима да се омъжиш за него и точка – отсече Майкъл.

Високомерното му нахалство *би трябвало* да я ядоса, но вместо това само я развесели.

— Много добре – отвърна тя и устните ѝ леко потрепнаха. – Ще избира някой друг.

— Чудесно – изръмжа Майкъл.

— Тя има голям избор – вметна Джанет.

— Естествено – хапливо подметна Майкъл.

— Ще отида да намеря Хелън – каза Джанет. – Тя не би искала да пропусне това.

— Не мисля, че цветята ще излетят през прозореца, преди тя да стане – рече Майкъл.

— Разбира се, че не – ласкаво отвърна Джанет и майчински го потупа по

ръката.

Франческа едва се сдържа да не прихне. Майкъл не понасяше подобни жестове и Джанет го знаеше.

— Тя обожава цветята – продължи Джанет. – Може ли да взема един букет и да ѝ го занеса?

— Разбира се – отвърна Франческа.

Джанет посегна към розите на Тревелстам, но отдръпна ръка.

— О, не, по-добре да не са тези. – Извърна се към Майкъл и Франческа. – Той може да се отбие днес, а ние не бихме искали да си помисли, че сме заврели цветята му в някой ъгъл на къщата.

— О, добре – съгласи се Франческа.

Майкъл само изсумтя.

— Както и да е, по-добре да се кача и да ѝ разкажа за това. – Джанет се обърна и забърза нагоре по стълбището.

Майкъл кихна, после метна свиреп поглед на напълно невинния букет от гладиоли.

— Ще отида да отворя прозореца – изръмжа.

— И да замръзнем?

— Ще облека палто – процеди той.

Франческа се усмихна. Искаше ѝ се широко да се ухили.

— Да не ревнуваш? – лукаво подхвърли.

Той рязко се завъртя на пети и сащисано я изгледа.

— Не *мен* – побърза да уточни младата жена и се изчерви само при мисълта. – Боже, съвсем нямах предвид *това*.

— А какво? – попита той със спокоен и хладен глас.

— Ами, просто... исках да кажа... – Тя махна към цветята, свидетелстващи за внезапната ѝ популярност. – Ами, и двамата имаме една и съща цел през този сезон, нали?

Той само недоумяващо се втренчи в нея.

— *Брак* – обясни тя. Боже, тази сутрин Майкъл се държеше като истински тъпак!

— И какво?

Франческа нетърпеливо въздъхна.

— Не знам дали си се замислял, но аз съвсем естествено предположих, че от нас двамата ти ще бъдеш неуморно преследван като мечтания жених. Никога дори не съм и сънувала, че аз... Ами...

— Ще се превърнеш в желана награда?

Не беше най-любезното определение, но беше доста точно, затова тя само каза:

— Ами, да, предполагам.

За миг Майкъл нищо не отвърна, но я гледаше с някакво странно, почти огорчено изражение.

— Един мъж трябва да е голям глупак, за да не пожелае да се ожени за теб – тихо рече накрая.

Франческа усети как устата ѝ се разтваря от изумление.

— О – прошепна, напълно изгубила дар слово. – Това е... това е... най-милото нещо, което би могъл да ми кажеш в този момент.

Той въздъхна и прокара ръка през косата си. Франческа реши, че няма

смисъл да го осведомява, че току-що бе размазал изрядно количество жълт прашец в черната си коса.

— Франческа — промълви той. Лицето му изразяваше умора и още нещо. Съжаление?

Не, това бе невъзможно. Майкъл не беше от хората, които съжаляват за каквото и да било.

— Аз никога не бих завидял на успеха ти. Ти... — Той се прокашля. — Ти би трябвало да си щастлива.

— Аз... — Това бе най-странныят момент, особено след напрегнатите думи, които си бяха разменили предишната вечер. Тя нямаше ни най-малка представа как да отвърне, затова просто смени темата и каза: — И твоят ред ще дойде.

Той озадачено я погледна.

— Всъщност вече дойде — продължи Франческа. — Миналата нощ. Бях обсадена от много повече твои обожателки, отколкото мои поклонници. Ако жените можеха да изпращат цветя, сега щяхме да сме напълно затрупани от тях.

Той се усмихна, но очите му останаха сериозни. Не изглеждаше ядосан, просто... празен.

Франческа се сепна от това странно определение.

— Ъ, що се отнася до миналата нощ. — Майкъл подръпна вратовръзката си. — Ако съм казал нещо, което те е разстроило или обидило...

Тя не сваляше поглед от лицето му. То ѝ бе толкова скъпо и тя го познаваше до най-малката подробност. Изглежда, четирите години не бяха успели да заличат спомена. Ала сега в лицето му имаше нещо различно. Той се бе променил, но тя не бе сигурна как.

И не бе сигурна защо.

— Всичко е наред — увери го младата жена.

— Въпреки това — прегракнало рече той, — моля да ми простиш.

Но през остатъка от деня Франческа се чудеше дали той знаеше за какво точно се извинява. И не можеше да се отърси от мисълта, че и тя също не бе сигурна.

ГЛАВА 12

...доста е странно да ти пиша, но предполагам, че след толкова месеци, прекарани на изток, представата ми за смъртта и задгробния живот толкова се промениха, че навярно преподобният Маклийш би се ужасил. Сега, когато съм толкова далече от Англия, ми се струва почти възможно да си представя, че все още си жив и можеш да получиш това писмо, така както онези, които ти изпратих от Франция. Но тогава някой ме нарича по име и си спомням, че сега аз съм Килмартин, а ти си на място, недостижимо за кралската поща.

От писмо на граф Килмартин до покойния му братовчед,

предишния граф, написано една година и два месеца след заминаването му за Индия, завършено докрай, а после изгорено бавно на пламъка на свещта.

Не че му се *нравеше* да се държи като магаре, мислеше Майкъл, докато въртеше чашата с коняк в клуба си, но изглежда, че напоследък се държеше точно така, поне когато бе с Франческа.

На бала по случай рождения ден на майка ѝ тя бе толкова дяволски *щастлива* за него, толкова доволна, че бе изрекъл думата „любов“ в нейно присъствие, че той просто не бе издържал и се бе държал грубо.

Защото не му бе трудно да отгатне какви мисли се въртят в главата ѝ и че вече трескаво прехвърляше в ума си всички свободни млади жени, опитвайки се да открие свършената за него, а истината беше...

Е, истината беше прекалено жалка, за да я опише с думи.

Но той се бе извинил и макар че сега с чисто сърце можеше да се закълне в каквото и да било, че повече нямаше да се държи като глупак, нищо чудно занаят да се наложи отново да се извинява, а Франческа щеше да припише грубото му държание на неуравновесения му характер, макар че той винаги е бил образец на човек с добродушен и спокоен нрав, докато Джон беше жив.

Пресуши на един дъх коняка. Мътните го взели!

Какво пък, много скоро щеше да приключи с тази глупост. Тя щеше да намери някого, да се омъжи за него и да се изнесе от къщата. Двамата, разбира се, щяха да останат приятели – Франческа не беше такъв човек, който би позволил нещо друго, – но той нямаше да я вижда всеки ден на закуска. Нямаше да я вижда дори често, както преди смъртта на Джон. Новият ѝ съпруг не би позволил да прекарва толкова време в компанията на друг мъж, пък било той и братовчед на покойния ѝ съпруг.

– Стърлинг! – разнесе се нечий глас, последван от обичайното леко покашляне, предхождащо: – Килмартин, искам да кажа. Извини ме.

Майкъл вдигна глава и видя сър Джефри Фаулър, отдавнашен негов познат от „Кеймбридж“.

– Няма нищо – отвърна Майкъл и посочи креслото насреща.

– Прекрасно е да те видя – заговори сър Джефри, докато се настаняваше. – Надявам се, че пътешествието ти е било благополучно.

Двамата си размениха още няколко общоприети любезности, преди сър Джефри да стигне до основното.

– Доколкото разбрах, лейди Килмартин си търси съпруг – изплю той камъчето.

Майкъл се почувства така, сякаш му бяха забили юмрук в корема. Не му стигаше отвратителната изложба на цветя в салона му, но да чуе подобно изявление от нечий устни беше направо мерзко.

При това този някой бе млад, достатъчно привлекателен и очевидно търсец съпруга.

– Ъ, да – смънка накрая Майкъл. – Предполагам, че е така.

– Превъзходно. – Сър Джефри потри ръце от радостно предвкушване, с което предизвика у Майкъл непреодолимо желание да му залепи звучна

плесница.

— Тя ще бъде доста придирчива – раздразнено промърмори Майкъл.

Но сър Джефри, изглежда, не се вълнуваше от това.

— Ще ѝ дадеш ли зестра?

— Какво? – излая Майкъл. Мили боже, сега той беше най-близкият ѝ роднина от мъжки пол. Навярно щеше да се наложи да я предаде на младоженеца.

По дяволите!

— Ще ѝ дадеш ли? – настоя сър Джефри.

— Разбира се – тросна се Майкъл.

Сър Джефри доволно изпръхтя.

— Брат ѝ също смята да ѝ даде.

— Семейство Стърлинг ще се погрижи за нея – надменно процеди Майкъл.

Сър Джефри сви рамене.

— Изглежда, че и Бриджъртън ще го направят.

Майкъл скръцна със зъби.

— Какво си се вкиснал? – учуди се някогашният му другар. – С двойна зестра за нула време ще ти се махне от главата. Сигурен съм, че нямаш търпение да се отървеш от нея.

Майкъл наклони глава, опитвайки се да реши от коя страна е по-добре да размаже носа на сър Джефри.

— Сигурно е бремене за теб – продължи безгрижно да размишлява на глас събеседникът му. – Само дрехите ѝ навярно струват цяло състояние.

Майкъл сериозно се замисли над въпроса какво бе наказанието, предвидено от закона за удушаването на персона с рицарско звание. Навярно нямаше да е чак толкова строго, все щеше да го преживее.

— А и когато ти се ожениш – не млъкваше сър Джефри, очевидно не забелязваше, че Майкъл стиска пръстите си, преценявайки шията му, – твоята нова графиня няма да я иска в дома си. Не може две кокошки да управляват един кокошарник, нали?

— Точно така – сковано се съгласи Майкъл.

— Е, много добре тогава – заключи сър Джефри и се надигна. – Радвам се, че си поговорихме, Килмартин. Трябва да вървя. Нямам търпение да съобща новината на Шивли. Не че си търся съперници, естествено, но това едва ли дълго ще остане в тайна. По-добре да съм добрият вестител.

Майкъл му хвърли смразяващ поглед, но сър Джефри беше прекалено въодушевен от сочната клюка, за да забележи. Майкъл се вторачи в чашата си. Страхотно. Бе я пресушил до дъно. Проклятие!

Даде знак на сервитьора да му донесе друга, после се облегна назад с намерението да прочете вестника, който пътъм бе взел, но преди да успее да прегледа заглавията, отново чу името си. Почти не се постара да прикрие раздразнението си и вдигна глава.

Тревелстам. Изпращачът на жълтите рози. Майкъл усети как вестникът се смачква между пръстите му.

— Килмартин – рече виконтът.

Майкъл кимна.

— Тревелстам. – Двамата се познаваха, немного отблизо, но достатъчно,

за да поведат очакван дружески разговор. – Сядай – рече той и кимна към овакантеното кресло насреща.

Тревелстам се настани и остави полуизпитата си чаша върху масичката.

– Как си? – поинтересува се виконтът. – Не съм те виждал след завръщането ти.

– Добре – изсумтя Майкъл. Имайки предвид, че му се налагаше да седи и общува с някакъв мухльо, който искаше да се ожени за зестрата на Франческа. Не, по-точно за двойната ѝ зестра. Слуховете много бързо се разпространяваха и Тревелстам навярно бе узнал радостната новина от сър Джефри.

Виконтът беше малко по-изтънчен от сър Джефри – успя да поддържа светски разговор в продължение на цели три минути, разпитвайки Майкъл за пътуването му до Индия и обратно, за впечатленията и така нататък. Но накрая, естествено, премина към същината на въпроса.

– Днес следобед посетих лейди Килмартин – обяви навлекът.

– Така ли? – промърмори Майкъл. Не се бе връщал у дома, след като сутринта бе излязъл. Последното, което искаше, бе да присъства на парада на ухажорите на Франческа.

– Да. Тя е очарователна жена.

– Такава е – съгласи се Майкъл, радостен, че най-после му бяха донесли питието.

Но в следващия миг радостта му помръкна, когато осъзна, че конякът му бе сервиран преди две минути и той вече го бе гаврътнал.

Тревелстам се прокашля.

– Предполагам, ти е известно, че възнамерявам да я ухажвам.

– Сега вече съм наясно. – Майкъл бе забил поглед в чашата си, опитвайки се да реши дали все пак на дъното бяха останали няколко капки коняк.

– Не бях сигурен дали трябва да осведомя теб, или брат ѝ за моите намерения.

Майкъл не се съмняваше, че Антъни Бриджъртън, най-големият брат на Франческа, бе напълно способен да отсее неподходящите женихи за сестра си, но при все това заяви:

– Аз съм напълно достатъчен.

– Много добре – измърмори Тревелстам и отпи от питието си. – Аз...

– Тревелстам! – прогърмя друг глас над главите им. – И Килмартин!

Беше лорд Хардуик, едър и пълен мъж, който, макар и да не беше пиян, не беше и съвсем трезвен.

– Хардуик – приветстваха го двамата мъже.

Хардуик придърпа един стол, чиито крака отвратително застъргаха по пода, и се настани край масичката до тях.

– Радвам се да ви видя, радвам се да ви видя – изпуктя новодошлият. – Велика нощ, не мислите ли? Възхитителна. Невероятно възхитителна!

Майкъл нямаше ни най-малка представа за какво плещеше лорд Хардуик, но въпреки това кимна. Нямаше желание да го разпитва какво толкова го бе възхитило; Майкъл бе сигурен, че нямаше търпение да изслуша обяснението.

– Тисьлуейт продължава да приема залози за кучетата на кралицата и,

о! Чух за лейди Килмартин. Много е оживено тази вечер – одобрително кимна той. – Много интересни разговори. Мразя, когато в клуба е мъртвило.

— И как са кучетата на кралицата? – поинтересува се Майкъл.

— Доколкото разбрах, траурът е свален.

— Кучетата са свалили траура?

— Не, лейди Килмартин! – изкиска се Хардуик. – Хе-хе-хе! Добре казано, Килмартин!

Майкъл даде знак на сервитьора да му донесе още едно питие. Щеше да има нужда от него.

— Снощи беше в синьо – уточни Хардуик. – Всички видяха.

— Изглеждаше прелестно – додаде Тревелстам.

— Действително, действително – съгласи се Хардуик. – Страхотна жена. Бих ѝ се пуснал, ако вече не бях окован за лейди Хардуик.

Е, човек трябва да бъде благодарен и за малките милости на съдбата, реши Майкъл.

— Колко дълго оплаква стария граф? – поинтересува се Хардуик. – Шест години?

Имайки предвид, че „старият граф“ бе починал на двацет и осем години, подобно изказване бе някак си обидно, но нямаше смисъл да се опитва да променя погрешната преценка и лошите маниери на човек на толкова почтена възраст като лорд Хардуик. А и съдейки по наднорменото му тегло и червендалестото лице, всеки миг можеше да се строполи мъртъв. Даже още сега, ако Майкъл имаше късмет.

Погледна го през масата. Не, все още беше жив.

По дяволите!

— Четири години – кратко отвърна той. – Братовчед ми почина преди четири години.

— Четири, шест, все тая – сви рамене Хардуик. – Пак е дяволски дълго време да се носи траур.

— Според мен от известно време лейди Килмартин носи полутраур – вметна Тревелстам.

— Ъ? Наистина ли? – Хардуик отпи щедра глътка от чашата, после доста немарливо избърса устата си с носна кърпичка. – Е, за нас беше все едно, като се замислите. Тя не си търсеше съпруг, досега.

— Не – потвърди Майкъл, най-вече защото Хардуик бе престанал да дрънка преди няколко секунди.

— Мъжете сега ще ѝ налетят както пчели на мед – предсказа Хардуик, като привлече думата „пчели“, така че прозвуча почти като жужене. – Като пчели на мед, казвам ви. Всички знаят колко отдадена беше тя на стария граф. Всички.

Питието на Майкъл пристигна. Слава богу!

— И около нея не е имало дори намек за скандал, откакто съпругът ѝ почина – добави Хардуик.

— Не, не е имало – потвърди Тревелстам.

— Тя не е като някои други вдовици – продължи Хардуик, отново отпивайки от питието си. Изкиска се похотливо и смушка Майкъл с лакът.

— Ако разбираш какво искам да кажа.

Майкъл просто надигна чашата си.

— Това е все едно... — Хардуик се наклони, двойната му брадичка се разтресе, а върху лицето му се появи сладострастно изражение. — Това е все едно...

— За бога, човече, просто го кажи — промърмори Майкъл.

— Ъ? — сепна се Хардуик. — Ще ти кажа какво е — рече похотливо. — Това е все едно да получиш девственица, която знае какво да прави.

Майкъл се втренчи в него.

— Какво каза току-що? — попита много тихо.

— Казах...

— Ако бях на твоето място, не бих го повторил — побърза да се намеси Тревелстам и стрелна притеснен поглед към мрачното лице на Майкъл, добиващо все по-буреносно изражение.

— Ъ? Че това не е обида — пиански хлъцна Хардуик и допи със замах питието си. — Тя е била омъжена, така че е ясно, че не е света вода ненапита, но не е...

— Млъкни веднага — изхриптя Майкъл.

— Ъ? Всички го казват.

— Не и в мое присъствие — отсече Майкъл. — Не и ако държат на здравето си.

— Е, това е по-добре, отколкото да се каже, че вече не е девствена — изкиска се Хардуик. — Ако разбираш какво искам да кажа.

Майкъл се хвърли отгоре му.

— Мили боже, човече! — изскимтя Хардуик, строполявайки се на пода. — Какво, по дяволите, ти става?

Майкъл не бе сигурен как ръцете му се бяха озовали около шията на Хардуик, но усещането определено му харесваше.

— Повече никога да не си посмял — изсъска — да споменаваши името ѝ! Разбра ли ме?

Хардуик отчаяно закима, но движението съвсем спря притока на въздух към дробовете му и бузите му започнаха да стават пурпурни.

Майкъл го пусна, изправи се и потри дланите си една в друга, сякаш се опитваше да се отърси от нещо гнусно.

— Няма да позволя да се говори за лейди Килмартин толкова непочтително — заканително изрече той. — Ясно ли е?

Хардуик кимна. Както и останалите зрители, които ги бяха наобиколили.

— Добре — изръмжа Майкъл и реши, че е време да се омиа от клуба. Надяваше се, че докато се прибере у дома, Франческа вече ще си е легнала. Или ще е отишла на някой прием. Каквото и да е, стига да не му се налага да я вижда.

Отправи се към изхода, но щом излезе в коридора, отново чу някой да изговаря името му. Обърна се, чудейки се кой бе толкова луд, че да му досажда, когато бе в това състояние.

Колин Бриджъртън. Братът на Франческа. Проклятие!

— Килмартин — рече Колин, върху красивото му лице играеше обичайната му полуусмивка.

— Бриджъртън.

Колин с небрежен жест посочи към съборената масичка.

— Доста впечатляваща сцена.

Майкъл не отвърна нищо. Колин Бриджъртън винаги го бе изнервял. Двата се ползваха с еднаква репутация – на очарователни нехранимайковци и женкари. Но докато Колин беше любимец на светските мамчета, които се умиляваха от галантните му маниери, към Майкъл винаги се бяха отнасяли (или поне преди да наследи титлата) с малко повече предпазливост.

Обаче Майкъл отдавна подозираше, че под маската на приветливост и безгрижие на Колин се крие нещо по-дълбоко и може би защото двамата си приличаха в много отношения, но Майкъл винаги се бе страхувал, че ако някой се досети за истинските му чувства към Франческа, това ще бъде нейният брат.

— Тъкмо се наслаждавах на едно кротко питие, когато чух данданията – рече Колин и кимна към частния салон. – Ела да поседнем.

В момента Майкъл искаше само час по-скоро да се махне от проклетия клуб, но Колин беше брат на Франческа, което ги правеше нещо като роднини и се налагаше поне да се преструва на любезен. Затова стисна зъби и влезе в частния салон с твърдото намерение да изпие едно питие и да си тръгне.

— Приятна вечер, не мислиш ли? – отбеляза Колин, когато Майкъл си даде вид, че се настанява удобно. – Като се изключи Хардуик и всичко останало. – Той се облегна в креслото с непринудена елегантност. – Той е магаре.

Майкъл сковано кимна, опитвайки се да не забелязва, че братът на Франческа внимателно го наблюдава с обичайния си пронизателен поглед, запазвайки на лицето си изражение на очарователна невинност. Колин наклони леко глава настрани, сякаш, както язвително си помисли Майкъл, се нагласяваше да надникне по-добре в душата на събеседника си.

— Мътните го взели! – изръмжа Майкъл под нос и позвъни на сервитьора да му донесе питие.

— Кое по-точно? – поинтересува се Колин.

Майкъл бавно извърна глава към него и го погледна.

— Искаш ли още едно питие? – попита толкова отчетливо, доколкото му позволяваха стиснатите зъби.

— Предполагам, че не е зле да пийна – отвърна Колин, възплъщение на самата дружелюбност и жизнерадостност.

Фасадата му нито за миг не успя да заблуди Майкъл.

— Имаш ли планове за остатъка от вечерта? – попита Колин.

— Не.

— Нито пък аз, както се оказва – промърмори Бриджъртън.

По дяволите. Отново. Нима бе толкова много човек да пожелае да се наслади поне на един проклет час на самота?

— Благодаря, че защити честта на Франческа – тихо рече Колин.

Първият порив на Майкъл бе да изръмжи, че не се нуждае от благодарности; негов дълг, както и на всеки Бриджъртън, бе да защитава честта на Франческа, но тази вечер зелените очи на Колин го гледаха необичайно изпитателно, затова само кимна.

— Сестра ти заслужава да се отнасят с уважение към нея – отбеляза той накрая, като се постара гласът му да прозвучи спокойно и безпристрастно.

— Разбира се – съгласи се Колин и леко наклони глава.

Питиетата пристигнаха. Майкъл с огромно усилие сподави желанието да пресуши своето на един дъх, но при все това отпи прекалено щедра глътка, която изгори гърлото му.

На свой ред Колин доволно въздъхна и се облегна назад.

— Превъзходно уиски – искрено похвали напитката. – Всъщност най-хубавото нещо в Британия. Или поне едно от нещата. В Кипър е невъзможно да се сдобиеш с подобни благини.

В отговор Майкъл само изсумтя. Това му се стори напълно достатъчно.

Колин отпи още една глътка, очевидно наслаждавайки се на напитката.

— Ааах! – повлече и остави чашата. – Почти толкова добро, колкото жена.

Майкъл отново изсумтя и поднесе чашата към устните си.

И тогава Колин каза:

— Знаеш ли, просто трябва да се ожениш за нея.

Майкъл едва не се задави.

— Моля?

— Ожени се за нея – вдигна рамене Колин. – Изглежда съвсем просто.

Наивно бе да се надява, че Колин имаше предвид някоя друга, а не Франческа, но Майкъл отчаяно се опита да отбие удара и изрече с най-студения тон, на който бе способен:

— И кого, смея да попитам, имаш предвид?

Колин повдигна вежди.

— Наистина ли се налага да играем тази игра?

— Аз не мога да се ожения за Франческа – изгърси Майкъл.

— Защо не?

— Защото... – Млъкна. Имаше стотици причини, поради които не можеше да се ожени за нея, но нито една не можеше да изрече на глас. Затова само каза: – Тя беше омъжена за моя братовчед.

— Доколкото ми е известно, законът не го забранява.

Не, но моралът – да. Той толкова отдавна желаше Франческа, обичаше я, както му се струваше, от цяла вечност – дори когато Джон беше жив. Той бе измамил своя братовчед по най-долния начин; нямаше да утежнява предателството си, като открадне съпругата му.

Това би затворило гнусния кръг, който го бе превърнал в граф Килмартин, наследявайки титла, която никога не би трябвало да бъде негова. *Нищо* от това не би трябвало да му принадлежи. А с изключение на онези проклети ботуши, които бе накарал Рийвърс да натика в дъното на гардероба, Франческа бе единственото, останало от Джон, което той *не* бе присвоил.

Смъртта на Джон му бе донесла огромно богатство. Донесла му бе власт, престиж и графска титла.

Ако му донесе и Франческа, то как ще може да продължи да се крепи с крехката надежда, че никога, дори в съня си, не бе пожелавал това да се случи?

Как би могъл да живее със себе си?

— Тя трябва да се омъжи за някого – отбеляза Колин.

Майкъл вдигна очи към събеседника си, осъзнал, че доста дълго бе мълчал, потънал в мислите си. И че Колин внимателно го бе наблюдавал през цялото време. Сви рамене, опитвайки се да изобрази високомерна невъзмутимост, макар да подозираше, че не би могъл да излъже мъжа, седнал насреща му.

— Тя ще постъпи както пожелае – рече Майкъл. – Винаги го прави.

— Тя може да се омъжи прибързано – промърмори Колин. – Бърза да има деца, докато не е прекалено стара.

— Тя не е прекалено стара.

— Вярно е, но тя мисли, че е. И може да се тревожи, че и другите я смятат за стара. В крайна сметка не можа да зачене от твоя братовчед. Е, по-точно бременността ѝ нямаше успешен завършек.

Наложи се Майкъл да се вкопчи в ръба на масата, за да не скочи на крака. Дори до него да беше Шекспир, който да му помага, не би могъл да обясни защо думите на Колин толкова го вбесиха.

— Ако тя направи прибързано своя избор – продължи Колин, почти безцеремонно, – нищо чудно да попадне на някого, който може да бъде жесток към нея.

— Франческа? – насмешливо попита Майкъл. Навярно някоя друга жена би могла да бъде толкова глупава, но не и Франческа.

Колин сви рамене.

— Би могло да се случи.

— Дори и да е така – възрази Майкъл, – тя никога не би продължила такъв брак.

— А какъв избор ще има?

— Говорим за *Франческа* – настоя Майкъл. Това би трябвало да обясни всичко.

— Предполагам, че си прав – съгласи се Колин и отпи от питието си. – Тя винаги може да намери убежище в семейство Бриджъртън. Ние със сигурност никога не бихме я принудили да се върне при някой жесток съпруг. – Остави чашата си на масата и отново се облегна назад. – Но всичко това няма значение, нали?

В тона на Колин се долавяше нещо странно, нещо скрито и провокативно. Майкъл рязко вдигна очи, безсилен да се удържи от порива да се вгледа в лицето на събеседника си и да се опита да отгатне какво цели.

— Защо няма значение? – попита той.

Колин отпи още една глътка от питието си. Майкъл забеляза, че течността в чашата му сякаш не намаляваше.

Бриджъртън няколко минути повъртя чашата в ръката си, преди да вдигне поглед и да го прикове в Майкъл. Всеки случаен наблюдател би определил изражението на лицето му като безучастно, но в очите на Колин имаше нещо, което накара Майкъл почти да се размърда неловко в креслото. Те бяха остри и пронизващи и макар че цветът им бе различен, формата им бе същата като на Франческа.

И това бе дяволски зловещо.

— Защо няма значение? – замислено повтори Колин. – Ами, защото е

съвсем очевидно, че ти не искаш да се ожениш за нея.

Майкъл отвори уста с намерението незабавно да отговори, но тутакси я затвори, когато осъзна – при това с разтърсваща яснота, – че имаше намерение да каже: „Разбира се, че искам“.

И действително беше така.

Искаше да се ожени за нея.

Просто не смяташе, че ще може да живее в мир със съвестта си, ако го направи.

— Добре ли си? – попита Колин.

Майкъл слисано примигна.

— Напълно, защо?

Колин леко наклони глава настрани.

— За миг изглеждаше... – Тръсна глава. – Не, няма нищо.

— Как изглеждах, Бриджъртън? – Гласът на Майкъл прозвуча почти грубо.

— Изненадан – отвърна Колин. – Изглеждаше изненадан. Стори ми се малко странно.

Мили боже, още няколко минути в компанията на Колин Бриджъртън и проклетото копеле щеше да измъкне най-съкровениите му тайни. Майкъл избута креслото си назад.

— Трябва да вървя – рязко заяви.

— Разбира се – сърдечно откликна Колин, сякаш бяха разговаряли за коне и времето.

Майкъл стана и кратко кимна. Не беше много топло сбогуване, имайки предвид почти роднинските им отношения, но беше най-доброто, на което бе способен при тези обстоятелства.

— Помисли за това, което ти казах – промърмори Колин, когато Майкъл вече бе стигнал до вратата.

Майкъл горчиво се изсмя и излезе в коридора. Сякаш можеше да мисли за нещо друго!

През останалата част от живота си.

ГЛАВА 13

...всичко у дома е наред, а именията на Килмартин процъфтяват благодарение на грижовното управление на Франческа. Тя продължава да тъгува за Джон, както и всички ние, и сигурна съм, и ти. Може би трябва да пишеш лично до нея. Знам, че ти ѝ липсваш. Аз ѝ предавам всичките ти истории, но предполагам, че на нея би ги разказал другояче, отколкото на майка си.

От писмо на Хелън Стърлинг до сина ѝ, граф Килмартин, две години след заминаването му за Индия.

Останалата част от седмицата измина сред някаква мъгла от нескончаем, дразнещ водопад от цветя, бонбони и дори един противен

поетичен рецитал, издекламиран на предните стъпала на „Килмартин Хаус“, за който Майкъл не можеше да си спомни, без да потръпне.

Изглежда, Франческа бе затъмнила дори младите дебютантки. Броят на претендентите за ръката ѝ може и да не се удвояваше с всеки изминал ден, но Майкъл, който постоянно се препъваше в някой влюбен ухажор, мотаещ се в преддверието, определено имаше такова чувство.

Всичко това бе достатъчно да накара един мъж да повърне. За предпочитане върху влюбения глупак.

Разбира се, той също имаше поклоннички, но тъй като не бе благоприлично дамите да посещават джентълмените, обикновено му се налагаше да има работа с тях само когато той пожелаеше, а не всеки път, когато на някоя ѝ скимнеше да се появи без никаква очевидна причина, освен за да сравни очите му с...

Е, с каквото можеше да се сравнят едни доста обикновени сиви очи. Както и да е, това бе глупава аналогия, макар че Майкъл неведнъж бе принуден да изслушва възторжени излияния за очите на Франческа.

Мили боже, нима никой от всичките тези идиоти нямаше поне една оригинална мисъл в главата си? Да не споменаваме, че *всички* превъзнасяха очите ѝ; поне един от тях можеше да прояви въображение и да ги сравни с нещо различно от вода или небе.

Майкъл отвратено изсумтя. Всеки, който би си направил труда истински да се вгледа в очите на Франческа, щеше да разбере, че те имаха особен, с нищо несравним цвят.

Сякаш небето можеше да се сравни с нещо.

Освен това безобразният нескончаем парад от ухажори ставаше още по-непоносим заради пълната невъзможност на Майкъл да престане да мисли за неотдавнашния си разговор с брат ѝ.

Да се ожени за Франческа? Дори не си бе позволявал и да мечтае за подобна възможност.

А сега тази мисъл бе заседнала в ума със свирепа настойчивост, от която му се виеше свят.

Да се ожени за Франческа. Господи! Всичко в идеята беше грешно.

Само дето толкова отчаяно копнееше да се сбъдне.

Беше адско изтезание да я наблюдава, да ѝ говори, да живее в една и съща къща с нея. А той си мислеше, че преди му е било трудно – да обича жена, която никога няма да бъде негова, – но това...

Това беше хиляди пъти по-лошо.

Колин знаеше.

Нямаше начин да не знае. Защо иначе би го предложил, ако не знаеше?

През всичките тези години Майкъл бе успял да съхрани здравия си разум благодарение на една-единствена причина: никой не знаеше за любовта му към Франческа.

А сега, изглежда, му бе отнета и тази последна частица достойнство.

Но сега Колин знаеше или най-малкото подозираше и Майкъл никак не можеше да сподави нарастващата в гърдите му паника.

Колин знаеше и Майкъл бе длъжен да предприеме нещо за това.

Мили боже, ами ако бе казал на Франческа?

Въпросът бе обсебил мислите му дори сега, когато стоеше в единия край

на балната зала в дома на Бъруик, близо седмица след паметната му среща с Колин.

— Тя изглежда красива тази вечер, нали?

Гласът на майка му прозвуча в ухото му; той бе забравил да се преструва, че не гледа Франческа. Извърна се към Хелън и леко се поклони.

— Добър вечер, майко – промърмори Майкъл.

— Нали? – настоя Хелън.

— Разбира се – побърза да се съгласи той с надеждата, че тя ще приеме думите му като обикновена любезност.

— Зеленото ѝ отива.

Всичко отиваше на Франческа, но той нямаше намерение да го споделя с майка си, затова се задоволи само да кимне и да изхъмка в знак на съгласие.

— Трябва да танцуваш с нея.

— Непременно ще го направя – отвърна Майкъл и отпи от шампанското. *Искаше* да прекоси залата и да изтръгне Франческа от тази противна малка свита от обожатели, но не можеше да покаже подобни чувства пред майка си. Затова само добави: – *След* като си допия шампанското. – Хелън стисна устни.

— Дотогава картата ѝ за танци със сигурност ще бъде запълнена. Трябва да отидеш сега.

Той се обърна към майка си и ѝ се усмихна с безгрижна усмивка, предназначена да отвлече ума ѝ от каквато и мисъл да се бе загнездила в него.

— И защо да го правя – заговори той и остави чашата с шампанско на близката масичка, – когато вместо това мога да потанцувам с теб?

— Ах, ти, негодник! – сгълча го Хелън, но не възрази, когато я поведе към дансинга.

Майкъл знаеше, че утре ще си плати за това; светските матрони и без това вече настървено обикаляха около него, а за тях нямаше нищо по-ценно от очарователен негодник, който обожаваше майка си.

Танцът беше бърз и не предоставяше много възможности за разговор. Докато се обръщаше и въртеше, приклякваше и покланяше, не спираше да хвърля погледи към Франческа, ослепителна в изумрудената си рокля. Никой, изглежда, не забелязваше, че той я наблюдаваше, което идеално го устройваше, но музиката се извиси до финалното кресчендо и при последното завъртане Майкъл се оказа с гръб към нея.

Когато отново се извърна с лице към нея, тя бе изчезнала.

Той се намръщи. Това не беше добре. Предполагаше, че би могла да отскочи до дамския салон за отдих, но какъвто бе жалък идиот, почти не бе свалял поглед от нея през цялата вечер и знаеше, че го бе посетила само преди двайсетина минути.

Завърши танца с майка си, поклони се галантно, след което се отправи с нехайна походка към северната част на залата, където за последно бе видял Франческа. Налагаше се да се движи бързо, защото всеки миг някой можеше да се опита да го причака и да го въвлече в нежелан разговор. Но той държеше ушите си наострени, докато се придвижваше през тълпата. Изглежда, никой не говореше за Франческа.

Когато стигна до мястото, където я бе видял за последен път, забеляза френски врати, вероятно водещи към задната градина. Разбира се, завесите бяха спуснати, тъй като беше още април и недостатъчно топло, за да се пусне студеният нощен въздух, дори в бална зала, където се бяха събрали триста гости. Майкъл мигом заподозря нещо нередно; самият той бе подмамвал прекалено много жени в градините, за да не знае какво можеше да се случи в тъмнината на нощта.

Крадешком се измъкна навън, като се стараеше да не привлича вниманието на околните. Ако Франческа действително беше в тъмната градина с джентълмен, последното, което искаше, бе да повлече любопитна тълпа след себе си.

Шумът и глъчката от приема се чуваха дори през стъклените врати, но при все това нощта бе тиха.

Тогава чу гласа ѝ.

И сякаш го прерязаха с нож.

Тя звучеше щастлива, осъзна той, напълно довольна да се намира в компанията на мъжа, който я бе примамил в мрака. Майкъл не можеше да различи думите ѝ, но Франческа определено се смееше. Това беше мелодичен, звънлив смях, завършил накрая с кокетно бърборене.

Майкъл сложи ръка върху дръжката на вратата. Трябваше да си тръгне. Тя не би искала той да е тук.

Но сякаш краката му се бяха сраснали със земята.

Той никога – никога – не я бе дебнал, докато беше с Джон. Нито веднъж не бе подслушвал разговор, непредназначен за неговите уши. Ако случайно се озовеше близо до тях в неподходящ момент, той незабавно се отдалечаваше. Но сега... беше различно. Не можеше да го обясни, но беше различно и Майкъл не можеше да се застави да си тръгне.

Още една минута, закле се сам на себе си. Това бе всичко. Още само една минута, за да се увери, че не я заплашва никаква опасност и...

— Не, не.

Гласът на Франческа.

Майкъл наостри уши и направи няколко крачки в посоката, откъдето идеше гласът ѝ. Тя не звучеше разстроена, но каза „не“. Разбира се, би могла да се смее на някаква шега или на някаква глупава клюка.

— Аз наистина трябва... *Не!*

Това бе достатъчно за Майкъл, за да се задейства.

* * *

Франческа знаеше, че не биваше да излиза в градината със сър Джефри Фаулър, но той беше любезен и очарователен, а на нея ѝ бе станало малко задушно в препълнената бална зала. Никога не би направила това като неомъжена дебютантка, но за вдовиците не важаха същите правила, а освен това сър Джефри я бе уверил, че ще остави вратата откритата.

През първите пет минути всичко беше много приятно. Сър Джефри я бе разсмял и я бе накарал да се почувства красива. Сърцето ѝ се бе разтуптяло, когато осъзна колко много ѝ бяха липсвали подобни развлечения. И така тя се бе смяла и флиртувала и си бе позволила да се наслади на момента. Искеше отново да се почувства жена – може би не в

пълния смисъл на думата, но нима бе толкова грешно да се отдаде за миг на опияняващото, замайващо съзнание, че все още бе желана?

Може би действително всички мъже преследваха скандално голямата ѝ зестра, може би желаеха да се сродят с две от най-знатните британски семейства – все пак Франческа беше и Бриджъртън, и Стърлинг. Но за една прекрасна вечер тя щеше да си позволи да повярва, че я ухажваха заради самата *нея*.

Но тогава сър Джефри пристъпи по-близо. Франческа се бе опитала дискретно да се отдръпне, но той направи още една крачка към нея, после още една. Преди да се усети, гърбът ѝ бе притиснат към дебелия ствол на едно дърво, а ръцете на сър Джефри бяха опрени от двете страни на главата ѝ.

— Сър Джефри – поде Франческа, стараейки се да остане любезна, – боя се, че е станало недоразумение. Бих искала да се върна в балната зала. – Стараеше се тонът ѝ да остане непринуден и дружелюбен, за да не предизвика някоя волност от негова страна, за която тя щеше да съжалява.

Главата му се приближи с няколко сантиметра към нейната.

— Хайде сега, защо бихте искали това? – промърмори разгорещеният прелъстител.

— Не, не – възпротиви се тя и отстъпи настрани, когато той се озова почти плътно до нея, – ще забележат отсъствието ми и ще ме търсят. – По дяволите, май щеше да се наложи здравата да го настъпи по крака или още по-лошо, временно да го лиши от мъжкото му достойнство, както я бяха учили братята ѝ още когато беше малко момиче. – Сър Джефри – отново заговори, опитвайки за последен път да прояви любезност, – аз наистина трябва...

И тогава устните му, влажни, месести и изцяло нежелани, се впиха в нейните.

— *Не!* – успя да изписка младата жена.

Но той бе решен да я завладее. Франческа се извиваше наляво и надясно, ала похотливецът се оказа по-силен, отколкото тя предполагаше, и очевидно нямаше никакво намерение да ѝ позволи да се измъкне. Продължавайки да се бори, Франческа повдигна крак, за да заби коляното си в слабините му, но преди да успее да го стори, сър Джефри, изглежда... просто... изчезна.

— О! – Изуменото възклицание само се отрони от устните ѝ.

В тъмнината настана някаква суматоха, разнесе се ужасяващ звук, сякаш юмрук се заби в мека плът, последван от сърцераздирателен вик на болка. Докато Франческа разбере какво става, сър Джефри лежеше проснат на земята, от устата му се лееше поток от ожесточени ругатни, а някакъв едър мъж се бе надвесил над него, стъпил с ботуш на гърдите му.

— Майкъл? – възкликна Франческа, неспособна да повярва на очите си.

— Кажи само една дума – процеди Майкъл с глас, какъвто никога досега не го бе чувала да говори – и ще му строша ребрата.

— *Не!* – припряно рече Франческа. Нямаше да има ни най-малки угризения да изрита сър Джефри между краката, но не желаше Майкъл да го *убие*.

А съдейки по изражението на лицето му, тя бе сигурна, че той би го

сторил с огромна радост.

— Това не е необходимо – заяви и забързано приближи до Майкъл, но тутакси отстъпи, когато видя дивия блясък в очите му. – Ъ, може би просто ще го помолим да си върви?

За миг Майкъл не каза нищо, само се взираше в нея. Напрегнато, право в очите, с такава жар, че дъхът ѝ секна. После натисна ботуша си в гърдите на сър Джефри. Не прекалено силно, но достатъчно, че да накара проснатият върху земята мъж да изпъшка.

— Сигурна ли си? – изръмжа Майкъл.

— Да, моля те, не е нужно да го нараняваш – отвърна Франческа. О, небеса, щеше да бъде истински кошмар, ако някой ги свареше в това положение! Репутацията ѝ щеше да бъде завинаги опетнена, а само един бог знаеше какво щяха да кажат за Майкъл, който бе нападнал уважаван баронет. – Аз не биваше да излизам в градината с него – додаде младата жена.

— Не, не биваше – дрезгаво отвърна Майкъл, – но това едва ли му дава право да ти се натрапва. – С рязко движение свали крака си от гърдите на сър Джефри и грубо изправи треперещия мъж на крака. Сграбчи го за реверите на фрака, притисна го към ствола на дървото и се приведе към него, така че двамата мъже се оказаха почти с опрени носове.

— Не е много приятно да няма накъде да мърдаш, нали? – презрително рече Майкъл.

Сър Джефри не отвърна нищо, само се взираше ужасено в него.

— Искаш ли да кажеш нещо на дамата?

Сър Джефри неистово поклати глава.

Майкъл така го разтърси, че главата на нещастника се удари в дървото.

— Помисли по-добре! – излая.

— Съжалявам! – изписка злочестият баронет.

Също като малко момиченце, равнодушно си помисли Франческа. Предполагаше, че той нямаше да бъде добър съпруг, но сега мнението ѝ се затвърди.

Обаче Майкъл още не бе приключил с него.

— Ако някога отново доближиш в радиус от десет метра до лейди Килмартин, ще те изкормя с голи ръце.

Дори Франческа потрепери.

— Разбра ли ме? – изсъска Майкъл.

Отново прозвуча писък, сякаш сър Джефри всеки миг щеше да се разплаче.

— Изчезвай оттук! – заповяда Майкъл и тласна напред ужасения мъж. – И както си тръгнал, не е зле да напуснеш града за някой и друг месец.

Сър Джефри потресено се взря насреща му.

Майкъл стоеше неподвижен и застрашителен. После арогантно сви рамене.

— На никого няма да липсваш – добави тихо.

Франческа осъзна, че е затаила дъх. Той беше ужасяващ, но в същото време великолепен и тя бе разтърсена до дъното на душата си. Осъзна, че никога досега не го бе виждала такъв.

Никога дори не бе подозирала, че би могъл да бъде такъв.

Сър Джефри побягна право през ливадата към задната порта, а Франческа остана сама с Майкъл. За пръв път, откакто го познаваше, младата жена не знаеше какво да каже.

Освен може би:

— Съжалявам.

Майкъл се извърна към нея с такава ярост, че тя едва не политна назад.

— Не се извинявай – тросна се той.

— Не, разбира се, че няма – смънка тя, – но би трябвало да бъда по-предпазлива и...

— Той би трябвало да бъде по-предпазлив – свирепо я прекъсна той.

Вярно беше и Франческа определено не възнамеряваше да се обвинява за случилото се, но в същото време смяташе, че е по-добре да не разпалва гнева му още по-силно, поне не в момента. Никога не го бе виждала такъв. Истината беше, че никога досега не бе виждала някого в подобно състояние – толкова обзет от ярост, че сякаш всеки миг щеше да се пръсне на парчета. Помислила бе, че е изгубил самообладание, но сега, докато го наблюдаваше да стои толкова неподвижно, че тя се боеше да диша, осъзна, че бе тъкмо обратното.

Майкъл изобщо не бе изгубил самообладание; ако го бе изгубил, сега сър Джефри щеше да представлява само една окървавена купчина върху земята.

Франческа отвори уста, за да каже още нещо, нещо успокоително и дори забавно, но установи, че бе изгубила дар слово. Изгубила бе способността да прави каквото и да било; можеше единствено да стои и да наблюдава този човек, когото си бе мислила, че познава толкова добре.

Сякаш бе омагьосана, нямаше сили да откъсне очи от него. Той дишаше тежко, очевидно се опитваше да обуздае обзелия го гняв и младата жена изведнъж с изумление осъзна, че Майкъл не бе изцяло *тук*. Взираше се някъде надалеч, очите му бяха замъглени и видът му бе такъв, като че ли...

Като че ли изпитваше силна болка.

— Майкъл? – прошепна тя.

Никаква реакция.

— Майкъл? – Този път тя протегна ръка и го докосна, а той потръпна и толкова рязко се извърна, че тя неволно отстъпи назад.

— Какво има? – попита грубо.

— Нищо – заекна тя, забравила какво искаше да каже, дори не бе сигурна, че искаше да каже нещо друго освен името му.

Той за секунда затвори очи, после отново ги отвори, очевидно очаквайки тя да каже нещо.

— Мисля, че ще е по-добре да се прибера у дома – каза Франческа. Балът бе изгубил всякаква привлекателност за нея; искаше само да се сгуши някъде, където всичко ѝ бе познато и безопасно.

Защото Майкъл внезапно престана да ѝ се струва познат и безопасен.

— Ще те извиня пред домакините – сковано рече той.

— След като се прибера, ще изпратя каретата за теб и майките – добави Франческа. Когато за последен път бе видяла Джанет и Хелън, двете се забавляваха неимоверно. Не искаше да им разваля вечерта.

— Да те придружа ли до задната врата, или предпочиташ да излезеш

през балната зала?

— По-добре през задната врата.

Той я изпрати до каретата и през целия път тя усещаше как ръката му изгаря гърба ѝ. Но когато стигнаха до каретата, вместо да приеме помощта му, за да се качи вътре, тя се извърна към него и зададе въпроса, който отдавна я измъчваше:

— Откъде знаеше, че бях в градината?

Той не отговори. Или може би щеше да го направи, но не беше достатъчно бърз.

— Наблюдаваше ли ме? — попита тя.

Устните му се извиха, не беше съвсем в усмивка, дори не беше подобие на усмивка.

— Аз винаги те наблюдавам — мрачно рече.

И я остави да размишлява над *заявлението* му през остатъка от вечерта.

ГЛАВА 14

...Франческа наистина ли каза, че ѝ липсвам? Или това е само твое предположение?

От писмо на граф Килмартин до майка му, Хелън Стърлинг, две години и два месеца след заминаването му за Индия.

Три часа по-късно Франческа седеше в спалнята си в „Килмартин Хаус“, когато чу Майкъл да се връща. Хелън и Джанет се бяха прибрали доста по-рано и когато Франческа (до голяма степен умишлено) се натъкна на тях в коридора, те я осведомиха, че Майкъл бил решил да завърши вечерта с посещение в клуба си.

Най-вероятно за да избегне срещата с нея, реши младата жена, макар че той едва ли очакваше да я види в толкова късен час. При все това, когато по-рано вечерта бе напуснала бала, Франческа бе останала с ясното впечатление, че той не желае компанията ѝ. Защитил бе честта ѝ със смелостта и устрема на истински герой, но тя не успя да се отърве от усещането, че го бе сторил почти неохотно, сякаш това бе нещо, което бе *длъжен* да направи, а не нещо, което иска.

А още по-лошо, че тя бе някоя, чието присъствие бе принуден да понася, а не скъпа приятелка, за каквато винаги се бе смятала.

Франческа бе осъзнала, че *това* ѝ причинява болка. Решила бе, че когато той се върне в „Килмартин Хаус“, тя няма да му досажда. Само ще слуша зад вратата, докато той крачи по коридора към спалнята си. (Беше достатъчно честна със себе си, за да признае, че подслушването зад вратите не е под нейното достойнство — още повече, че по начало нямаше сили да устои на подобно изкушение.) После щеше да се прокрадне до тежката дъбова врата, съединяваща спалните им (винаги заключена от двете страни, след като се бе върнала от дома на майка си; тя със сигурност не се

страхуваше от Майкъл, но благоприличието си беше благоприличие) и да послуша още няколко минути.

Нямаше представа какво слуша или защо ѝ бе нужно да чуе стъпките му, докато сновеше из стаята си, но просто трябваше да го направи. Нещо се бе променило тази вечер. Или може би нищо не се бе променило, което може би беше по-лошо. Възможно ли бе Майкъл никога да не е бил човекът, за когото го бе мислила? Възможно ли бе да е била близка с него толкова дълго време, да го е смятала за един от най-добрите ѝ приятели, дори когато се бяха отдалечили, и въпреки това да не го е *познавала*?

Никога не ѝ бе хрумвало, че Майкъл би могъл да има тайни от нея. От нея! От всеки друг може би, но не и от нея.

И това откритие я бе извадило от равновесие и хвърлило душата ѝ в хаос. Все едно някой бе дошъл и стоварил купчина тухли под южната стена на „Килмартин Хаус“, накланяйки малкия ѝ свят на една страна. Каквото и да правеше, каквото и да си мислеше, имаше чувството, че се плъзга по наклонена плоскост. Не знаеше накъде и дори не смееше да предположи.

Но едно бе сигурно – вече не усещаше твърда почва под краката си.

Прозорците на спалнята ѝ бяха на фасадата на „Килмартин Хаус“ и когато на улицата беше тихо, можеше да чуе как се хлопва входната врата, ако я затвореха достатъчно силно. Не беше нужно да се затръшва, но...

Е, каквато и сила да се изискваше, Майкъл очевидно я бе приложил, защото тя чу издайническото глухо тропване под краката си, последвано от неясно мърморене на гласове, навярно Пристли говореше с господаря на дома, докато поемаше палтото му.

Майкъл си бе у дома, което означаваше, че тя най-после може да си легне и да се престори, че спи. Той си бе у дома и следователно това бе официалният край на вечерта. Трябваше да загърби всичко и да продължи напред, все едно нищо не се бе случило.

Но когато го чу да се качва по стълбите, тя направи единственото, което никога не бе очаквала от себе си...

Отвори вратата и изтича в коридора.

Нямаше представа какво прави. Никаква. Но щом босите и нозе докоснаха килима, Франческа бе толкова потресена от безумната си постъпка, че замръзна на място, останала без дъх.

Майкъл изглеждаше изтощен. И изненадан. И шеметно красив, с разхлабената си вратовръзка, разрошена черна коса и няколко вълнисти кичура паднали върху челото му. Кое го застави да се запита... Кога бе започнала да забелязва колко красив бе той? Преди бе възприемала красотата му за нещо *дадено*, което знаеше, че съществува, но никога не му бе обръщала особено внимание.

Но сега...

Направо остана без дъх. Сега красотата му сякаш изпълни всичко наоколо, обля я като мощна вълна, оставяйки я едновременно тръпнеща от студ и изгаряща от жар.

— Франческа — промълви Майкъл и гласът му прозвуча по-скоро уморено.

И разбира се, тя нямаше какво да отвърне. Това бе толкова необичайно за нея, да се втурне някъде, без да помисли какво смята да направи, но

през цялата вечер се бе чувствала някак си не на себе си. Беше толкова объркана, толкова неспокойна, че единствената мисъл в главата ѝ (ако изобщо имаше някаква), преди да изтича през вратата, бе, че трябва да го *види*. Само да го зърне и може би да чуе гласа му. Ако можеше да се убеди, че той действително *бе* същият човек, когото си бе мислила, че познава, тогава можеше да смята, че и тя също *бе* предишната.

Защото не се чувстваше такава.

И това я бе разтърсило до дъното на душата ѝ.

— Майкъл — отрони тя, когато най-после си възвърна дар словото. — Аз... Добър вечер.

Той само я погледна и повдигна вежда пред това забележително безсмислено заявление.

Тя се прокашля.

— Искях да се уверя, че ти... ъъ... си добре. — Краят на изречението прозвуча нелепо дори в собствените ѝ уши, ала това бе единственото, което успя да измисли толкова набързо.

— Аз съм добре — малко рязко отвърна той. — Просто съм уморен.

— Разбира се — избъбри тя. — Разбира се, разбира се.

Той се усмихна безрадостно.

— Разбира се.

Франческа преглътна, после се опита да се усмихне, но усмивката се получи доста измъчена.

— Не успях да ти благодаря — промълви.

— За какво?

— Задето ми се притече на помощ — отвърна тя и си помисли, че това би трябвало да е очевидно. — Аз щях... Ами, щях да се защита и сама. — Забеляза насмешливия му поглед и додаде малко отбранително: — Моите братя са ми показали как.

Майкъл скръсти ръце и я погледна леко покровителствено.

— В такъв случай не се съмнявам, че щеше за секунди да го превърнеш в сопрано.

Тя стисна устни.

— Както и да е — продължи, решавайки да не отвърща на саркастичната му забележка, — много съм ти благодарна, задето ме избави от необходимостта, ъъ... — Франческа се изчерви. О, господи, мразеше да се изчервява.

— Да го изриташ в топките? — услужливо довърши Майкъл и ъгълчето на устата му потрепна в подигравателна усмивка.

— Именно — смънка Франческа, напълно убедена, че бузите ѝ от розови са станали тъмночервени, прескачайки всички нюанси на розовото от яркорозово, лилаво-розово до тъмночервено.

— Няма защо да ми благодариш — рязко рече той и ѝ кимна, давайки знак, че разговорът е приключил. — А сега, ако ме извиниш...

Той понечи да се запъти към вратата на спалнята си, но Франческа не беше съвсем готова (само дяволът знаеше защо) да сложи край на разговора.

— Почакай! — извика тя и преглътна, когато осъзна, че сега трябва да *каже* нещо.

Той се обърна, бавно и някак си предпазливо.

— Да?

— Аз... аз само...

Майкъл търпеливо чакаше, докато тя се запъваше, търсейки нужните думи, и накрая попита:

— Не може ли да почака до сутринта?

— Не! Почакай! – Този път тя се протегна и го хвана за лакътя.

Той застина.

— Защо си ми толкова сърдит? – прошепна Франческа.

Майкъл само поклати глава, като че ли не можеше да повярва, че му задава такъв въпрос. Но през цялото време не откъсваше очи от ръката ѝ, лежаща върху лакътя му.

— За какво говориш? – попита той.

— Защо си ми толкова сърдит? – повтори тя и чак когато въпросът се отрони от устните ѝ, осъзна, че тъкмо това я бе измъчвало. Нещо помежду им не беше наред и тя трябваше да знае защо.

— Не говори глупости – промърмори той. – Не съм ти сърдит. Просто съм уморен и искам да си легна.

— Сърдит си ми. Сигурна съм, че си ми сърдит.

Гласът и ставаше все по-висок с нарастването на вътрешното ѝ убеждение. Сега, след като го бе казала, Франческа знаеше, че е вярно. Той се бе опитал да го скрие и се бе научил да се извинява всеки път, когато гневът му бе излизал наяве, но този гняв съществуваше вътре в него и бе насочен към нея.

Майкъл сложи длан върху ръката ѝ. Франческа ахна, сепната от горещината на допира, но той само повдигна ръката ѝ от лакътя си и тутакси я пусна.

— Отивам да си легна – обяви.

След тези думи се обърна с гръб към нея. И пристъпи прага на спалнята си.

— Не! Не можеш да си отидеш!

Тя се спусна след него, без да мисли, без да обръща внимание на нищо...

И врхлетя в спалнята му.

Ако преди не ѝ бе сърдит, то сега действително се разсърди.

— Какво правиш тук? – избухна той.

— Не можеш просто да ме отпратиш – възрази тя.

Той се взря в нея. Сурово.

— Намираш се в спалнята ми – изрече с нисък глас. – Предлагам да си тръгнеш.

— Не и докато не ми обясниш какво става.

Майкъл замря неподвижно. Сякаш целият се вкамени и това бе като благословия, защото, ако си бе позволил да помръдне – ако имаше сили да помръдне, – щеше да ѝ се нахвърли. А какво щеше да стори, след като тя се озовеше в ръцете му, човек можеше само да гадае.

Беше доведен до крайност. Първо от нейния брат, след това от сър Джефри, а сега и от самата Франческа, която стоеше пред него, без да има ни най-малка представа за бурята в душата му. Проклятие!

Светът му бе преобърнат из основи само с едно предложение.

Защо просто не се ожениш за нея?

Мамеше го като зряла ябълка, греховна възможност, от която нямаше право да се възползва.

Джон, кънтеше съвестта му. *Джон. Спомни си Джон.*

— Франческа – поде той с твърд и овладян глас, – вече минава полунощ, а ти се намираш в спалнята на мъж, за когото не си омъжена. Предлагам да си тръгнеш.

Но тя не го направи. Дяволите да я вземат, дори не помръдна. Просто стоеше там, на метър навътре от отворената врата и го гледаше, като че ли го виждаше за пръв път.

Той се опита да не забелязва, че косата и се стелеше по рамото. Опита се да не вижда, че е облечена с нощница и пенъоар. Да, те бяха скромни, но при все това създадени, за да бъдат сваляни. Погледът му не спираше да се стрелка към копринения подгъв, който достигаше почти до пода и му позволяваше да зърне пръстите на краката ѝ.

Мили боже, той се взираше в пръстите на нозете ѝ. Пръстите на *нейните* нозе. В какво се бе превърнал животът му?

— Защо си ми сърдит? – отново попита тя.

— Не съм – отсече той. – Просто искам да се мах... – Навреме се възпря. – Да излезеш от стаята ми.

— Защото искам отново да се омъжа? – попита тя със задавен от възмущение глас. – Заради това ли е?

Майкъл не знаеше какво да ѝ отговори, затова само я изгледа свирепо.

— Смяташ, че предавам Джон – продължи тя с обвинителен тон. – Смяташ, че трябва да прекарам остатъка от живота си, оплаквайки твоя братовчед.

Майкъл затвори очи.

— Не, Франческа – уморено отвърна, – аз никога...

Ала тя не го слушаше.

— Нима мислиш, че не го оплаквам? Нима смяташ, че не мисля всеки ден за него? Да не би да мислиш, че ми е *приятно* да съзнавам, че повторният ми брак ще бъде подигравка със светостта на брачните клетви?

Той я погледна. Тя дишаше пресекливо, завладяна от гняв и може би скръб.

— Това, което имах с Джон – продължи тя и сега вече цялото ѝ тяло трепереше, – няма да намеря с нито един от мъжете, които ми изпращат цветя. За мен самата мисъл за повторен брак е светотатство – егоистично светотатство. Ако не исках да имам дете... толкова *дяволски* много...

Тя млъкна, може би от прекомерни чувства, а може би от потрес, задето от устните ѝ се бе откъснало истинско проклятие. Просто стоеше там, примигваше, с полуразтворени треперещи устни и изглеждаше така, сякаш щеше да се разпадне на хиляди парченца при най-малкото докосване.

Той би трябвало да прояви повече съчувствие. Да се опита да я утеши. И навярно щеше да направи и двете, ако се намираха в която и да е друга стая, а не в неговата спалня. Но в момента бе способен само на едно – да контролира дишането си.

И себе си.

Тя отново впери поглед в него. Очите ѝ бяха огромни и зашеметяващо сини, дори на светлината на свещите.

— Ти не разбираш — промълви тя и се извърна. Пристъпи до дългия нисък скрин с чекмеджета. Облегна се тежко на него, пръстите ѝ се впиха в дървото. — Ти просто не разбираш — прошепна все още с гръб към него.

И изведнъж това се оказа последната капка, преляла чашата. Повече нямаше сили да понесе всичко това. Тя се бе вмъкнала тук, настояваше за отговори, когато дори не проумяваше въпросите. Бе нахълтала в спалнята му, докарвайки го до ръба, а сега просто смяташе да се *отърве* от него? Да му обърне гръб и да му заяви, че *той* не разбирал?

— Не разбирам какво? — попита Майкъл, преди да прекоси стаята. Краката му стъпваха тихо, но бързо и преди да се осъзнае, той вече беше точно зад нея, толкова близо, че можеше да я докосне, достатъчно близо, за да грабне това, за което толкова дълго бе копнял и...

Тя рязко се извъртя.

— Ти...

И млъкна. Повече не издаде нито звук. Не направи нищо, само очите ѝ се приковаха в неговите.

— Майкъл? — прошепна. И той не разбра какво бе това. Въпрос? Молба?

Стоеше там, напълно неподвижна, единственият звук, който се чуваше, бе дишането ѝ. И очите ѝ не се отделяха от лицето му.

Пръстите му изтръпнаха. Тялото му пламна. Тя беше близо. Никога досега не бе стояла толкова близо до него. И ако беше някоя друга жена, би се заклел, че искаше той да я целуне.

Устните ѝ бяха разтворени, а очите замъглени. Брадичката ѝ бе леко наклонена, сякаш очакваше, желаше, чудеше се кога най-после той ще се наведе и ще подпечата съдбата ѝ.

Той се чу да казва нещо. Може би името ѝ. Гърдите му се стегнаха, сърцето му препускаше лудешки, невъзможното изведнъж стана неизбежно и той осъзна, че този път няма да спре. Този път не беше въпрос на самообладание, саможертва или чувство на вина.

Този път беше за него.

И той щеше да я целуне.

* * *

Когато по-късно мислеше за това, единственото извинение, което ѝ идваше наум, бе, че не бе подозирала колко близо е бил зад нея. Килимът бе дебел и мек и тя не бе чула стъпките му заради бученето на кръвта в ушите си. Тя не знаеше всичко това, *не би могла* да го знае, защото иначе *никога* нямаше да се извърне толкова рязко, възнамерявайки да го срази с някой язвителен отговор. Щеше да каже нещо ужасно и обидно, за да го накара да се почувства виновен и засрамен от поведението си, но когато се обърна...

Той беше до нея.

Близо, толкова близо. Само няколко сантиметра. Изминали бяха години, откакто някой бе стоял толкова близо до нея и никога, *никога* Майкъл.

Франческа не можеше да говори, не можеше да мисли, нищо не можеше

да направи, а само да диша, докато се взираше в лицето му, осъзнавайки с ужасяваща яснота, че искаше той да я целуне.

Майкъл.

Мили боже, тя желаше Майкъл.

Все едно нож прободеше сърцето ѝ. Не биваше да изпитва подобни чувства! Не биваше да желае *кого*то и да било мъж. Но Майкъл...

Трябваше незабавно да излезе. По дяволите, трябваше да побегне. Но сякаш се бе сраснала с пода. Не можеше да откъсне очи от неговите. Неволно навлажни устните си и когато той сложи ръце върху раменете ѝ, тя не възрази.

Дори не помръдна.

И може би, само може би, дори леко се наклони към него, доловила интимността на мига и подчинявайки се на ритъма на древния танц между мъжа и жената.

Толкова отдавна мъж не я бе притеглял за целувка, ала изглежда, имаше някои неща, които тялото не забравяше.

Той докосна брадичката ѝ и леко повдигна лицето ѝ.

И тя отново не каза „не“.

Втренчи се в него, облиза устните си и зачака...

Чакаше първия миг, първото докосване, защото, колкото и ужасно и грешно да беше, тя знаеше, че усещането ще бъде вълшебно.

И действително беше.

Устните му докоснаха нейните с най-леката, най-нежна милувка. Това бе целувка, която съблазняваше с изтънченост, изпращаше тръпки по цялото ѝ тяло, оставяйки я изгаряща от жажда за още. Някъде в кътчетата на замъгленото ѝ съзнание се спотайваше мисълта, че това бе грешно, че не само бе грешно – беше истинско безумие. Ала не можеше да помръдне, дори пламъците на ада да лижеха краката ѝ.

Беше като омагьосана, вцепенена от докосването му. Нямахте сили да направи някакво движение, да го подкани по някакъв начин, само тялото ѝ леко се люшна към неговото. Но не стори и най-малък опит да се отдръпне.

Франческа просто чакаше, затаила дъх, той да направи нещо.

И той го направи. Дланта му легна на талията ѝ и тя усети опияняващата жар на пръстите му. Той не я придърпа към себе си, но натискът беше там, а разстоянието помежду им изчезна и тя почувства нежното драскане на вечерните му дрехи през тънката коприна на пеньоара си.

Сякаш в нея лумнаха пламъци. Разтапящи.

Греховни.

Устните му станаха по-настойчиви, а нейните се разтвориха, поощрявайки го да ги превземе. И той не се поколеба, езикът му се втурна напред, извивайки се в опасен танц, дразнейки и изкушавайки, разпалвайки желанието ѝ, докато краката ѝ не омекнаха. Не ѝ оставаше друг избор, освен да се вкопчи в раменете му, да го притисне към себе си, признавайки, че не само се отдаваше на целувката, но и участваше наравно в нея.

Че искаше тази целувка.

Той промърмори името ѝ, гласът му бе дрезгав от желание и страст, и

още нещо, нещо болезнено, ала тя можеше само да се държи за него, позволявайки му да я целува и – Бог да ѝ е на помощ – да отвърща на целувката му.

Ръката ѝ се плъзна към шията му, наслаждавайки се на нежната топлина на кожата му. Косата му бе по-дълга от обикновено и къдриците се увиха около пръстите ѝ, гъсти и твърди и... О, боже, тя искаше просто да се зарови в тях.

Ръката му се придвижи нагоре по гърба ѝ, оставяйки огнена диря след себе си. Пръстите му погалиха рамото ѝ, продължиха надолу по ръката ѝ и се спряха върху гърдите ѝ.

Франческа застина.

Но Майкъл бе стигнал прекалено далече, за да забележи; обхвана с длани гърдите ѝ и простена едва доловимо, докато ги стискаше.

— Не! – прошепна младата жена. Това бе прекалено, твърде интимно.

Това беше прекалено... *Майкъл*.

— Франческа – пророни той и устните му обсипаха с леки целувки бузата ѝ, проправяйки пътечка към ухото ѝ.

— Не! – повтори тя и се изскубна от обятията му. – Не мога.

Не искаше да го гледа, ала не можа да се сдържи. И когато го направи, тутакси съжали.

Брадичката му бе сведена и лицето леко извърнато, но той продължаваше да се взира в нея, а погледът му я изгаряше с невероятна мощ.

И тя се изгори.

— Не мога да направя това – прошепна клетницата.

Той нищо не каза.

Думите се лееха от устата ѝ, но все едни и същи:

— Не мога. Не мога. Не мога... аз... аз...

— Тогава си върви – рязко рече той. – Веднага.

И тя побягна.

Избяга в спалнята си, а на следващия ден избяга при майка си.

А на по-следващия избяга в Шотландия.

ГЛАВА 15

... много се радвам, че се чувстваш толкова добре и преуспяваш в Индия, но искам да помислиш вече за завръщане у дома. На всички много ни липсваш, а и имаш отговорности, които е невъзможно да изпълняваш, докато си зад граница.

От писмо на Хелън Стърлинг до сина ѝ, граф Килмартин, две години и четири месеца след заминаването му за Индия.

Франческа винаги е била доста добър лъжец, помисли си Майкъл, докато четеше краткото писмо, което бе оставила за Хелън и Джанет, и

дори още по-добър, когато можеше да избегне личния разговор, а използваше писмената форма.

Възникнало нещо спешно в „Килмартин“, бе написала Франческа, описвайки много подробно избухването на епидемия от петнист тиф сред овцете, изискваща незабавната ѝ намеса. Нямамо защо да се тревожат, уверяваше ги тя, щяла много скоро да се върне и обещаваше да донесе от великолепия конфитюр от малини, с който се славеше готвачката на „Килмартин“ и с който, както всички знаеха, не можеха да се сравнят никакви лондонски конфитюри.

Нямаше значение, че Майкъл никога не бе чувал за петнист тиф сред овцете или сред което и да е друго селскостопанско животно. А и къде, би се запитал всеки здравомислещ човек, ще се видят петната по овцете?

Всичко беше нагласено много умело и непринудено и Майкъл се чудеше дали Франческа не бе уредила Джанет и Хелън да заминат извън града за уикенда, за да избяга, без да се налага лично да се сбогува.

А това беше бягство. Нямаше никакви съмнения. Майкъл нито за миг не повярва, че в „Килмартин“ действително е възникнал спешен случай. Ако това беше вярно, Франческа би сметнала за свой дълг да го уведоми. Може и да бе управлявала именията с години, но той беше графът, а тя не беше от хората, които биха превзели или подкопавали положението му сега, след като вече се бе върнал.

Освен това той я бе целунал, още повече бе видял лицето ѝ след целувката.

Ако можеше да избяга на луната, несъмнено щеше да го стори.

Джанет и Хелън не изглеждаха особено загрижени от заминаването ѝ, въпреки че не спираха да твърдят колко им липсвала компанията ѝ.

Майкъл седеше в кабинета си, прехвърляйки в ума си различни методи на самобичуване.

Той я бе целунал. Беше я *целунал*.

Едва ли бе най-удачното действие, вкиснато размишляваше, което можеше да предприеме един мъж, опитващ се скрие истинските си чувства.

Шест години, от толкова дълго я познаваше. Шест години бе кътал всичко дълбоко в душата си, въплъщавайки се съвършено в своята роля. Цели шест години, а сега бе съсипал всичко само с една обикновена целувка.

Само дето нямаше нищо обикновено в тази целувка.

Как бе възможно само една целувка да надмине всичките му фантазии? А за шест години на фантазиране той бе успял да си представи немалко изключителни целувки.

Но това... беше нещо повече. Беше много по-добро. Беше...

Истинската Франческа.

Странно как всичко се бе променило. Можеш с години всеки ден да мислиш за една жена, да си представяш какво би било да я държиш в прегръдките си, но изглежда, фантазиите никога не можеха да се сравнят с действителността.

И сега беше още по-лошо, отколкото преди. Да, той я бе целунал; да, това бе най-великолепната целувка в живота му.

Но да, сега всичко бе свършено.

И никога повече нямаше да се повтори.

Сега, след като най-сетне се бе случило, след като бе вкусил съвършенството, мъките му бяха още по-адски отпреди. Сега знаеше точно от какво се лишава; с болезнена яснота осъзнаваше, че това блаженство никога няма да му принадлежи.

И нищо вече нямаше да бъде същото.

Двамата никога повече нямаше да бъдат приятели. Франческа не беше от жените, които се отнасяха лекомислено към интимните отношения. И тъй като не понасяше неловките ситуации от всякакъв вид, щеше да направи всичко по силите си, за да избягва присъствието му.

По дяволите, тя бе изминала дългия път до Шотландия само за да се отърве от него. Една жена не би могла по-недвусмислено да покаже чувствата си.

И бележката която му бе написала... Е, беше доста по-лаконична от писмото, което бе оставила за Джанет и Хелън.

Сгреших. Прости ми.

Колкото и да се опитваше, не можеше да проумее за какво, мътните го взели, си мислеше тя, че се нуждае от прошката му. Той я бе целунал. Тя може и да бе нахлула в спалнята му против неговата воля, но той притежаваше достатъчно мъжество, за да признае, че не го бе сторила с очаквания той да ѝ се нахвърли. За бога, тя се измъчваше, защото мислеше, че той ѝ бе сърдит!

Действала бе немислено, но само защото държеше на него и ценеше приятелството им.

А той го бе разрушил.

И все още не можеше да си обясни как се бе случило. Той я гледаше; не можеше да откъсне поглед от нея. Моментът бе като жигосан в мозъка му – копринения розов пенъор, конвулсивно стиснатите пръсти, докато говореше с него. Косата ѝ бе разпусната и праметната през едното рамо, а очите ѝ бяха огромни и влажни от напиралите чувства.

А после тя се бе обърнала.

И тогава всичко се бе случило. Всичко се бе променило. Нещо се бе надигнало в него, нещо, което навярно не можеше да назове, и краката му сами се бяха запътили към нея. Не усети как прекоси стаята и се озова само на няколко сантиметра от нея, достатъчно близо, за да я докосне, достатъчно близо, за да я вземе.

И в този миг тя се бе обърнала.

И той бе погубен.

В онзи момент нямаше сили да се спре, да се вслуша в гласа на разума. Дълги години бе държал желанията си в железен юмрук, но сега те избликнаха навън и той трябваше да я целуне.

Беше толкова просто. Нямаше избор, нито свобода на волята. Може би ако тя бе казала „не“, може би ако се бе отдръпнала и си бе тръгнала. Ала тя не бе сторила нито едно от тези неща; просто стоеше там, на един дъх разстояние, и чакаше.

Дали бе чакала целувката му? Или бе чакала той да се опомни и да отстъпи?

Вече нямаше значение, помисли си мрачно и смачка листа между пръстите си. Целият под около бюрото му бе осеян със смаčkани листовe хартия. Беше в разрушително настроение, а листовe бяха лесни мишени.

Взе кремавобялата картичка, лежаща върху бюрото, и я погледна, преди да я смачка. Беше покана.

Спря и внимателно я погледна. Беше за тази вечер и навярно вече бе потвърдил присъствието си. Почти бе сигурен, че Франческа бе имала намерение да отиде; домакинята бе нейна дългогодишна приятелка.

Може би се налагаше да застави жалката си персoна да се качи горе и да се облече за приема. Може би трябваше да излезе и да си намери съпруга. Бракът вероятно нямаше да излекува това, което го разяждаше, но рано или късно бе длъжен да се ожени. И това щеше да бъде по-добре за душата му, отколкото да седи зад бюрото и да се налива с уиски.

Изправи се и отново хвърли поглед на поканата. Въздъхна. Наистина не искаше да прекара вечерта, общувайки със стотици хора, които щяха да го разпитват за Франческа. С неговия „късмет“ приемът щеше да гъмжи от членове на семейство Бриджъртън, особено от женски пол, които дяволски си приличаха с кестенявите си коси и широки усмивки. Разбира се, никой от сестрите ѝ не можеше да се сравнява с Франческа – всичките бяха прекалено дружелюбни, слънчеви и открити. Липсваше им загадъчността на Франи, ироничните искри, проблясващи в очите и.

Не, не искаше да прекара вечерта в благоприлично общество.

По-добре да реши проблемите си, както бе правил толкова пъти досега.

Като си намери жена.

* * *

Три часа по-късно Майкъл бе пред вратите на клуба си в отвратително настроение.

Бе отишъл в „Хубавия дом“, което, честно казано, беше бордей, макар и от висока класа и дискретен, където клиентите можеха да бъдат сигурни, че жените са чисти и работеха доброволно. Майкъл от време на време се бе отбивал там, когато живееше в Лондон; повечето от познатите му мъже посещаваха „Хубавия“, както обичаха да го наричат, в един или друг период от живота си. Дори Джон го бе навестявал, преди да се ожени за Франческа.

Беше посрещнат топло лично от мадам, която се отнесе към него като към завърналия се блуден син. Той имал отлична репутация, бе обяснила мадам, и много липсвал на всички. Жените винаги го бяха обожавали и често споделяха, че той бе един от малцината мъже, които се грижеха и за тяхното удоволствие, а не само за своето.

Поради някаква причина ласкателството само остави неприятен вкус в устата му. В момента изобщо не се чувстваше като легендарен любовник; до гуша му бе дошло от репутацията му на чаровен женкар и точно тази вечер му беше все едно дали ще достави удоволствие някому. Просто искаше жена, която да му помогне да забрави за всичко, дори и само за няколко мимолетни минути.

Имали момиче точно за него, изгука мадам. Била нова и всички искали да са с нея, сигурно щяла много да му хареса. Майкъл само повдигна рамене и се остави да го отведат при дребничката блондинка, за която го увериха, че била „най-добрата“.

Той се протегна към нея, но изведнъж ръката му безволно се отпусна. Не му допадаше. Беше прекалено руса. Не искаше русокоса.

Много добре, увериха го, и тутакси пред него се появи прелестна брюнетка.

Прекалено екзотична.

Червенокоса?

Не, не ставаше.

Момичетата идваха една след друга, но всички бяха прекалено млади, прекалено стари, прекалено пищни или прекалено слаби. Най-накрая напосоки избра една, решен просто да затвори очи и да приключи по-бързо.

Всичко бе продължило две минути.

Вратата се бе затворила зад гърба му и той се бе почувствал зле, почти паникьосан, когато бе осъзнал, че не можеше да го направи.

Не можеше да се люби с жена. Това беше ужасяващо. Унизително. Проклятие, със същия успех можеше да вземе нож и да се кастрира!

В миналото се бе наслаждавал на жените, за да прогони образа на *една-единствена* жена. Но сега, след като я бе вкусил, дори само с една целувка, той бе погубен.

Затова се бе отправил в своя клуб, където нямаше да се тревожи, че ще попадне под обсадата на нетърпеливи обожателки. Целта му, естествено, бе да заличи Франческа от ума си и Майкъл се надяваше, че алкохолът ще извърши чудото, оказало се непосилно за възхитителните момичета от „Хубавия дом“.

— Килмартин.

Майкъл вдигна очи. Колин Бриджъртън.

Мътните го взели!

— Бриджъртън – мрачно промърмори той.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Колин Бриджъртън беше последният човек, когото искаше да види точно сега. Дори призракът на Наполеон, с насочена към гърлото му рапира, щеше да бъде за предпочитане.

— Сядай – покани го Колин и посочи стола срещу себе си.

Нямаше как да се измъкне; би могъл да излъже, че има среща с приятел, но това не беше извинение да не изпие набързо едно питие с Колин, докато очакваше въпросния приятел. И така Майкъл само скръцна със зъби и седна, надявайки се, че Колин имаше друг ангажимент, изискващ присъствието му след – о, ами около три минути.

Колин вдигна чашата си и се зае да я разглежда с доста странно усърдие. После я разклати, така че кехлибарената течност вътре се завъртя няколко пъти, преди да отпие малка глътка.

— Доколкото разбрах, Франческа се върнала в Шотландия.

Майкъл изсумтя и кимна.

— Изненадващо, не мислиш ли? Едва в началото на сезона.

— Не мога да се преструвам, че разбирам.

— Не, не, разбира се, не би могъл – тихо рече Колин. – Нито един здравомислещ мъж не би се преструвал, че разбира жените.

Майкъл не каза нищо.

— При все това не е изминало много време... колко... две седмици, откакто тя дойде в Лондон?

— Малко повече – процеди Майкъл. Франческа се бе завърнала в Лондон в същия ден, в който и той.

— Да, разбира се. Кой друг ще знае, ако не ти?

Майкъл остро изгледа събеседника си. Накъде биеше, дявол го взел?

— Както и да е – заключи Бриджъртън и нехайно повдигна едното си рамо. – Сигурен съм, че тя скоро ще се върне. В крайна сметка едва ли ще намери съпруг в Шотландия, а точно това е целта ѝ през тази пролет, нали?

Майкъл кратко кимна и с копнеж погледна към масата в другия край на салона. Беше свободна. Съвсем свободна. Толкова възхитително, благословено свободна.

Лесно можеше да си се представи като щастливец, седнал сам край тази маса.

— Май тази вечер не сме особено разговорливи, а? – попита Колин, прекъсвайки (несъмнено скромните) му фантазии.

— Не – отвърна Майкъл, комуто не се понравиха снизходителните нотки в гласа на събеседника, – *ние* не сме.

Колин се изкиска, после изпи последната глътка от питието си.

— Просто те проверявах – заяви и се облегна назад в креслото.

— За да видиш дали неволно не съм получил раздвоение на личността? – язвително подметна Майкъл.

— Не, разбира се, че не – отвърна Колин с подозрително непринудена усмивка. – Личността ти ми е съвсем ясна. Само проверявах в какво настроение си.

Майкъл повдигна вежда по възможно най-страховития начин.

— И го намираш...?

— Почти същото както обикновено – невъзмутимо отвърна Колин.

Майкъл не отговори, само се начумери насреща му. В този миг се появи сервитьорът с напитките им.

— За щастието! – Колин вдигна чашата си.

„Ще го удуша – мигом реши Майкъл. – Ще се пресегна през масата, ще обвия ръце около гърлото му и ще стискам, докато тези нахални зелени очи не изскочат от орбитите си.“

— Не искаш да вдигнеш наздравица за щастието? – учуди се Колин.

Майкъл измърмори нещо неразбираемо и пресуши питието си на един дъх.

— Какво пиеш? – словоохотливо любопитства Колин. Приведе се и надникна в чашата на Майкъл. – Сигурно е дяволски добро.

Майкъл едва се сдържа да не го тресне по главата с празната чаша.

— Много добре – вдигна рамене Колин. – В такъв случай ще вдигна наздравица за собственото си щастие. – Отпи, облегна се назад, после отново отпи.

Майкъл хвърли поглед към часовника на стената.

— Не е ли страхотно, че тази вечер не бързам заникъде? — замислено промърмори Бриджъртън.

Майкъл остави чашата си, която шумно *изтрака* върху масата.

— За какво е всичко това? — сърдито попита.

За миг му се стори, че Колин, известен с уменията си да поддържа светски разговор до безкрайност, този път няма какво да каже. Но тъкмо когато Майкъл беше готов да зареже всякаква любезност, да стане и да си тръгне, той заговори:

— Вече реши ли какво ще правиш?

Майкъл застина.

— Какво имаш предвид?

Колин му се усмихна толкова снизходително, че Майкъл здравата го засърбя ръката да го цапардоса.

— За Франческа, разбира се — поясни Бриджъртън.

— Не уточнихме ли току-що, че тя е напуснала страната? — предпазливо попита Майкъл.

Колин сви рамене.

— Шотландия не е толкова далече.

— Достатъчно далече е — тросна се Майкъл. Със сигурност достатъчно далече, за да му стане пределно ясно, че тя не желаше да има нищо общо с него.

— Там тя ще бъде съвсем сама — въздъхна Колин.

Майкъл само присви очи и се втренчи в своя почти роднина. Твърдо.

— Аз продължавам да мисля, че ти би трябвало... — Колин млъкна насред изречението, нарочно, убеден бе Майкъл. — Е, ти знаеш какво мисля — завърши накрая и отново отпи от питието си.

Майкъл се отказа от всякакви опити да бъде любезен.

— Нищо не разбираш, дявол те взел, Бриджъртън!

Веждите на Колин отхвъркнаха нагоре при тази откровена грубост.

— Странно — измърмори. — Чувам съвсем същото всеки ден. Обикновено от сестрите си.

Майкъл бе запознат с тази тактика. Смяната на темата на разговора, както бе сторил Колин, бе ловък маниер, който Майкъл неведнъж бе прилагал с голяма лекота. Навярно това бе причината, поради която дясната му ръка се сви в юмрук под масата. Нищо не бе толкова вбесяващо, колкото да видиш някой друг да ти пробутва собствените ти номера.

Но, о, господи, лицето на Колин беше толкова близо.

— Още едно уиски? — попита Колин, прогонвайки прекрасното видение на насинените му очи, мерзелеещо се пред зора на Майкъл.

Майкъл беше в идеалното настроение да се отреже до самозабрава, но не и в компанията на Колин Бриджъртън.

— Не — отсече и избута стола си назад.

— Осъзнаваш ли, Килмартин — подхвана Колин с толкова мек глас, че тръпки да те побият, — че няма причина да не се ожениш за нея? Никаква. С изключение, разбира се — додаде, сякаш току-що му бе хрумнало, — на тези, които сам си измисляш.

Майкъл почувства как нещо в гърдите му се раздира. Сърцето му

навярно, но напоследък така бе свикнал с това усещане, че бе истинско чудо, че все още бе способен да го забележи.

А Колин, дяволите да го вземат, не спираше да дърдори.

— Ако не желаеш да се ожениш за нея – замислено продължи мъчителят му, – тогава няма какво да се направи, не желаеш и толкоз. Но...

— Тя може да ми откаже – чу се да казва Майкъл. Гласът му прозвуча дрезгаво, задавено и чуждо дори в собствените му уши.

Мили боже, ако бе скочил на масата и на всеослушание бе обявил любовта си към Франческа, не би могъл да бъде по-ясен!

Колин наклони леко глава настрани, достатъчен знак, че бе разбрал скрития смисъл в думите на Майкъл.

— Може и да го стори – съгласи се той. – Всъщност навярно ще го стори. Жените често го правят, когато за пръв път им направиш предложение.

— А ти колко пъти си правил предложение?

Колин бавно се усмихна.

— Честно казано, само веднъж. Всъщност днес следобед.

Ако имаше нещо – едно-единствено, – което можеше с един замах да помете бушуващите в гърдите му емоции, то това бе заявлението на Колин.

— Моля? – слиса се Майкъл и ченето му увисна. Това беше Колин Бриджъртън, най-големият от неженените братя Бриджъртън. Та той бе превърнал избягването на брачните окови в професия!

— Именно – кротко потвърди Колин. – Реших, че вече е време. Обаче съм длъжен да призная, честността го изисква, че тя не ме накара да я моля два пъти. Ако ще се почувстваш по-добре, мога да уточня, че не бе нужна и минута да изтръгна „да“ от нея.

Майкъл само продължи да се блещи насреща му.

— Първата ѝ реакция на моя въпрос бе да се строполи на тротоара от изненада – поясни Колин.

Майкъл с мъка сподави желанието си да се огледа наоколо, за да се убеди, че незнайно как, не бе попаднал в някакъв театрален фарс.

— Ъ-ъ, тя добре ли е? – успя да изстиска накрая.

— О, съвсем добре – успокои го Колин и вдигна чашата си.

Майкъл се прокашля.

— Може ли да попитам коя е щастливката?

— Пенелопи Федърингтън.

„Момичето, което не говори?“ – едва не изтърси Майкъл. И това ако не беше най-странната двойка, която някога би могъл да си представи!

— Сега ти *действително* изглеждаш изумен – отбеляза Колин, слава богу, съвсем добродушно.

— И през ум не ми е минавало, че искаш да се задомиш – припряно импровизира все още потресеният му събеседник.

— Нито на мен – рече Колин с усмивка. – Странно как всичко стана от само себе си.

Майкъл отвори уста, за да го поздрави, но вместо това се чу да пита:

— Някой казал ли е на Франческа?

— Аз се сгодих едва днес следобед – напомни му бъдещият жених, донякъде озадачено.

— Тя ще иска да знае.

— Предполагам. В детството ни определено доста я тормозех. Сигурен съм, че ще пожелае да измисли някакво мъчение, свързано със сватбеното тържество, за да ми го върне.

— Някой трябва да ѝ каже – енергично заяви Майкъл, напълно пренебрегвайки детските спомени на Колин.

Колин се облегна назад в креслото и нехайно въздъхна.

— Предполагам, че майка ще ѝ напише кратко писъмце.

— Майка ти ще бъде заета. Едва ли ще ѝ е до писма.

— Не бих могъл да знам.

Майкъл се намръщи.

— Някой трябва да каже на Франческа за годежа.

— Да – съгласи се Колин с усмивка, – някой трябва да го направи. Аз сам бих отишъл, цяла вечност не съм бил в Шотландия. Но разбира се, ще бъде малко зает тук, в Лондон, имайки предвид, че ще се женя. Което, между другото, е и в основата на този разговор, нали?

Майкъл раздразнено го изгледа. Никак не му бе приятно, че Колин Бриджъртън си въобразяваше, че много ловко го манипулира, но не виждаше как би могъл да разсее тази негова арогантна заблуда, без да признае колко отчаяно искаше да замине за Шотландия при Франческа.

— Кога ще бъде сватбата? – попита той.

— Още не съм напълно сигурен – отвърна Колин. – Скоро, надявам се.

Майкъл кимна.

— Тогава Франческа трябва незабавно да бъде осведомена.

Колин мързеливо се усмихна.

— Да, трябва, нали?

Майкъл се намръщи.

— Не си длъжен да се жениш за нея, докато сте в Шотландия – уточни Колин, – просто я уведоми за моята предстояща сватба.

Майкъл отново си представи предишното видение как души Колин Бриджъртън с голи ръце. Този път картината му се стори още по-съблазнителна.

— Е, пак ще се видим – подхвърли Колин, когато Майкъл се отправи към вратата. – Може би след месец-два?

Което означаваше, че той очакваше Майкъл да *не* се върне скоро в Лондон.

Майкъл изруга под нос, но не му възрази. Може и да се ненавиждаше за това, но сега, когато имаше извинение да последва Франческа, не можеше да устои да не замине.

Въпросът беше дали щеше да съумее да устои на *нея*?

А още по-важно – дали го искаше?

* * *

Няколко дни по-късно Майкъл стоеше пред входната врата на „Килмартин“, дома, в който бе прекарал детството си. Изминали бяха години, откакто за последен път бе стоял пред тази врата, повече от четири, ако трябва да бъде точен, и дъхът заседна в гърлото му, когато осъзна, че всичко *това* – къщата, земите, наследството – сега му принадлежи. Някак си не можеше докрай да го осъзнае, ако не с разума, то

със сърцето си.

Пролетта, изглежда, още не бе достигнала до пограничните шотландски графства. Макар студът да не хапеше, все пак бе достатъчно мразовито и младият мъж потръпна, докато разтриваше облечените си в ръкавици ръце. Стелеше се мъгла, небето бе сиво, но във въздуха витаеше нещо, което не можеше да остави равнодушно сърцето му. Напомняше на уморената му душа, че това не беше Лондон, нито Индия, а неговият дом.

Но усещането за принадлежност му носеше слаба утеха, докато се подготвяше за това, което му предстоеше. Време бе да се срещне лице в лице с Франческа.

Той бе репетираше този момент хиляди пъти след разговора с Колин Бриджъртън в Лондон. Какво щеше да й каже, как да я убеди в правотата си. И му се струваше, че бе готов. Защото, преди да убеди Франческа, трябваше да убеди себе си.

Той смяташе да се ожени за нея.

Разбира се, първо трябваше да се сдобие със съгласието ѝ; не можеше да я принуди насила да го приеме за съпруг. Тя навярно щеше да измисли безброй причини защо идеята бе истинско безумие, но накрая щеше да я убеди.

Двамата щяха да се оженят.

Да се оженят.

Това беше блян, за който никога не си бе позволявал дори да мечтае.

Но колкото повече мислеше за това, толкова по-разумно му се струваше. Нямаше значение, че той я обичаше, обичаше я от години. Не бе нужно тя да го знае; ако ѝ каже, това само ще я накара да се почувства неловко, а него – като глупак.

Но ако ѝ представи този брак като практично решение и обясни защо е *разумно* двамата да се оженят, Майкъл бе сигурен, че би могъл да я накара да възприеме идеята. Тя може и да не разбираше чувствата му, не и когато самата тя не изпитваше подобни, но бе здравомислеща личност и благоразумието не ѝ бе чуждо.

И сега, когато той най-после си бе позволил да си представи живота с нея, не можеше да се откаже от тази мечта. *Трябваше* да я сбъдне. Длъжен бе.

И щяха да живеят добре. Той може и да не я притежаваше цялата – сърцето и, знаеше го, никога нямаше да бъде негово, – но по-голямата част от нея щеше да му принадлежи и това бе достатъчно.

И със сигурност беше много повече от това, което имаше сега.

Дори само половината Франческа да бе негова – ами, това щеше да бъде божествено щастие.

Нали?

ГЛАВА 16

...но както ти ми писа, Франческа управлява „Килмартин“ със завидно умение. Нямам намерение да пренебрегвам задълженията си

и те уверявам, че ако нямах толкова способна заместница, щях незабавно да се върна.

От писмо на граф Килмартин до майка му Хелън Стърлинг, две години и шест месеца след заминаването му за Индия, съпроводено с промърмореното под нос: „Тя така и не отговори на въпроса ми“.

На Франческа никак не ѝ се нравеше да се смята за страхливка, но когато се наложи да избира дали да се държи като глупачка, или като страхливка, предпочете да бъде страхливка. С готовност.

Защото само глупачка би останала в Лондон – при това под един покрив – с Майкъл Стърлинг след целувката с него.

Това беше...

Не, Франческа нямаше да мисли за това. Когато го правеше, неизбежно се чувстваше виновна и засрамена, защото не бе редно да изпитва подобни чувства към Майкъл.

Не и към Майкъл.

Не бе възнамерявала да изпитва желание към *кого*то и да било. Честно казано, най-много, на което се бе осмелявала да се надява, бе да се сдобие със съпруг, чиито ласки няма да ѝ бъдат противни – целувки, които ще бъдат приятни за устните, но няма да намерят отклик никъде другаде.

Но сега... Но това...

Майкъл я бе целунал. Той я бе целунал и още по-лошо, тя бе отвърнала на целувката му. Оттогава можеше единствено да си представя устните му върху своите, а после навсякъде по тялото си. Нощем, когато лежеше сама в огромното легло, виденията ставаха по-ярки и живи и ръката ѝ се прокрадваше надолу по тялото ѝ, но се спираше, преди да достигне крайната си цел.

Тя нямаше... Не, не можеше да фантазира за Майкъл. Това беше грешно. Би било ужасно да изпитва такава страст към *кого*то и да било, но към Майкъл...

Той беше братовчед на Джон. Неговият най-добър приятел. Както и нейният най-добър приятел. И тя не биваше да го целува.

Но – помисли си младата жена с въздишка – беше великолепно!

Затоа бе предпочела да бъде страхливка и бе избягала в Шотландия. Защото не вярваше, че ще съумее отново да му устои.

Живееше в „Килмартин“ вече близо седмица, стараейки се да се потопи в привичното ежедневие на семейния дом. Тук винаги имаше какво да се прави – да се проверяват сметките, да се посетят арендаторите, – но тя не изпитваше предишното удовлетворение от тази работа. Монотонността на този живот би трябвало да ѝ действа успокояващо, но вместо това се чувстваше неспокойна, не можеше да се съсредоточи, нито да се застави да мисли поне за едно нещо.

Беше нервна и разсеяна и през половината време имаше чувството, че не знае какво да прави със себе си – в буквалния смисъл на думата. Не можеше да седи на едно място и затова свикна да излиза на дълги разходки – нахлузваше най-удобните си ботуши и бродеше из околността,

докато не капнеше от умора.

Не че това ѝ помагаше да спи по-добре през нощта, но поне се опитваше. Ето и сега се опитваше с огромно настървение и току-що бе изкачила най-високия хълм в земите на „Килмартин“. Задъхана от усилието, тя вдигна поглед към притъмнялото небе, опитвайки се да отгатне кое време е и дали ще завали.

Вече бе късно и навярно щеше да завали.

Намръщи се. Трябваше да се връща у дома.

Не я чакаше дълъг път – само да се спусне по хълма и да прекоси поляната. Но когато стигна до внушителния портал на „Килмартин“, вече бе започнало да ръми и по лицето ѝ блестяха малки дъждовни капки. Франческа свали шапката си и я тръсна, доволна, че не бе забравила да си я сложи, преди да тръгне – невинаги проявяваше подобно благоразумие, – и тъкмо се канеше да се качи в спалнята си, където смяташе да се наслади на чаша горещ шоколад и няколко вкусни бисквити, когато икономът Дейвис изникна пред нея.

— Милейди? – заговори, очевидно желаещ да привлече вниманието ѝ.

— Да?

— Имате гост.

— Гост? – Франческа смръщи вежди. Почти всички, които навестяваха „Килмартин“, вече бяха заминали за Единбург или за Лондон за сезона.

— Не е точно гост, милейди.

Майкъл. Навярно беше той. Не можеше да каже, че бе изненадана, не съвсем. Бе мислила, че той може да я последва, но бе предположила, че ще го стори или веднага, или изобщо няма да дойде. А сега, след като вече бе изминала седмица, бе сметнала, че е в безопасност от ухажванията му.

В безопасност от собствената си реакция на тези ухажвания.

— Къде е той? – попита тя Дейвис.

— Графът?

Тя кимна.

— Чака ви в розовия салон.

— Отдавна ли чака?

— Не, милейди.

Франческа кимна и го освободи, а после застави краката си да закрачат надолу по коридора към салона. Не би трябвало толкова да се бои от предстоящата среща. Та това беше само Майкъл, за бога!

Само дето, помисли си младата жена и сърцето ѝ се сви, имаше усещането, че той никога повече нямаше да бъде *просто Майкъл*.

При все това не можеше да се каже, че не се бе подготвила за тази среща. Поне милион пъти бе прехвърляла в ума си какво да каже. Но всички баналности и обяснения ѝ се струаха неубедителни сега, когато ѝ предстоеше да ги изрече на глас.

Например би могла да каже: „Колко се радвам да те видя, Майкъл“ и да се преструва, че нищо не се е случило.

Или: „Сигурно разбираш, че нищо няма да се промени“, макар че разбира се, всичко се бе променило.

Или би могла да го посрещне с обичайната си ирония и да подхване разговора с нещо като: „Каква глупост, чак да не повярва човек!“

Макар да се съмняваше, че който и да е от тях двамата смяташе случилото се за глупост.

Затова просто реши, че ще се наложи да съчини речта си мимоходом, и пристъпи прага на прочутия и много красив розов салон на замъка „Килмартин“.

Той стоеше до прозореца – може би е гледал за нея – и не се обърна, когато тя влезе. Изглеждаше уморен, дрехите му бяха леко омачкани, а косата разрошена. Естествено, не бе яздил през целия път до Шотландия – само глупак или мъж, преследващ някого до Гретна*, би го сторил. Но тя доста често бе пътувала с Майкъл и знаеше, че той навярно бе седял до кочияша през по-голямата част от пътя. Винаги бе ненавиждал затворените карети за дългите пътешествия и неведнъж бе предпочитал да седи навън под дъжда, отколкото да бъде в тясното купе с останалите пътници.

[* Гретна Грийн, село в южната част на Шотландия. Известно е това, че през 18 – 19 в. там е можело да се сключват бракове, които поради някакви причини са били забранени в останалата част на Великобритания. – Б. пр.]

Не произнесе името му, макар че би могла да го повика. Не спечели много време; той щеше всеки миг да се обърне. Просто искаше да използва тези няколко мига, за да свикне с присъствието му, да се увери, че дишането ѝ не се е учестило, че няма да стори нещо наистина глупаво, като например да избухне в сълзи или – също напълно възможно – да прихне в нервен смях.

— Франческа – промълви той, без да се обръща.

Явно бе усетил присъствието ѝ. Очите ѝ се разшириха, макар че не би трябвало да се изненадва. Откакто бе напуснал армията, той притежаваше почти котешкото умение да долавя какво става около него. Това навярно му бе помогнало да оцелее по време на войната. Очевидно никакъв враг не можеше да го нападне в гръб.

— Да – откликна тя, а сетне, защото смяташе, че трябва да каже още нещо, додаде: – Предполагам, че пътуването е било приятно.

Той се обърна.

— Много.

Тя преглътна, старайки се да не забелязва какъв красавец беше той. Още в Лондон дъхът ѝ секваше при вида му, но тук, в Шотландия, той изглеждаше променен. По-див, по първичен.

Много по-опасен за нейната душа.

— Нещо случило ли се е в Лондон? – попита младата жена с надеждата, че имаше някаква прозаична причина за посещението му. Защото, ако нямаше, тогава той бе дошъл заради нея, а това я плашеше до смърт.

— Нищо не се е случило – отвърна той, – макар че действително ти нося новина.

Тя наклони глава в очакване да продължи.

— Брат ти се е сгодил.

— Колин? – изуми се тя.

Брат ѝ бе толкова отдаден на ергенския живот, че тя нямаше да бъде особено смаяна, ако Майкъл ѝ бе съобщил, че щастливият годеник е по-

малкият ѝ брат Грегъри, макар да беше с близо десет години по-малък от Колин.

Майкъл кимна.

— За Пенелопи Федърингтън.

— За Пенел... о, боже, това се казва изненада. Но приятна, бих казала. Мисля, че двамата изключително много си подхождат.

Майкъл направи крачка към нея, ръцете му оставаха скръстени на гърба.

— Помислих, че би искала да знаеш.

И не можеше да напише писмо?

— Благодаря ти – рече Франческа. – Оценявам загрижеността ти. В семейството отдавна не е имало сватба. Не и от...

Моята, едва не изрече тя. И двамата осъзнаваха, че точно това смяташе да каже.

В стаята надвисна тишина, като неканен гост, която тя най-после наруши с думите:

— Е, от доста време. Майка сигурно е възхитена.

— Да, много – потвърди Майкъл. – Или поне така ми каза брат ти. Аз самият нямах възможност да разговарям с нея.

Франческа се прокашля, после махна с ръка, опитвайки се да си придаде спокоен и непринуден вид, докато питаше:

— Дълго ли ще останеш?

— Още не съм решил – отвърна той и направи още една крачка към нея.
— Зависи.

Тя притеснено преглътна.

— От какво?

Майкъл вече бе преполовил разстоянието между тях.

— От теб – тихо пророни.

Знаеше какво има предвид, или поне така мислеше, но най-малко в момента ѝ се щеше да признае какво се бе случило в Лондон, затова отстъпи крачка назад – това бе всичко, което можеше да стори, без да избяга от стаята – и се престори, че не го е разбрала правилно.

— Не ставай глупав – припряно изрече. – „Килмартин“ е твой. Можеш да идваш и да си тръгваш когато пожелаеш. Аз не определям действията ти.

Устните му насмешливо се извиха.

— Така ли мислиш? – промърмори той.

И тя осъзна, че той отново бе преполовил разстоянието помежду им.

— Ще заръчам да ти приготвят стая – рече. – Коя предпочиташ?

— Няма значение.

— В такъв случай графската спалня – каза Франческа, осъзнавайки, че бърбори притеснено. – Така е редно. Аз ще се пренеса в спалнята надолу по коридора. Или, тъ, в другото крило – смотолеви.

Той направи още една крачка към нея.

— Това може да не е необходимо.

Тя недоумяващо го стрелна с поглед. Какво предлагаше? Нали не мислеше, че една-единствена целувка в Лондон му дава правото свободно да се възползва от вратата, свързваща спалнята на графа и графинята?

— Затвори вратата. – Той кимна към отворената врата зад нея.

Тя се озърна назад, макар прекрасно да знаеше какво ще види там.

— Не съм сигурна...

— А аз съм – заяви Майкъл. А после с глас, мек като кадифе, но в който се долавяше стоманена нотка, повтори: – Затвори я.

И тя се подчини. Беше сигурна, че това беше лоша идея, но при все това я затвори. Щеше да бъде по-добре, ако никой от многобройните слуги не чуе разговора им, каквото и да смяташе да ѝ каже.

Но след като пръстите ѝ пуснаха дръжката, тя се шмугна покрай него и побърза да се озове в другия край на салона, така че сега ги разделяше безопасно разстояние и няколко кресла.

Той изглеждаше развеселен от действията ѝ, но не ѝ се присмя.

— Доста мислих за случилото се, след като напусна Лондон – заяви вместо това.

Както и тя, но нямаше смисъл да го изтъква.

— Нямах намерение да те целуна – продължи Майкъл.

— Не! – възкликна тя, прекалено високо. – Искам да кажа, разбира се, че не си.

— Но след като го направих... След като ние го...

Тя потръпна от използването на множественото число. Той нямаше да ѝ позволи да се престори, че не е била доброволна участница.

— След като го направихме – не се отказваше той, – несъмнено разбираш, че всичко се промени.

Тя вдигна поглед към него; до този миг с огромно внимание разглеждаше розово-кремавите хералдически лилии на платата, с който бе тапициран диванът.

— Разбира се – отвърна, опитвайки се да не обръща внимание на буцата, която започваше да усеща в гърлото си.

Пръстите му се впиха в ръба на стола „Хепълуайт“*. Франческа сведе поглед към ръцете му, кокалчетата му бяха побелели.

[* *Джордж Хепълуайт (1727 – 1786) – английски майстор мебелист, архитект, декоратор, представител на зрелия английски класицизъм от епохата на крал Джордж III. – Б. пр.]*

Той бе нервен, удивено осъзна Франческа. Не го бе очаквала. Не помнеше някога досега да го е виждала нервен. Майкъл винаги е бил въплъщение на светската елегантност, чаровен и непринуден, сипещ дяволити остроумия.

Но сега изглеждаше различно. Някак си разголен. Притеснен. Това я накара да се почувства... не точно по-добре, но може би не като единствената глупачка в стаята.

— Доста мислих за случилото се – каза той.

И се повтаряше. Това бе много странно.

— И стигнах до заключение, което изненада дори мен самия – продължи Майкъл, – макар че сега, след като стигнах до него, съм напълно убеден, че това е най-доброто решение.

С всяка негова дума самообладанието ѝ се завръщаше и все по-малко усещаше неловкост. Не че *искаше* той да се чувства зле – е, може би искаше; все пак бе справедливо, имайки предвид какво *бе преживяла* тя през последната седмица. Но донякъде намираше облекчение от мисълта, че не само тя се чувстваше неловко, че той бе също толкова объркан и

притеснен като нея.

Или ако не, то поне не бе останал незасегнат.

Той прочисти гърлото си, после леко раздвижи брадичка и разкърши шия.

— Смятам – поде той и очите му се впиха в нейните със забележителна прямота, – че трябва да се оженим.

Какво?

Устните ѝ се разтвориха.

Какво?

И тогава накрая тя изрече:

— *Какво?*

Не: „Моля, какво каза?“ Нито дори по-краткото „Моля?“. А само „Какво?“.

— Ако изслушаш доводите ми – заговори той, – сама ще видиш, че в това има смисъл.

— Да не си полудял?

Той леко се отдръпна назад.

— Ни най-малко.

— Не мота да се омъжа за теб, Майкъл.

— Защо не?

Защо не? Защото... Защото...

— Защото не мога! – избухна Франческа накрая. – За бога, ти най-добре от всички хора трябва да разбираш колко безумна е тази идея!

— Признавам, че на пръв поглед идеята изглежда изключително неуместна, но ако само изслушаш моите доводи, ще се увериш колко е разумна.

Тя смаяно го зяпна.

— Как може да е разумна? Не мога да се сетя за нещо, което да е *по-неразумно!*

— Няма да ти се наложи да се местиш – подхвана той, присвивайки пръсти един по един – и ще запазиш титлата и положението си в обществото.

И едното, и другото осигуряваха определени удобства, но това едва ли бе достатъчна причина да се омъжи за *Майкъл*, който... ами... беше *Майкъл*.

— Ще встъпиш в брак, знаейки, че ще бъдеш уважавана и обгрижвана – додаде той. – Би отнело месеци, за да придобиеш подобна увереност с друг мъж, а дори и тогава, дали би могла да си сигурна? Първоначалните впечатления често биват измамни.

Франческа се вгледа в лицето му, опитвайки се да отгатне дали се криеше нещо, *каквото и да е*, зад тези думи. Трябваше да има някаква причина за това, защото просто умът ѝ не го побираше, че Майкъл ѝ предлага брак. Това беше лудост. Беше...

Мили боже, дори не бе сигурна какво беше. Нима съществуваше дума, с която да се опише нещо, което караше земята да пропадне под краката ѝ?

— Аз ще ти дам деца – тихо рече той. – Или поне ще опитам.

Тя се изчерви. Мигом почувства как страните ѝ добиват яркорозов оттенък. Не искаше да си се представи в леглото с него. Прекарала бе последната седмица в отчаяни опити да прогони тези мисли от главата си.

— А ти какво ще спечелиш? — прошепна смутената жена.

Изглежда, в първия миг въпросът и го сепна, но той бързо се окопоти и отвърна:

— Ще имам съпруга, която от години управлява моите имения. Със сигурност не съм толкова горд, че да не се възползвам от познанията ти, които несъмнено надминават моите.

Тя кимна. Само веднъж, но това бе знак за него да продължи.

— Добре те познавам и ти вярвам — продължи Майкъл, — и съм напълно сигурен, че ти никога няма да ме измамиш или предадеш.

— Сега не мога да мисля за това — заяви Франческа и закри лицето си с длани. Главата ѝ се въртеше и тя имаше ужасяващото усещане, че никога няма да може да се възстанови от този потрес.

— Идеята е съвсем разумна — настоя Майкъл. — Трябва само добре да я обмислиш...

— Не — прекъсна го тя, отчаяно опитвайки се гласът ѝ да прозвучи решително. — Никога няма да се получи. И ти го знаеш. — Извърна се, тъй като не желаше да го гледа. — Не мога да повярвам как изобщо си могъл да помислиш, че това е възможно.

— И аз не можах — призна Майкъл, — когато идеята ми хрумна за пръв път. Но след като веднъж изникна в главата ми, изцяло завладя мислите ми и много скоро осъзнах колко е разумна.

Тя пристисна пръсти към слепоочията си. За бога, защо той продължаваше да повтаря колко разумна е идеята му? Ако още веднъж изречеше думата, нямаше да издържи и щеше да закрепши.

И как можеше да е толкова спокоен? Не бе сигурна как си бе представяла, че той *трябва* да се държи; със сигурност никога не си бе представяла *този* момент. Ала нещо в безчувствената тирада, с която и отправяше безумното си предложение, смразяваше кръвта ѝ. Той беше толкова хладен. Толкова овладян. Е, може би малко изнервен, но като цяло сдържан, дори безчувствен.

Докато в същото време Франческа имаше чувството, че целият ѝ свят се бе сгромолясал.

Не беше честно.

И за миг тя го намрази, задето я караше да се чувства по този начин.

— Качвам се горе — рязко заяви. — Утре сутринта ще продължим този разговор.

Почти успя да избяга. Бе изминала половината път до вратата, когато почувства ръката му върху лакътя си. Пръстите му го обхванаха нежно, но здраво.

— Почакай — рече той и тя нямаше сили да помръдне.

— Какво искаш? — прошепна младата жена.

Не го гледаше, но много добре си представяше лицето му — мастиленочерния кичур, паднал върху челото, очите изпод полуспуснатите клепачи, обрамчени с невероятно дълги мигли.

И устните му. Най-вече в съзнанието ѝ изникваха устните му със своята съвършена форма, чувствено очертани и извити в онази негова лукава насмешка, сякаш намекваща, че *знае* всичко и разбира света по-добре, отколкото повечето невинни простосмъртни някога щяха да проумеят.

Ръката му се придвижи нагоре, достигна рамото ѝ, а сетне и един от пръстите му се плъзна, лек като перце, надолу по шията ѝ.

Когато заговори, ниският му, дрезгав глас достигна до дълбините на душата ѝ.

— Не искаш ли още една целувка?

ГЛАВА 17

...да, разбира се, Франческа е истинско чудо. Но ти вече знаеш това, нали?

От писмо на Хелън Стърлинг до сина ѝ, граф Килмартин, две години и девет месеца след заминаването му за Индия.

Майкъл не бе сигурен кога му стана пределно ясно, че трябваше да я съблазни. Опита се да призове на помощ нейното благоразумие и вродената ѝ практичност, но нищо не постигна.

Нямаше смисъл да използва чувствата, защото знаеше, че не бяха споделени.

Значи оставаше да се довери на страстта.

Той я желаше – о, боже, как я желаше. С такава сила, каквато не си бе представял, когато миналата седмица я бе целунал в Лондон. Но въпреки че кръвта му бушуваше от желание и страст, и да, любов, умът му бе остър и пресметлив. Майкъл знаеше, че ако иска да я привърже себе си, трябваше да разпали плътската жажда в нея. Трябваше да я покори, така че тя да не може да го отблъсне. Не можеше само да се старае да я убеди с думи, мисли и идеи. На свой ред тя би могла да се опита да го разубеди, преструвайки се, че няма никакви чувства.

Но ако я направеше своя, ако оставеше отпечатъка си по възможно най-физическия начин, тогава той завинаги щеше да бъде с нея.

А тя щеше да бъде негов.

Франческа се изплъзна от пръстите му и заотстъпва назад, докато не се отдалечи на няколко крачки от него.

— Не искаш ли още една целувка, Франческа? – промърмори Майкъл и пристъпи към нея с грациозността на хищник.

— Това беше грешка – рече тя с треперлив глас. Отдръпна се на още няколко сантиметра и спря чак когато се блъсна в ръба на една маса.

Той отново приближи.

— Не и ако се оженим.

— Не мога да се омъжа за теб и ти го знаеш.

Той хвана ръката ѝ и лениво потърка дланта ѝ с палец.

— И защо?

— Защото аз... защото ти... защото ти си ти.

— Вярно е – съгласи се той, поднесе ръката ѝ към устните си и целуна дланта ѝ. После леко докосна с език китката ѝ просто защото бе във

властта му. – И за пръв път от много дълго време – промълви и ѝ хвърли премрежен поглед – не искам да бъда някой друг.

– Майкъл... – прошепна неговата пленница и се изви назад.

Но тя го желаше. Долавяше го в учестеното ѝ дишане.

– Майкъл, не, или Майкъл, да? – измърмори той и целуна лакътя ѝ от вътрешната страна.

– Не знам – простена тя.

– Достатъчно честно. – Придвижи се по-нагоре и побутна леко брадичката ѝ, така че тя бе принудена да отметне глава назад.

Не му оставаше нищо друго, освен да обсипе шията ѝ с целувки.

Целуваше я бавно, старателно, чувствената му атака не пропускаше нито сантиметър от кадифената ѝ кожа. Устните му достигнаха до линията на скулата, после до меката част на ухото, спуснаха се надолу до деколтето на роклята, зъбите му захапаху ръба на плата. Той чу как Франческа ахна, но не му каза да спре, затова задърпа, задърпа, задърпа надолу, докато едната ѝ гърда не изскочи навън.

Господи, обожаваше днешната дамска мода!

– Майкъл? – прошепна тя.

– Шшт. – Не желаше да отговаря на никакви въпроси. Не желаше мислите ѝ да са достатъчно ясни, за да му задава въпроси.

Прокара език по извивката на гърдата, наслаждавайки се на солено-сладкия вкус на кожата ѝ, после обхвана гърдата ѝ в шепа. Бе я докоснал през плата на роклята при първата им целувка и бе помислил, че това е райско блаженство, ала нищо не можеше да се сравни с това да я усети гореща и разголена в ръката си.

– О, боже! – изпъшка тя. – О...

Той леко духна върху зърното.

– Да те целуна ли? – попита и вдигна глава. Знаеше, че рискува, очаквайки отговора ѝ. Навярно не би трябвало да я пита, но при все че намерението му бе да я прелъсти, не можеше да се застави да го стори, без предварително да получи съгласието ѝ.

– Да го направя ли? – отново промърмори той и докосна зърното с език, сякаш я подтикваше.

– Да! – избухна тя. – Да, за бога, да!

Той се усмихна. Бавно, лениво, опивайки се от мига. И тогава, след като я остави да тръпне от предвкушане, вероятно една секунда по-дълго, отколкото бе честно, той се приведе и пое зърното в уста, изливайки години и години на несподелен плам върху една гърда, върху едно невинно зърно.

Нямаше как да му устои.

– О, господи! – ахна тя и се вкопчи в ръба на масата, тъй като цялото ѝ тяло се изви назад. – О, Майкъл! О, господи!

Той се възползва от страстта ѝ, плъзна ръце около бедрата ѝ, повдигна я и сложи върху масата. Краката ѝ се разтвориха за него и Майкъл пристъпи в женствената им люлка.

Задоволството препусна във вените му, макар тялото му да изнемогваше от нуждата за освобождение. Харесваше му, че може да събуди тези усещания в нея, да я накара да крещи и стене от желание. Тя беше толкова

силна, винаги толкова хладна и сдържана, но в този момент бе само негова, робиня на собствените си нужди, пленница на умелите му милувки.

Той целуваше, ближеше, хапеше, подръпваше. Измъчва я, докато му се стори, че тя всеки миг ще избухне. Дишането ѝ стана шумно и накъсано стенанията все по-нечленоразделни.

А през цялото време ръцете му се придвижваха незабележимо нагоре по краката ѝ, първо обхванаха глезените, после се преместиха на прасците, избутвайки полите ѝ все по-нагоре и нагоре, докато не се събраха на смачкана купчина над коленете ѝ.

И чак тогава той се откъсна от нея и ѝ даде възможност да си поеме дъх.

Тя го погледна. Очите ѝ приличаха на стъклени, а полуразтворените ѝ устни бяха порозовели. Не промълви нищо; Майкъл не мислеше, че бе способна да пророни дори една дума. Но той видя въпросите в очите ѝ. Може и да бе изгубила дар слово, ала все още не бе обезумяла напълно.

— Реших, че би било жестоко да го измъчвам повече – рече той и лекичко стисна зърното между палеца и показалеца си.

Тя простена.

— Това ти харесва. – Беше заключение, при това не особено изтънчено, но с него бе Франческа, а не някоя безименна жена, която обладаваше със затворени очи, представяйки си любимото лице. И затова при всеки неин стон сърцето му радостно подскачаше. – Харесва ти – повтори и доволно се усмихна.

— Да – прошепна тя. – Да.

Майкъл се наклони и устните му докоснаха ухото ѝ.

— Това също ще ти хареса.

— Кое? – попита тя, изненадвайки го с въпроса си. Той смяташе, че е прекалено завладяна от страстта, за да го пита каквото и да било.

Повдигна полите ѝ малко по-нагоре, но така че да не паднат върху коленете ѝ.

— Искаш да ти кажа, нали? – промърмори той и плъзна ръцете си точно над коленете ѝ, стисна нежно бедрата ѝ, описвайки кръгове с палците си. – Искаш да знаеш.

Тя кимна.

Майкъл отново се наклони към нея, леко докосна устните ѝ със своите, достатъчно близо, за да я почувства, но на разстояние, за да може да прошепне:

— Винаги си била толкова любопитна. Задаваш прекалено много въпроси. – Устните му се плъзнаха по бузата ѝ към ухото, без да спират да шептят, но сега имитирайки гласа ѝ: – Майкъл, разкажи ми нещо неприлично. Разкажи ми нещо порочно.

Лицето ѝ пламна. Той не го видя, но можеше да го почувства, да усети горещия прилив на кръв.

— Но аз така и никога не ти разказах това, което искаше да чуеш, нали? – попита той и лекичко захапа ухото ѝ. – Винаги те оставях до прага на спалнята.

Майкъл замълча, но не защото очакваше отговор, а защото искаше да чуе дишането ѝ.

— Питала ли си се? – прошепна. – Питала ли си се, след като си тръгвах, какво не съм ти казал? – Наведе се, така че тя да почувства допира на устните му до ухото си. – Искаше да знаеш какво съм правил, когато бях порочен?

Нямаше намерение да я принуждава да отговори; не би било честно. Ала не можеше да се сдържи мислено да не се върне назад, припомняйки си безбройните случаи, когато я бе дразнил с намеци за любовните си похождения.

Но той никога не бе зачеквал тази тема; *винаги* тя първа бе питала.

— Искаш ли да ти кажа? – промълви той, почувства как тя изненадано трепна и тихичко се засмя. – Не за тях, Франческа. За теб. Само за теб.

Тя се извърна към него и устните му се плъзнаха по бузата и. Майкъл се отдръпна, за да може да вижда лицето ѝ, и прочете въпроса в очите ѝ:

Какво имаш предвид?

Той премести ръцете си и съвсем леко натисна бедрата ѝ, за да ги разтвори още малко.

— Искаш ли да ти кажа какво ще направя сега? – Наклони се, прокара език по зърното ѝ, което тутакси се втвърди и напрегна от хладния въздух на късния следобед. – На теб – додаде.

Тя нервно преглътна. Майкъл реши, че може да го приеме за „да“.

— Има толкова много възможности – хрипливо рече той и плъзна ръцете си още няколко сантиметра нагоре по бедрата ѝ: – Дори не знам откъде да започна.

Спря и за миг вдигна поглед към нея. Тя дишаше тежко, подпухналите ѝ от целувките му устни бяха разтворени. Беше като хипнотизирана, напълно подвластна на магията му.

Отново се склони по-близо към нея, към другото ѝ ухо, за да бъде сигурен, че думите му, горещи и влажни, ще достигнат до самата ѝ душа.

— Мисля обаче, че трябва да започна оттам, където най-силно се нуждаеш от мен. Първо ще те целуна... – Притисна палци към меката вътрешна страна на бедрата ѝ – ...тук.

Замълча за секунда, достатъчно дълго, за да потръпне тя от желание.

— Дали ще ти хареса? – попита, очевидно с намерението да я измъчва и дразни. – Да, виждам, че ще ти хареса. Но това няма да е достатъчно – замислено продължи – нито на теб, нито на мен. Затова е ясно, че ще трябва да те целуна *тук*. – Палците му се придвижиха напред, стигнаха до жарките гънки между бедрата и тялото ѝ и той леко натисна, за да разбере тя какво имаше предвид. – Мисля, че ще ти хареса да те целуна точно тук – добави, – почти толкова много, колкото – спусна се по гънките надолу, надолу, все по-близо до самата сърцевина на нейната женственост, но не стигна докрай – аз жадувам да те целуна.

Дишането ѝ се учести.

— Ще трябва да се задържа там – продължи той – и навярно да заменя устните си с език. Ще го прокарам покрай това ръбче тук. – Използва един от пръстите си, за да ѝ покаже какво точно замисляше. – И през цялото време ще те разтварям все повече и повече. Може би така?

Леко се отдръпна, сякаш да се полюбува на делото си. Тя седеше на ръба на масата, краката ѝ бяха разтворени, макар и недостатъчно широко за

това, което смяташе да предприеме. Полата на роклята висеше между бедрата ѝ, скривайки я от погледа му, но някак си това я правеше още по-изкусителна. Не му бе нужно да я вижда, изведнъж осъзна той, поне не още. Позата ѝ бе достатъчно чувствена, а разголената гръд с розовото щръкнало зърно, мамещо за още, ѝ придаваше нещо порочно.

Но нищо, нищо не можеше да събуди по-силно желание в него от лицето ѝ. Разтворените устни, очите, потъмнели от страст. С всеки свой дъх тя сякаш го призоваваше:

Вземи ме.

И това едва не го застави да зареже хитроумното си прелъстяване и да я обладае още в същата минута.

Но не... трябваше да действа бавно. Щеше да я дразни и измъчва, докато не я доведе до висините на екстаза и да я задържи колкото може по-дълго там. Трябваше да се постарее и двамата да разберат, че това бе нещо, без което те никога, *никога* нямаше да могат да живеят.

Но никак не му бе лесно да се овладее.

— Как мислиш, Франческа? — пророни той и за последен път леко стисна бедрата ѝ. — Аз не смятам, че достатъчно те разтворихме, а ти?

Тя издаде някакъв звук. Майкъл не знаеше как да го опише, но това го възпламени.

— Може би — тихо рече — така ще е по-добре. — И се зае бавно и неумолимо да побутва краката ѝ настрани, докато не се раздалечиха докрай. Полата ѝ се опъна между бедрата, а той цъкна с език и промърмори: — Сигурно не се чувстваш удобно. Нека ти помогна.

Пъхна пръсти под подгъва и плъзна полата нагоре, докато не се насъбра около талията ѝ.

Сега тя бе напълно открита пред погледа му.

Той още не я бе видял, не и с очите си, тъй като те все още бяха приковани в лицето ѝ. Но само при мисълта за позата ѝ и двамата потрепериха — той от желание, а тя от очакване. Нужна му бе цялата воля, за да запази самообладание. Неговото време все още не бе дошло. Много скоро щеше да настъпи, той бе сигурен. Беше убеден, че ще умре, ако тази нощ не я направи своя.

Но сега времето беше на Франческа. И на страстта, която можеше да я накара да почувства.

Прибледи устни до ухото ѝ.

— Не ти е студено, нали?

Единственият отговор бе пресекливото ѝ дишане.

Притисна пръст към пъпката на женствеността ѝ и започна леко да я гали.

— С мен никога няма да ти бъде студено — прошепна. — Би било недостойно за един джентълмен.

Пръстът му бавно описваше малки кръгчета по жарката ѝ, тръпнеща плът.

— Ако бяхме навън — продължи мълчителят ѝ, — щях да ти предложа палтото си. Но тук — върхът на пръста му проникна в кадифената мекота и тя ахна — мога да ти предложа само устата си.

Тя издаде още един нечленоразделен звук, по-скоро приличащ на

задавен вик.

— Да — продължи той с хрипков и натежал от страст глас, — това и ще направя. Ще те целуна точно тук, където целувката ми ще ти достави най-голямо удоволствие.

Тя можеше само да диша учестено.

— Мисля, че ще започна с устните, но после ще се наложи да използвам езика си, за да мога да изследвам по-навътре. — Погъделичка я с пръсти, за да ѝ покаже какво възнамерява да направи с устата си. — Може би така, но ще бъде много по-жежко. — Прокара език по раковината на ухото ѝ. — И по-влажно.

— Майкъл — простена тя.

Тя бе изрекла името му. И нищо повече. Приближаваше до ръба.

— Ще те вкуся навсякъде — прошепна той. — До последната капка. А после, когато напълно те изследвам, ще те разворя още по-широко. — И пръстите му я разтвориха по най-порочен и безсрамен начин. После подрази пулсираща пъпка с нокът. — За всеки случай, ако съм пропуснал някое тайно кътче.

— Майкъл! — отново простена тя.

— Кой знае колко дълго ще те целувам? — промърмори той. — Може би няма да мога изобщо да спра. — Приведе се леко и зарови уста в шията ѝ. — А може би ти няма да пожелаеш да спра. — Замълча, сетне и вторият му пръст се плъзна в нея. — Искаш ли да спра? — прошепна.

Майкъл си играеше с огъня всеки път, когато ѝ задаваше въпрос, всеки път давайки ѝ възможност да каже „не“. Ако беше по-хладнокръвен, по-пресметлив, щеше просто да ускори прелъстяването и да я обладае, преди тя да осъзнае какво прави. Толкова щеше да бъде пометена от страстта, че преди да забележи, той щеше да я е пронизал докрай и тя щеше окончателно и безвъзвратно да бъде негов.

Но нещо в него не му позволяваше да бъде толкова безмилостен, не и с Франческа. Нуждаеше се от одобрението ѝ, дори да бъде изразено само с кимване или стон. Тя навярно по-късно щеше да съжалява за това, но дори и така, той не желаше тя да може да каже, дори пред себе си, че не бе мислила, че не бе казала „да“.

Той се нуждаеше от това „да“. Обичаше я от години, толкова дълго бе мечтал да я докосне. И сега, когато моментът най-сетне бе настъпил, Майкъл не бе сигурен, че ще го понесе, ако тя действително не го желае. Имаше толкова много начини да се разбие сърцето на един мъж и той имаше чувството, че неговото не би издържало нов удар.

— Искаш ли да спра? — отново прошепна младият мъж и този път наистина спря. Не отмести ръцете си, но застина, давайки ѝ миг на отдох, за да му отговори. Отдръпна глава назад, за да може тя да го погледне. Или поне той да види лицето ѝ.

— Не — отрони тя, но не вдигна очи към него. Сърцето му подскочи в гърдите.

— Тогава по-добре да се заема с това, за което разказах — измърка той.

И го направи. Отпусна се на колене и я целуна. Целува я, докато тя тръпнеше, целува я, докато стенеше. Целува я, когато тя се вкопчи в косата му, не спря да я целува, когато я пусна, а ръцете ѝ трескаво зашариха,

дирейки опора.

Целува я по всички начини, които ѝ обеща, целува я, докато тя почти достигна до върха.

Почти.

Трябваше да стигне докрай, но нямаше сили да го стори. Трябваше да я има. Толкова дълго бе копнял за това, жадувал бе да я чуе как крещи името му, как потреперва в обятията му. Но когато това се случеше, поне първия път, той искаше да бъде в нея. Искаше да я почувства около себе си и искаше да...

По дяволите, просто го искаше и ако това означаваше да изгуби самоконтрол, така да бъде.

С треперещи ръце разкопча бричовите си и най-после възбудената му мъжественост изскочи навън.

— Майкъл? — прошепна тя. Очите ѝ бяха затворени, но когато той се размърда и се отдръпна за миг от нея, тя ги отвори. Сведе поглед и очите ѝ се разшириха. Не можеше да има съмнение какво щеше да се случи.

— Нуждая се от теб — дрезгаво изрече той. Когато тя не промълви нито дума, а само продължи да се взира в него, повтори: — Нуждая се от теб.

Но не върху масата. Дори неговите умения имаха граници. Затова я повдигна на ръце и потрепери от удоволствие, когато тя обви крака около него. Положи я върху мекия килим. Не беше легло, но бе немислимо да успее да стигне до легло, пък и честно, не мислеше, че някой от двамата го бе грижа. Вдигна полите ѝ високо до талията и се отпусна отгоре ѝ.

После влезе в нея.

Смяташе да го направи бавно, но тя бе толкова влажна и готова за него, че той просто се плъзна вътре, макар че тя ахна при това нахлуване.

— Заболя ли те? — изхриптя той.

Франческа поклати глава.

— Не спирай — изпъшка. — Моля те.

— Никога — обеща. — Никога.

Тялото му се раздвижи, а тя се изви под него. Двамата бяха толкова възбудени, че само след миг експлодираха в екстаз.

И той, който бе спал с безброй жени, внезапно се почувства като неопитен юноша, за пръв път познал жена.

Защото *никога* досега не бе изпитвал нищо подобно.

Досега бе любил само с тялото си. А *сега* — с душата си.

ГЛАВА 18

...напълно.

От писмо на Майкъл Сърлинг до майка му, Хелън, три години след заминаването му за Индия.

Следващата сутрин беше, доколкото помнеше Франческа, най-лошата от

всички досега.

Искаше единствено да плаче, но дори на това не бе способна. Сълзите бяха за невинните, а тя повече никога не би могла да се опише като такава.

На сутринта се мразеше, мразеше се, задето бе предала сърцето си, всичките си принципи, заради един миг на греховна страст.

Ненавиждаше се, задето бе почувствала желание към друг мъж освен Джон, ала *най-много* се ненавиждаше, че това желание бе много по-силно от всичко, което някога бе изпитала със съпруга си. Брачното ѝ ложе бе изпълнено със смях и страст, ала нищо, *нищо* не би могло да я подготви за порочния трепет, който я бе разтърсил, когато Майкъл бе притиснал устни до ухото ѝ и ѝ бе нашепвал всички неприлични неща, които иска да направи с нея.

Или за последвалата помитаща експлозия от усещания, когато бе изпълнил обещанията си.

Ненавиждаше се за всичко случило се, а най-вече за това, че се бе случило с Майкъл, защото някак си това го правеше да изглежда три пъти по-грешно.

А най-много ненавиждаше *него*, защото бе молил за разрешението ѝ за всяка своя следваща стъпка; дори когато пръстите му безмилостно и сладостно я бяха изтезавали, той се бе постарал да се увери, че тя е доброволна участница и сега нямаше как да твърди, че е била пометена от страстта, че е била безсилна пред мощта на собствените си желания.

И сега, на следващата сутрин, Франческа осъзна, че вече не вижда разлика между страхливка и глупачка, поне не и що се отнася до нея.

Несъмнено беше и двете, при това незряла.

Защото всичко, което искаше, бе да избяга.

Трябваше да се изправи лице в лице с последиците от действията си.

Наистина, точно това *трябваше* да направи.

Ала вместо това, както и преди, тя избяга.

Не можеше да напусне „Килмартин“; та нали току-що бе пристигнала и освен ако не възнамеряваше да продължи на север към островите Оркни, а оттам към Норвегия, тя бе приклепена тук.

Но *можеше* да напусне къщата, което и стори още с пукването на зората. Изгаряше от срам при спомена за жалкото си поведение снощи, когато, залитайки, бе излязла от розовия салон, десет минути след близостта си с Майкъл, мънкайки несвързани извинения, за да се залости в спалнята си през остатъка от вечерта.

Не желаше да се изправи лице в лице с него, поне не още.

Господи. Не мислеше, че би *могла* да го понесе.

Тя, която винаги се бе гордяла със своето хладнокръвие и здравомислие, се бе превърнала в заекваща идиотка, мърмореща си под нос като луда и умираща от ужас, че може да се срещне с единствения човек, когото очевидно не можеше вечно да избягва.

Но ако можеше да го избегне поне за един ден, пак беше нещо, каза си младата жена. А колкото до утрешния ден... Е, после щеше да се тревожи за утре. Навярно утре. Засега искаше само да избяга от проблемите си.

Смелостта, вече твърдо бе убедена Франческа, бе незаслужено превъзнасяна добродетел.

Не бе сигурна къде иска да отиде; *където и да е*, на което и да е място, стига да няма никаква вероятност да се натъкне на Майкъл.

А после, след като бе вървяла почти час, започна да вали, защото, естествено, никоя висша сила никога повече не би проявила благосклонност към такава като нея. Отначало само ръмеше, но после се изля истински порой. Франческа се скри под широките клони на едно дърво, решена да почака дъждът да спре. Двайсетина минути пристъпва от крак на крак и накрая седна право върху мократа земя, прашайки по дяволите всякаква чистота.

Тъй като се налагаше да прекара тук известно време, поне да ѝ е по-удобно, след като нямаше да е нито на топло, нито на сухо.

И разбира се, в това положение я намери Майкъл два часа по-късно.

Мили боже, трябваше да се досети, че той ще тръгне да я търси. Не можеше ли поне веднъж да разчита, че един мъж ще се държи като негодник, когато наистина имаше значение?

— Ще се намери ли място и за мен под дървото? – попита той, опитвайки се да надвика плющенето на дъжда.

— Няма нито за теб, *нито* за твоя кон! – озъби се Франческа.

— Какво?

— Не! – изкрещя тя.

Естествено, той не я послуша, смушка коня, вмъкна се с него под дървото, скочи от седлото и го завърза хлабаво за един клон.

— Господи, Франческа – подхвана без предисловие, – какво, по дяволите, правиш тук?

— Добро утро и на теб – промърмори тя.

— Имаш ли някаква представа откога те търся?

— Предполагам, откакто седя под това дърво – тросна се тя.

Навярно би трябвало да се радва, че той бе дошъл да я спаси. Треперещите ѝ крака жадуваха да се метне на коня му и да препусне към дома, ала останалата част от нея все още беше в отвратително настроение и искаше да противоречи просто ей така, напук.

Нищо не можеше да вкисне една жена повече, отколкото един хубав пристъп на самобичуване.

Макар че, помисли си тя доста раздражено, той не беше съвсем невинен за снощния позор. И ако смяташе, че паническите ѝ *извинения* от предишната вечер означаваха, че му бе опростила вината, то той дълбоко се заблуждаваше.

— Е, да вървим тогава – бодро заяви Майкъл и кимна към коня.

Погледът ѝ упорито остана втренчен някъде над рамото му.

— Дъждът намалява.

— Може би в Китай.

— Аз съм добре – излъга Франческа.

— О, за бога, Франческа! – гневно възкликна той. – Можеш да ме мразиш колкото искаш, но не се дръж като глупачка.

— Твърде късно е за това – едва чуто прошепна тя.

— Може би – съгласи се той, демонстрирайки вбесяващо остър слух, – но аз замръзнах и искам да се прибера у дома. Вярвай в каквото щеш, но в момента много по-силно копнея за чаша чай, отколкото за теб.

Това заявление би трябвало да я успокои, но вместо това тя се изпълни с непреодолимото желание да го светне с един камък по главата, при това по-тежък.

Но тогава, може би като знак свише, че душата ѝ все пак не бе обречена да гори в пламъците на ада, дъждът действително започна да стихва, не спря съвсем, но намаля достатъчно, за да придаде известна достоверност на лъжата ѝ.

— Слънцето всеки миг ще се покаже и аз съм добре – заяви тя.

— Да не би да възнамеряваш да легнеш наред полето и в продължение на шест часа да чакаш роклята ти да изсъхне? – провлечено попита той. – Или предпочиташ да се разболееш от пневмония?

За пръв път тя го погледна право в очите и каза:

— Ти си ужасен човек.

Той се засмя.

— Е, *това* беше първото вярно нещо, което изрече за цялата сутрин.

— Не можеш ли да разбереш, че просто искам да бъда сама? – върна му го тя.

— А ти не можеш ли да разбереш, че аз просто *не* искам да умреш от пневмония? Качвай се на коня, Франческа – нареди той с тон, с който според нея вероятно бе командвал войниците си във Франция. – Когато се приберем у дома, можеш да се заключиш в стаята си – за цели две седмици, ако желаеш, – но сега не трябва ли час по-скоро да се спасим от дъжда?

Предложението му прозвуча съблазнително, но в същото време дяволски вбесяващо, защото беше разумно, а последното, което искаше тя в момента, бе той да бъде *прав* за нещо. Особено когато имаше неприятното чувство, че щяха да ѝ бъдат нужни повече от две седмици, за да се съвземе след това, което се бе случило предишната вечер.

Щеше да ѝ е нужен цял живот.

— Майкъл – прошепна младата жена, надявайки се, че в душата му все още е останала милост към жалките треперещи представителки на слабия пол, – в момента просто не мога да бъда с теб.

— За двайсетминутна езда? – тросна се той и без много да се церемони, я издърпа на крака, повдигна я и я сложи върху седлото.

— Майкъл! – изписка тя.

— Жалко – сухо рече той – че не каза името ми със същия тон като снощи.

Тя му залепи звучна плесница.

— Заслужих си го – промърмори той и се метна на коня зад нея, а сетне ловко се извъртя, докато тя не се озова на практика в скута му заради формата на седлото, – но не толкова много, колкото ти заслужавааш да бъдеш нашибана с камшик заради глупостта ти.

Франческа сацисано зяпна.

— Ако си искала да падна на колене пред теб и да те моля да ми простиш – заговори той, а устните му се озоваха скандално близо до ухото ѝ, – не биваше да се държиш като глупачка и да побегнеш навън в дъжда.

— Когато излязох, не валеше – нацупи се тя като малко дете, а после нададе тих вик на изненада, когато той пришпори коня.

А в следващия миг съжали, че няма за какво друго да се държи освен за бедрата му.

Освен това ръката му толкова здраво я обгръщаше и толкова високо, че гърдите ѝ направо лежаха върху лакътя му.

За капак толкова плътно се бе насадила между краката му, че задните ѝ части се опираха точно в...

Е, слава богу, че валеше. Мъжествеността му навярно бе свита от студа и тази мисъл ѝ помагаше да се пребори с предателското си тяло.

Само дето предишната нощ бе видяла Майкъл в целия блясък на мъжкото му великолепие, както никога не бе предполагала, че ще го види.

И това беше най-лошото. Фрази като „в целия блясък на мъжкото му великолепие“ би трябвало да се употребяват със сарказъм и лукава усмивка.

Но на Майкъл фразата идеално му пасваше.

Той ѝ бе паснал идеално.

И тогава и малкото здрав разум я бе напуснал.

Двамата язدهа в пълна тишина, по-точно не разговаряха. Но имаше други звуци, далеч по-опасни и изнервящи. Франческа долавяше всеки дъх, който той поемаше и изпускаше съвсем близо до ухото ѝ, и можеше да се закълне, че чуваше ударите на сърцето му зад гърба си. И тогава...

— Проклятие!

— Какво става? – попита тя и се опита да се извърне, за да види лицето му.

— Феликс започна да куца – промърмори той и скочи от седлото.

— Конят добре ли е? – притесни се тя и без възражение му позволи да ѝ помогне да слезе от седлото.

— Ще бъде добре – отвърна Майкъл и коленичи в дъжда, за да провери предния крак на животното. Коленете му тутакси потънаха в разкаляната земя, безвъзвратно съсипвайки бричовете му. – Но не може да издържи и двама ни. Боя се, дори няма да издържи само теб. – Изправи се и се огледа, за да прецени точно в коя част на имението се намират. – Ще се наложи да се подслоним в къщичката на градинаря – заяви и с нетърпеливо движение отметна мокрия кичур от челото си, който отново падна върху веждата му.

— Къщичката на градинаря? – повтори Франческа, макар отлично да знаеше за какво говореше той. Това бе малка постройка, състояща се от една стая, необитавана, откакто настоящият градинар, чиято съпруга наскоро бе родила близнаци, се бе преместил със семейството си в по-голям дом от другата страна на „Килмартин“. – Няма ли да можем да стигнем до замъка? – разтревожи се тя. Не желаше да бъде сама с него, затворена в малка уютна къщурка с, ако добре си спомняше, доста голямо легло.

— Ще ни е нужен не по-малко от час, за да стигнем пеша дотам – мрачно отвърна той, – а бурята се усилва.

Прав беше, дявол да го вземе! Небето бе добило необичаен зеленикав оттенък, а облаците бяха обагрени в онази странна светлина, вещаеща разразяването на буря със силна мощ.

— Много добре – рече тя, опитвайки се да сподави разяждащата я

тревога. И сама не знаеше кое я плашеше повече – мисълта да бъде застигната навън в силна буря или да се окаже залостена в малка къщичка с Майкъл.

— Ако тичаме, ще бъдем там само след няколко минути – обяви Майкъл.
— Или по-точно ти можеш да се затичаш. Аз ще трябва да водя Феликс. Не знам колко време ще му отнеме да стигнем дотам.

Франческа присви очи.

— Не си го устроил нарочно, нали?

Той се обърна към нея с буреносно изражение, напълно в тон със застрашително блесналата светкавица, която прорязва небето.

— Извини ме – припряно рече тя, съжалявайки за думите си. Имаше определени обвинения, които *никога* не биваше да се отправят към един английски джентълмен, а най-вече това, че той съзнателно бе способен да нарани животно поради *каквато и да било* причина. – Моля да ми простиш – добави, когато земята се разтърси от гръмовен тътен. – Наистина съжалявам.

— Знаеш ли как да стигнеш дотам? – извика Майкъл сред воя на бурята.

Тя кимна.

— Можеш ли да запалиш огън, докато ме чакаш?

— Ще опитам.

— Тогава върви – рязко нареди той. – Тичай и се постарай да се стоплиш. Аз скоро ще дойда.

И тя се подчини, макар да не бе съвсем сигурна дали бяга към къщичката, или от него.

А и имаше ли значение, след като той беше само на няколко минути след нея?

Но докато тичаше, с натежали от болки крака и изгарящи дробове, отговорът на този въпрос не ѝ се струваше толкова важен. Умората взе връх, усилована от шибания лицето ѝ дъжд. Но на Франческа ѝ се струваше, че така бе редно, сякаш не заслужаваше нищо друго.

И – нещастно си помисли младата жена – навярно действително не заслужаваше.

* * *

Когато Майкъл бутна вратата на градинарската къщурка, той бе подгизнал до кости и целият трепереше. Беше му отнело по-дълго време, отколкото бе предполагал, за да стигне с Феликс дотук, а след това, естествено, се бе наложило да намери подходящо място, където да завърже куцащото животно – все пак не можеше да го остави просто под някое дърво в такава буря. Най-накрая бе успял да пригоди от някогашния курник нещо като заслон. В резултат, когато стигна до къщичката, ръцете му бяха издрани до кръв, а ботушите изплескани с някаква воняща гадост, която дори дъждът не бе успял да отмие.

Франческа бе коленичила до камината и се опитваше да запали огън. Съдейки по гневното ѝ мърморене, напълно безуспешно.

— О, небеса! – възкликна тя. – Какво се е случило с теб?

— Не можах да намеря място, където да завържа Феликс – сърдито обясни той. – Наложил се да му пригоя навес.

— Само с голи ръце?

— Нямах други инструменти – сви той рамене.

Тя хвърли тревожен поглед към прозореца.

— Той ще бъде ли добре?

— Надявам се – отвърна Майкъл, седна на едно трикрако столче и се зае да сваля ботушите си. – Не можех просто да го плесна по задницата и да го изпровода у дома с този ранен крак.

— Не, разбира се, че не – съгласи се тя. После лицето ѝ доби ужасено изражение, скочи на крака и възкликна: – А *ти* ще бъдеш ли добре?

Обикновено загрижеността ѝ щеше да му бъде приятна, но щеше да му бъде по-лесно да се възползва от нея, ако знаеше за какво, дявол го взел, говореше тя.

— Извини ме, но не разбрах какво имаш предвид? – учтиво попита той.

— Маларията – нетърпеливо поясни тя. – Целият си мокър, а наскоро имаше пристъп. Не искам ти да... – Млъкна, прокашля се и изпъна рамене.

— Тревогата ми не означава, че съм настроена по-милостиво към теб, отколкото преди час, но не искам болестта да се завърне.

Мярна му се мисълта да излъже, за да си спечели съчувствието ѝ, но вместо това кратко отвърна:

— Не става така.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Настинката не може да предизвика пристъп на болестта.

— О. – Няколко минути Франческа обмисля информацията. – Ами, в такъв случай... – Думите ѝ заглъхнаха и тя сърдито стисна устни. – В такъв случай можеш да продължиш – каза накрая.

Майкъл насмешливо козирува и отново се захвана с ботушите. Дръпна силно втория, после внимателно постави и двата ботуша близо до вратата.

— Не ги пипай – разсеяно я предупреди и приближи до камината. – Мръсни са.

— Не можах да запаля огъня – осведоми го Франческа, неловко застанала до огнището. – Съжалявам. Боя се, че нямам достатъчно опит в тази дейност. Макар че намерих в ъгъла малко сухи дърва. – Кимна към решетката, където лежаха две цепеници.

Майкъл се захвана с огъня. Ръцете, които бе одрал, докато разчистваше къпиновите храсти от курника, все още го смъдяха. Но всъщност болката му бе приятна. Колкото и незначителна да беше, отвличаше мислите му от жената, стояща зад гърба му.

Тя беше ядосана.

Би трябвало да го очаква. В интерес на истината, бе очаквал гнева ѝ, но не бе мислил, че толкова силно ще уязви гордостта му и честно казано, сърцето му. Майкъл бе знаел, разбира се, че тя няма внезапно да му се признае във вечна любов след една-едничка нощ на безмилостна страст, но при все това бе достатъчно глупав, за да таи слаба надежда, че това може да се случи.

Кой би помислил, че след толкова години на разгулен живот той ще се окаже такъв непоправим романтик?

Но Франческа щеше да се осъзнае и да размисли, почти бе сигурен в това. Трябваше да го стори. Тя бе компрометирана, при това напълно,

помисли си той с известна доза задоволство. И макар да не беше девственица, това все още означаваше много за толкова принципна жена като Франческа.

Сега той трябваше да реши – дали да чака гневът ѝ да стихне, или да настоява и да я подтиква, докато приеме неизбежността на ситуацията? Последното със сигурност щеше да го остави насинен и задъхан, но затова пък му се струваше, че имаше по-големи изгледи за успех.

Ако я оставеше сама, тя можеше да реши да остави случилото се да потъне в забрава и може би дори щеше да успее да се престори, че изобщо нищо не бе станало.

— Запали ли го? – разнесе се гласът ѝ от другия край на стаята.

Той раздухва огъня още няколко секунди, после облекчено въздъхна, когато оранжевите пламъци започнаха да лижат цепениците.

— Ще трябва още малко да го наглеждам – отвърна и се обърна към нея, – но да, много скоро ще се разгори.

— Добре – кратко рече тя. Отстъпи няколко крачки назад, докато задните ѝ части не се блъснаха в леглото. – Аз ще съм точно тук.

Той не можа да сдържи кривата си усмивка. Къщичката имаше само една стая. Къде другаде си мислеше тя, че ще успее да се дене?

— А ти – продължи Франческа с тона на строга възпитателка, – можеш да останеш там.

Майкъл погледна към противоположния на нея ъгъл, накъдето сочеше пръстът ѝ.

— Наистина ли? – провлечено попита.

— Мисля, че така е най-добре.

Той вдигна рамене.

— Добре.

— Добре?

— Добре. – И той стана и започна да сваля дрехите си.

— Какво правиш? – ахна тя.

Той се подсмихна, все още с гръб към нея.

— Стоя в своя ъгъл – подхвърли нехайно през рамо.

— Но ти се събличаш! – възкликна възмутената праведница, някак си успявайки да прозвучи едновременно потресено и надменно.

— Предлагам и ти да сториш същото – посъветва я той и се намръщи, когато видя петното от кръв върху ръкава на ризата. По дяволите, ръцете му действително бяха доста издрани.

— Със сигурност няма да го направя – сопна се Франческа.

— Подръж това, става ли? – Майкъл ѝ подхвърли ризата. Тя изпищя, когато дрехата я удари в гърдите, което му достави немалко удоволствие.

— Майкъл! – възкликна Франческа и му хвърли обратно ризата.

— Извинявай – рече той без капка разкаяние в гласа. – Помислих, че може да я използваш като кърпа, за да се подсушиш.

— Веднага си облечи ризата – процеди тя.

— И да замръзна? – Той надменно повдигна вежда. – Маларията си е малария, но нямам никакво желание да се простудя. Освен това няма нищо, което вече да не си видяла. – Тя ахна, а той додаде: – Не, почакай. Моля за извинение. Не си видяла това. Доколкото си спомням, снощи си

свалих само панталоните, нали?

— Махай се оттук! – изсъска тя тихо и яростно.

Той само се изсмя и кимна към прозореца, по който дъждът продължаваше да барабани.

— Няма да стане, Франческа. Боя се, че още известно време ще ти се наложи да останеш тук с мен.

И сякаш в потвърждение на думите му, малката къща се разтърси до основи от силата на новия гръм.

— Ако искаш, можеш да се обърнеш – услужливо рече Майкъл. Очите ѝ недоумяващо се ококориха, затова той поясни: – Смятам да си сваля бричовете.

Тя сърдито изсумтя, но се обърна.

— О, и стани от одеялото – подвижна той, докато смъкваше подгизналите си дрехи. – Ще го намокриш.

За секунда той си помисли, че тя ще притисне дупето си още по-плътно към леглото, просто на инат, но здравият ѝ разум надделя, защото се изправи, дръпна одеялото и го изтръска от няколкото капки вода, които бе оставила.

Майкъл приближи към леглото – беше нужно да направи само четири крачки, за да смъкне другото одеяло за себе си. Не беше толкова голямо и дебело, колкото това, което тя държеше, но щеше да свърши работа.

— Покрит съм! – извика, щом отново се озова в своя ъгъл.

Франческа се обърна. Бавно, само едното ѝ око бе отворено.

Майкъл едва се сдържа да не поклати глава. Ама наистина, всичко това бе доста прекалено, имайки предвид случилото се между тях предишната нощ. Но щом се чувстваше по-добре, вкопчвайки се в остатъците на моминското си целомъдрие и свян, той нямаше нищо против да ѝ достави това удоволствие... поне през останалата част от сутринта.

— Ти трепериш – отбеляза той.

— Студено ми е.

— Разбира се, че ти е студено. Роклята ти е съвсем мокра.

Тя не отвърна нищо, само му хвърли поглед, красноречиво подсказващ, че няма никакво намерение да сваля дрехите си.

— Тогава прави каквото искаш – сви той рамене, – но поне ела и седни близо до огъня.

Тя се поколеба.

— За бога, Франческа! – възкликна Майкъл, губейки търпение. – Тържествено се заклевам, че няма да те прелъстя. Е, поне не тази сутрин и не без твоего позволение.

Поради някаква причина страните ѝ пламнаха още по-ярко, но очевидно все още вярваше на думата му, защото прекоси стаята и седна край огъня.

— По-топло ли ти е? – попита Майкъл, за да я подразни.

— Доста.

През следващите няколко минути той бе зает с подклаждането на огъня, за да не угасне. Само от време на време хвърляше коси погледи към извърнатото ѝ в профил лице. След малко, когато изражението ѝ видимо омекна, Майкъл реши да изпробва късмета си и тихо заговори:

— Снощи ти така и не отговори на въпроса ми.

— Какъв въпрос? – попита Франческа, без да се извъръща.

— Мисля, че те попитах дали ще се омъжиш за мен.

— Не, не си – отвърна тя със спокоен глас. – Ти просто ме осведоми, че според теб ние трябва да се оженим, след което се зае да обясняваш защо.

— Наистина ли? – промърмори той. – Какъв пропуск от моя страна.

— *Недей* да приемаш думите ми като покана да ми направиш предложение сега – остро заяви тя.

— Нима искаш да ме принудиш да пропусна този невероятно романтичен момент? – лениво попита той.

Не бе сигурен, но му се стори, че устните ѝ леко се свиха в някакво подобие на усмивка.

— Много добре – великодушно се съгласи кандидат-женихът, – няма да те моля да се омъжиш за мен. Ще забравя, че един джентълмен би трябвало да настоява за брак след това, което се случи...

— Ако беше джентълмен – прекъсна го тя, – това нямаше да се случи.

— Ние бяхме двама, Франческа – тихо ѝ напомни той.

— Знам – отвърна тя с толкова горчивина и Майкъл съжали, че я бе предизвикал.

За съжаление, след като взе решение да не я дразни повече, се оказа, че няма какво да ѝ каже. Кое не говореше добре за него, но това бе самата истина. Затова остана да седи мълчалив, като уви по-плътно вълненото одеяло около голото си тяло. От време на време стрелваше крадешком по някой поглед към нея, опитвайки се да прецени дали не ѝ бе студено.

Той можеше да сдържи езика си, за да пощади чувствата ѝ, но ако тя застрашаваше здравето си... е, тогава ситуацията се променяше.

Но тя не трепереше, нито показваше никакви признаци, че ѝ е много студено, с изключение на това, че от време на време поднасяше към огъня различни части от полата си в напразни опити да изсуши мокрия плат. Понякога му се струваше, че се кани да заговори, но тя просто отново затваряше уста, облизваше устните си и изпускаше тиха въздишка.

А после изведнъж, без дори да поглежда към него, заяви:

— Ще помисля.

Майкъл повдигна вежда, очаквайки я да продължи.

— Дали да се омъжа за теб – поясни Франческа, все още вперила очи в пламъците. – Но сега няма да ти дам отговор.

— Може да носиш моето дете – тихо рече той.

— Много добре го осъзнавам. – Обви ръце около сгънатите си колене. – Ще те уведомя, когато имам този отговор.

Ноктите на Майкъл се забиха в дланите. Той се бе любил с нея, за да я подтикне към брак – не можеше да се скрие от този неприятен факт, – но съвсем не бе искал тя да забременее. Възнамеряваше да я привърже към себе си, разпалвайки страстта ѝ, а не с непланирана бременност.

А сега тя всъщност му казваше, че ще се омъжи за него само заради детето.

— Разбирам – промълви той, изумявайки се колко спокойно прозвуча гласът му, имайки предвид яростта, която кипеше в кръвта му.

Ярост, която навярно нямаше право да изпитва, но тъкмо това чувство го изгаряше и той не беше толкова съвършен джентълмен, че да го

пренебрегне.

— В такъв случай е много жалко, че обещах да не те прелъстявам тази сутрин. — В гласа му прозвучаха опасни нотки и той не съумя да сдържи хищническата си усмивка.

Тя рязко се извърна към него.

— Бих могъл... как се казва — замислено се почеса по брадичката, — да ускоря нещата. Или поне безкрайно да се забавлявам, докато се опитвам.

— Майкъл...

— Но колко хубаво за мен — прекъсна я той, — че според моя часовник — протегна се към масата, върху която бе сложил джобния си часовник, и отвори капачето — остават само пет минути до обяд.

— Не би го направил — прошепна младата жена.

Никак не му бе до смях, но при все това се усмихна.

— Ти не ми оставяш избор.

— Защо? — попита тя.

Майкъл действително не знаеше какво го пита, но въпреки това ѝ отговори, при това напълно честно:

— Защото не мога иначе.

Очите ѝ се разшириха.

— Ще ме целунеш ли, Франческа? — попита той.

Тя поклати глава.

Намираше се само на метър и половина от него и двамата седяха на пода. Той се прокрадна по-близо до нея и сърцето му диво запрепуска, когато тя не се отмести.

— А ще ми позволиш ли аз да те целуна? — прошепна.

Тя не помръдна.

Майкъл се наклони към нея.

— Казах ти, че няма да те прелъстя без твое разрешение — дрезгаво пророни, устните му почти докосваха нейните.

Тя отново не помръдна.

— Ще ме целунеш ли, Франческа? — попита Майкъл отново.

Тя се люшна към него.

И той разбра, че бе негова.

ГЛАВА 19

...вярвам, че Майкъл може би обмисля да се завърне у дома. Не го казва толкова направо в писмата си, но не мога да пренебрегна майчината интуиция. Разбирам, че не бива да настоявам да зареже постигнатите успехи в Индия, но мисля, че ние му липсваме. Няма ли да е чудесно той да бъде сред нас, у дома?

От писмо на Хелън Стърлинг до графиня Килмартин, написано девет месеца преди завръщането на граф Килмартин от Индия.

Когато почувства устните му да докосват нейните, Франческа можеше единствено да се пита къде се бе дянал здравият ѝ разум. Майкъл отново бе помолил за разрешението ѝ. Отново ѝ бе дал възможност да се измъкне, да го отхвърли и да запази безопасното разстояние помежду им.

Но отново умът ѝ бе напълно покорен от тялото и тя просто не бе достатъчно силна, за да подмине учестеното си дишане или бесните удари на сърцето си.

Или жаркия трепет на очакването, който я обхвана, щом големите му силни ръце се плъзнаха по тялото ѝ, приближавайки се до кадифените гънки на женствеността ѝ.

— Майкъл — прошепна младата жена, но и двамата знаеха, че молбата ѝ не означаваше отказ. Тя не го молеше да спре — тя го умоляваше да продължи, да почувства душата ѝ, както го бе сторил предишната нощ, да ѝ припомни всички причини, поради които си заслужаваше да бъде жена, да я научи на опияняващото блаженство на чувствената ѝ мощ.

— Мммм — бе единственият му отговор. Пръстите му сръчно разкопчаваха копчетата на роклята и въпреки че платът все още бе влажен, той успя да я съблече за удивително кратко време, оставяйки я само по памучната долна риза, която дъждът бе превърнал в прозрачна. — Толкова си красива — прошепна, безсилен да откъсне взор от гърдите ѝ, ясно очертани под белия памучен плат. — Аз не мога... аз не...

Не каза нищо повече, което я озадачи и тя погледна лицето му. За него това не бяха просто думи, изумено осъзна младата жена. Той конвулсивно преглъщаше, явно подвластен на емоция, която никога досега не бе виждала в него.

— Майкъл? — прошепна тя. Това бе въпрос, макар Франческа да не бе съвсем сигурна какво пита.

И той, почти бе уверена в това, не знаеше как да отговори. Поне не и с думи. Грабна я в прегръдките си, отнесе я до леглото и се спря, за да свали ризата ѝ.

Това бе моментът, когато можеше да го спре, напомни си Франческа. Сега можеше да сложи край. Майкъл я желаше — отчаяно, тя го виждаше съвсем ясно. Но той щеше да спре, ако кажеше само една дума.

Ала тя не можеше. Без значение колко настойчиво мозъкът ѝ призоваваше за благоразумие и сдържаност, устните ѝ сами търсеха неговите, жадуващи за целувката му.

Желаше това. Желаше него. И макар да знаеше, че е грешно, беше прекалено порочна, за да спре.

Той я бе направил порочна.

И тя искаше да се отдаде на порока, да му се наслади.

— Не — изрече тя с неловка прямота.

Ръцете му застинаха.

— Аз ще я сваля.

Очите му уловиха нейните и тя усети как потъва в сребристите им глъбини. Стотици въпроси се таяха там, но тя не бе готова да даде отговор на нито един. Ала едно нещо знаеше със сигурност, въпреки че никога нямаше да изрече думите на глас. Ако смяташе да направи това, след като не бе способна да устои на собственото си желание, то тогава, в името на

Бога, щеше да стигне докрай. Щеше да вземе това, за което жадуваше, да открадне онова, което ѝ бе нужно, така че в края на деня, ако съумееше достатъчно да се осъзнае и да сложи край на тази лудост, щеше да има един еротичен следобед, едно изпепеляващо преживяване, при което тя е била господарката.

Той бе пробудил развратницата в нея и сега тя копнееше да си отмъсти.

Сложи длан на гърдите му и го бутна върху леглото. Искрящите му очи се втренчиха в нея и устните му се разтвориха, докато изумено я наблюдаваше.

Тя отстъпи крачка назад, наведе се, улови подгъва на ризата и прошепна:

— Искаш ли да я сваля?

Той кимна.

— Кажи го — заповяда тя. Искаше да знае дали окончателно бе изгубил дар слово. Искаше да знае дали бе способна да го доведе до безумие, да го превърне в роб на неговите желания, така както той вчера бе подчинил нея.

— Да — ахна той. Думата прозвуча хрипливо и накъсано.

Франческа не беше невинна девойка; бе омъжена две години за млад и енергичен мъж, изпълнен със страст, който я бе научил да се наслаждава на плътската любов. Умееше да се държи безсрамно и да подтиква собствената си чувственост, ала нищо не я бе подготвило за този наелектризиращ момент, за декадентския трепет да се съблече за Майкъл.

Или за зашеметяващата възбуда, обхванала цялото ѝ същество, когато вдигна очи към Майкъл и видя как я гледаше.

Това беше власт.

И тази власт ѝ хареса.

Преднамерено бавно повдигна подгъва на ризата, отначало до коленете, а после разкри част от бедрото.

— Достатъчно ли е? — подразни го тя, облиза устни и ги изви в знойна полуусмивка.

Той поклати глава.

— Още — заповяда.

Заповяда? Това не ѝ хареса.

— Помоли ме — прошепна.

— Още — покорно повтори той.

Тя кимна одобрително, но миг преди да му разкрие своята женственост, Франческа се извърна с гръб, плъзна ризата по дупето си и я изхлузи през главата.

Дъхът му излизаше горещ и пресеклив; чуваше го съвсем ясно, почти почувства горещия му полъх върху гръбнака си. Но не се обърна. Вместо това изпусна ленива, съблазнителна въздишка и плъзна ръце по тялото си, изви се леко назад, когато дланите ѝ минаха по дупето, после се придвижиха отпред и достигнаха гърдите. И тогава, макар да знаеше, че той не може да я види, обхвана с шепи гърдите си и ги стисна.

Той щеше да разбере какво правеше.

И това щеше да го влуди.

Чу шумолене върху леглото, дървената рамка изскърца и тя рязко

заповяда:

— Не мърдай!

— Франческа! — изпъшка той и гласът му прозвуча много по-близо. Навярно бе седнал и след секунди щеше да я достигне.

— Легни! — прозвуча тихата ѝ, заканаелна заповед.

— Франческа! — отново простена той, ала този път в гласа му прозвуча нотка на отчаяние.

Това я накара да се усмихне.

— Легни — повтори тя, без да се обръща.

Чу тежкото му дишане и знаеше, че не бе помръднал, опитвайки се да реши какво да прави.

— Легни — рече тя за последен път. — Ако ме искаш.

За миг се възцари тишина, после тя го чу да се отпуска обратно върху леглото. Ала този път в задъханото му дишане се долавяше нещо опасно, прииждащо на талази.

— Точно така — прошепна изкусителката.

Подразни го още малко, прокара длани по кожата си, драскайки я с нокти, което я накара да настръхне.

— Ммм — простена тя, преднамерено дразнейки го. — Ммм.

— Франческа! — за сетен път прошепна той.

Ръцете ѝ се плъзнаха по корема, после по-надолу, но немного ниско, за да се докосне — не бе сигурна, че бе толкова безсрамна, че да се реши на това, — но достатъчно, за да покрие нежното хълмче, оставяйки Майкъл да тъне в догадки какво правят пръстите ѝ в този миг.

— Ммм — пророни отново. — Оооох!

Той издаде някакъв звук, нисък, гърлен, примитивен и напълно нечленоразделен. Наближаваше предела и едва ли щеше да може още дълго да го измъчва.

Погледна през рамо и облиза устни, когато сведе очи към него.

— Би трябвало да свалиш това — заяви тя и хвърли многозначителен поглед към все още покритите му слабини. Той не се бе разсъблякъл напълно, когато свали мокрите си дрехи, и сега мъжествеността му изпъваше до скъсване долните гащи. — Предполагам, че така не ти е много удобно — додаде с едва забележима отсянка на моминска свенливост.

Той изръмжа нещо и буквално съдра бельото си.

— О, боже! — възкликна младата жена. Възнамеряваше да го подразни с тези думи, като част от прелъстяването, но установи, че напълно съответстват на чувствата ѝ. Той беше огромен и могъщ и тя осъзнаваше, че играе опасна игра, тласкайки го към самия ръб на пропастта.

Но не можеше да спре. Опиваше се от властта си над него и не можеше да се застави да спре.

— Много хубаво — измърка, погледът ѝ обходи тялото му и се спря точно върху мъжествеността му.

— Франи — рече той, — достатъчно.

Тя вдигна очи към него.

— Отговори ми, Майкъл — каза тихо, но властно. — Ако ме искаш, можеш да ме имаш. Но аз ще съм господарката.

— Фр...

— Това са моите условия.

Той застина, после леко се отпусна назад в знак на примирение. Но не легна. Продължаваше да седи, наклонен назад, опрян на лакти. Всичките мускули на тялото му бяха напрегнати, а в очите му имаше хищно изражение, като на звяр, готвещ се за скок.

Той беше, осъзна тя и потръпна от желание, великолепен.

И беше неин, стига да пожелаеше да го вземе.

— Какво да правя сега? — попита тя.

— Ела тук — дрезгаво отвърна той.

— Не още — въздъхна Франческа и се извърна, така че тялото ѝ да остане в профил към него. Видя как погледът му се прикова в щръкналите зърна на гърдите ѝ, как очите му потъмняха, докато облизваше устните си. И почувства как се напруга все повече, когато си спомни как езикът му я любеше. Гореща вълна заля тялото ѝ.

Приблужи ръка към гърдата си и я повдигна върху дланта си, като че ли му я предлагаше като прелестен дар.

— Това ли искаш? — промълви.

— Знаеш какво искам — изръмжа той.

— Ммм, да, но преди това? Няма ли плодът да е по-сладък, ако сме принудени да почакаме малко, преди да го откъснем?

— Нямах представа колко — грубо отвърна той.

Тя сведе поглед към гърдата си.

— Чудя се какво ще стане, ако направя... това. — Пръстите ѝ обхванаха зърното и се заеха да го въртят. По тялото ѝ плъзнаха сладни тръпки, достигайки до най-съкровеното ѝ кътче.

— Франи — изохка Майкъл.

Тя го погледна. Устните му бяха разтворени, а очите — изцъклени от желание.

— Харесва ми — заяви Франческа, почти с удивление. Никога не се бе докосвала така, никога дори не бе помисляла за това до този момент, когато Майкъл бе нейният омагьосан зрител. — Харесва ми — повтори, после вдигна другата си ръка към втората гърда и започна да гали едновременно двете. Повдигна ги и ги стисна в длани, като в чувствен корсет.

— О, боже! — простена Майкъл.

— Нямах представа, че мога да правя това — призна Франческа и изви тяло.

— Аз мога да го направя по-добре — задъхано обеща той.

— Ммм, навярно би могъл — съгласи се Франческа. — Ти имаш много по-голям опит, нали? — И го погледна с такава изискана непринуденост, сякаш съвсем не ѝ бе неприятно, задето той бе съблазнил безчет жени. И най-странното беше, че до този момент винаги бе смятала, че е точно така.

Но сега...

Сега той беше неин. Неин, за да го изкушава и да му се наслаждава, а докато можеше да го има и да го кара да прави това, което искаше от него, нямаше да мисли за другите жени. Те не бяха тук, в тази стая. Тук бяха само тя и Майкъл, и тази нажежена страст помежду им.

Франческа приближи до леглото, но отпъди ръката му, когато я протегна

към нея.

— Ако ти позволя да ме докоснеш, ще ми обещаеш ли нещо? – пророни.

— Всичко.

— Само това – заговори тя с леко официален тон. – Ти можеш да правиш това, което ти позволя, и нищо повече.

Той кимна.

— Легни долу – нареди тя.

Той се подчини.

Тя се покатери на леглото, като се стараеше телата им да не се докосват. Застана на четири крака над него, залюля се леко и тихо рече:

— Една ръка, Майкъл. Можеш да използваш една ръка.

С въздишка, която прозвуча така, сякаш я бяха изтръгнали от гърлото му, той посегна към нея. Дланта му бе достатъчно голяма, за да обхване цялата ѝ гърда.

— О, боже! – изстена той и цялото му тяло се разтърси от наслада, когато я стисна. – И двете ръце, моля те!

Тя не можа да му устои. Само от първото му докосване тялото ѝ избухна в пламъци и макар да искаше да покаже властта си над него, не можа да каже „не“. Кимна, защото не бе в състояние да говори, изви гръб и изведнъж двете му ръце бяха върху гърдите ѝ – мачкаха, милваха, превръщайки възбудата ѝ в див захлас.

— Връхчето – прошепна тя. – Направи това, което аз правех.

Той мълчаливо се усмихна, оставяйки я с впечатлението, че изглежда, вече не бе господарката, както си мислеше, но се подчини и пръстите му се заеха със зърната ѝ.

И както бе обещал, беше по-добър от нея.

Прималя ѝ и едва имаше сили да се държи изправена.

— Вземи ме в уста – нареди, но гласът ѝ вече не звучеше толкова заповедно. Тя умоляваше, и двамата го знаеха.

Но тя го искаше. О, как го жадуваше. Джон, въпреки буйния му плам в леглото, никога не бе любил гърдите ѝ така, както Майкъл го бе сторил предишната нощ. Никога не ги бе смукал, никога не ѝ бе доставял с устни и език такава наслада, че тялото ѝ да се гърчи от изнемога. Франческа дори не бе подозирала, че един мъж и една жена могат да правят такива неща.

Но сега, след като вече ги бе познала, не можеше да спре да фантазира за тях.

— Смѣкни се по-ниско – тихо рече Майкъл, – ако искаш да остана легнал.

Все още на четири крака, тя се наклони и гърдата ѝ се залюля мѣчително близо до устните му.

Отначало той не направи нищо, принуждавайки я да се надвеси по-ниско и по-ниско, докато зърното ѝ не брѣсна устните му.

— Какво искаш, Франческа? – попита той и горещият му влажен дѣх погали кожата ѝ.

— Ти знаеш – прошепна тя.

— Кажи го отново.

Вече не беше господарката. Знаеше го, но не я бе грижа. Гласът му

звучеше меко, но властно, а Франческа вече бе прекалено възбудена и можеше единствено да се подчинява.

— Поеми ме в уста – отново помоли тя.

Главата му рязко се повдигна, устните му обхванаха зърното и я задърпаха надолу, докато тя не се озова толкова близо, че той можеше спокойно да я гали. Гъделичкаше и дразнеше и тя чувстваше, че все повече е подвластна на магията му, губеше воля и сила, искаше само да легне по гръб и да му позволи да прави каквото пожелае с нея.

— А сега какво? – любезно попита Майкъл, без да пуска зърното от устните си. – Искаш ли да продължа все така? Или... – завъртя език с влудяваща чувственост – искаш нещо друго?

— Нещо друго – ахна тя, макар да не знаеше дали действително искаше нещо друго, или просто повече нямаше сили нито миг да понесе това, което правеше с нея.

— Ти си господарката – с едва доловима насмешка напомни той. – Аз се подчинявам на твоите заповеди.

— Искам... искам... – Дишаше толкова тежко, че не смогна да довърши изречението. Или може би просто сама не знаеше какво иска.

— Да ти предложи ли няколко възможности?

Тя кимна.

Той плъзна пръст надолу по корема ѝ до тръпнешката ѝ женственост.

— Бих могъл да те докосна тук – разнесе се дяволският му шепот – или ако предпочиташ, бих могъл да те целуна.

Само при мисълта за това цялото ѝ тяло се напрегна.

— Но това повдига нови въпроси – продължи Майкъл. – Дали да легнеш по гръб и да ми позволиш да коленича между бедрата ти, или искаш да останеш над мен и да се спуснеш до устата ми?

— О, боже! – Тя не знаеше. Просто никога досега не бе подозирала, че такива неща са възможни.

— Или – додаде Майкъл замислено – ти можеш да ме поемеш в уста. Напълно съм сигурен, че това ще ми достави удоволствие, макар да съм длъжен да призная, че това не е гвоздеят на днешната ни среща.

Франческа усети как устните ѝ се разтварят от изумление. Не можа да се сдържи и погледна надолу към члена му, огромен и готов за нея. Бе целувала там Джон, веднъж или два пъти, когато се бе чувствала особено дръзка, но да го поеме в уста?

Това беше прекалено скандално. Дори в настоящото ѝ развратно състояние.

— Не – развеселено се усмихна Майкъл. – Може би някой друг път. Сигурен съм, че ти ще бъдеш много схватлива ученичка.

Франческа кимна, неспособна да повярва какво обещаваеше.

— Така че засега – рече той – това са възможностите или...

— Или какво? – попита тя с хриплив шепот.

Той сложи длани върху бедрата ѝ.

— Или можем просто да преминем към основното блюдо – заяви той и нежно, но властно я притегли към себе си, водейки я към доказателството за страстта му. – Можеш да ме яздиш. Пробвала ли си го?

Франческа поклати глава.

— А искаш ли?

Тя кимна.

Едната му длан се повдигна от бедрото ѝ, обхвана тила ѝ и той я притегли надолу, докато не се озоваха нос до нос.

— Аз не съм кротко пони – меко каза той. — Обещавам ти, че ще трябва здравата да се потрудиш, за да се задържиш на седлото.

— Искам го – прошепна нетърпеливата ученичка.

— Готова ли си за мен?

Тя кимна.

— Сигурна ли си? – прошепна Майкъл и устните му леко се извиха в дразнеща усмивка. Тя не бе сигурна какво я питаше и той го знаеше.

Франческа само го погледна и очите ѝ въпросително се разшириха.

— Влажна ли си? – промърмори той.

Страните ѝ пламнаха – сякаш вече не горяха, – но тя кимна.

— Сигурна ли си? – замислено продължи да пита наставникът. — Навярно трябва да проверя, просто за да се уверя.

Дъхът ѝ секна, докато наблюдаваше как ръката му се обви около бедрото ѝ, сетне се придвижи към желаната цел. Движеше се бавно, отмерено, заставяйки я да тръпне от очакване. И тогава, точно когато тя си мислеше, че може да закрепси от нетърпение, той я докосна, единият му пръст лениво описа кръгче по меката плът.

— Много хубаво – измърка той, повтаряйки нейните думи.

— Майкъл! – ахна тя.

Той прекалено се наслаждаваше на ситуацията, за да ѝ позволи да го пришпорва.

— Не съм сигурен – промърмори. — Тук си готова, но... тук?

Франческа едва не изкрещя, когато пръстът му се плъзна в нея.

— О, да. И на теб ти харесва – заключи той.

— Майкъл... Майкъл... – бе всичко, което съумя да отрони.

Още един пръст зае мястото си до първия.

— Толкова топла – прошепна изследователят. — Най-съкровената ти част.

— Майкъл...

Очите му срещнаха нейните.

— Искаш ли ме? – безцеремонно попита той.

Тя кимна.

— Сега?

Тя отново кимна, този път по-енергично.

Пръстите му излязоха от нея и ръцете му отново обхванаха бедрата ѝ, теглейки я надолу... надолу... докато тя не почувства върха на мъжествеността му до нежната пъпка. Тя се опита сама да се смъкне към него, но той я възпря.

— Не толкова бързо – прошепна.

— Моля те...

— Нека аз те придвижа. — Ръцете му нежно разтвориха бедрата ѝ, спускайки я надолу, докато не се озова разтворена от члена му. Почувства го огромен, всичко в тази поза се усещаше различно.

— Хубаво ли е? – попита той.

Тя кимна.

— Още?

Тя отново кимна.

Той продължи с изтезанието, като оставаше все така неподвижен, но нагласи тялото ѝ върху неговото, невероятно големият му ствол навлизаше сантиметър по сантиметър в нея, отнемайки дъха ѝ, гласа ѝ, способността ѝ да мисли.

— Плъзгай се нагоре-надолу – заповяда той.

Погледът ѝ недоверчиво се стрелна към него.

— Можеш да го направиш – тихо я увери.

И тя го направи, пробвайки движението, стенойки от удоволствие, а после ахна, когато осъзна, че се е плъзнала още по-надолу, но той все още не бе проникнал докрай в тялото ѝ.

— Поеми ме докрай – рече той.

— Не мога.

И наистина не можеше. Това не бе възможно. Знаеше, че миналата нощ се бе получило, но този път беше различно. Просто нямаше как да го побере целия.

Ръцете му се стегнаха около нея, бедрата му леко се извиха нагоре, а после с един зашеметяващ тласък дупето ѝ се притисна в корема му.

Франческа едва смогваше да си поеме дъх.

— О, господи! – простена той.

Дъхът му излизаше на накъсани хрипове, тялото му се загърчи под нейното. Тя сграбчи раменете му, за да се задържи, и изведнъж започна да се движи сама, да диктува ритъма, устремена към собственото си освобождение.

— Майкъл, Майкъл – простена и тялото ѝ се залюля наляво и надясно, неспособно да устои на горещата вълна на желанието, близнала в нея.

Той само изръмжа и се изви под нея. Както бе обещал, не беше нежен, нито кротък. Застави я да се потруди за удоволствието си, да се движи с него, после срещу него, а накрая...

От гърлото ѝ изригна мощен вик.

Целият свят се пръсна на парчета.

Тя не знаеше какво да прави, нито какво да каже. Пусна раменете му, когато тялото ѝ се изправи, после се изви назад и всеки мускул се напрегна като струна.

А под нея той експлодира. Лицето му се изкриви, тялото му повдигна и двамата от леглото и тя разбра, че се излива в нея. Устните му мълвяха името ѝ, все по-тихо и по-тихо, докато накрая то се превърна в шепот. А когато всичко свърши, той каза само:

— Полежи с мен.

И тя го направи. И заспа.

За пръв път от много дни спа дълбоко и непробудно.

Франческа никога не узна, че през цялото време Майкъл остана да лежи буден до нея, притиснал устни към слепоочието ѝ, с ръка върху косата ѝ.

Нашепвайки името ѝ.

Нашепвайки и други слова.

ГЛАВА 20

...Майкъл ще направи това, което желае. Винаги постъпва така.

От писмо на графиня Килмартин до Хелън Стърлинг, три дни след получаването на посланието ѝ.

Последвалите дни не донесоха покой на Франческа. Когато разсъждаваше за случилото се разумно – или поне доколкото бе способна на това, – ѝ се струваше, че вече би трябвало да е намерила някои отговори, да е стигнала до някакво логично заключение, да е доловила нещо, което да ѝ подсказже какво да прави, как да се държи, какво решение да вземе.

Но не. Нищо подобно.

Тя се бе любила два пъти с него.

Два пъти.

С Майкъл.

Само това би трябвало да предопредели решенията ѝ, да я убеди да приеме предложението му. Би трябвало да е съвсем ясно. Тя му се бе отдала. Възможно бе да е бременна, макар това да бе малко вероятно, имайки предвид, че две години не бе успяла да забременее от Джон.

Но дори и без подобни последици решението ѝ би трябвало да е очевидно. В нейния свят, в обществото, на което принадлежеше, подобни интимни отношения можеха да означават само едно.

Тя трябваше да се омъжи за него.

При все това не можеше да се застави да изрече „да“. Всеки път, когато си мислеше, че се е убедила, че точно това трябва да направи, един малък вътрешен гласец започваше да ѝ нашепва да внимава. И тя застиваше, неспособна да продължи напред, прекалено изплашена, за да се задълбочи в чувствата си и да се опита да разбере защо я бе обзело такова вцепенение.

Майкъл, естествено, не разбираше. И как би могъл, когато и тя самата не се разбираше?

— Утре сутринта ще навестя викария – бе прошепнал той в ухото ѝ, докато ѝ помагаше да се качи на коня пред къщичката на градинаря.

Тя се бе събудила сама в късния следобед. На възглавницата до нея лежеше кратка бележка, в която Майкъл ѝ съобщаваше, че ще отведе Феликс в „Килмартин“ и скоро ще се върне с друг кон.

Беше довел само един кон, отново заставайки я да споделя едно седло с него, този път зад него.

— Не съм готова – бе отвърнала тя, почувствала как изведнъж я обзема паника. – Не ходи при викария. Не още.

Лицето му бе потъмняло, но той бе овладял гнева си.

— По-късно ще го обсъдим – заяви.

Двамата яздиха до имението в мълчание.

Франческа се опита да избяга в стаята си веднага щом пристигнаха в „Килмартин“, мънкайки нещо за гореща вана, но той улови ръката ѝ, решително и здраво, и тя се озова насаме с него отново в розовия салон – точно там от всички места! – с плътно затворена врата.

— Какво означава това? – попита Майкъл.

— Кое по-точно имаш предвид? – заусуква го тя, отчаяно опитвайки се да не гледа масата зад гърба му. Това беше същата маса, върху която я бе сложил предишната нощ, а след това ѝ бе направил всякакви немислими неща.

Само споменът я накара да потръпне.

— Знаеш какво имам предвид – нетърпеливо отвърна той.

— Майкъл, аз...

— Ще се омъжиш ли за мен? – настоятелно я прекъсна той.

Мили боже, щеше ѝ се да не бе изричал направо тези думи. Беше много по-лесно да избягва темата, когато думите не бяха произнесени и сякаш увиснаха между тях.

— Аз... аз...

— Ще се омъжиш ли за мен? – повтори той и този път думите прозвучаха твърдо, почти рязко.

— Не знам – отвърна тя накрая. – Нуждая се от повече време.

— Време за какво? – тросна се Майкъл. – За да се опитам малко по-усърдно да забременееш?

Франческа трепна, сякаш я бе ударил.

Той заплашително пристъпи към нея.

— Защото точно това ще направя – предупреди я. – Ще те обладая още сега, а после отново през нощта и на сутринта още три пъти, ако е нужно.

— Майкъл, престани... – прошепна младата жена.

— Аз спях с теб – продължи той, без да подбира думите си, с някаква странна настойчивост. – Два пъти. Ти не си невинна девица. Знаеш какво означава това.

Тъкмо *защото* не беше невинна девица – и никой не очакваше от нея да бъде, – тя можеше да отговори:

— Знам. Но това няма значение. Не и ако не забременея.

Майкъл изсъска една дума, която дори не бе сънувала, че ще каже в нейно присъствие.

— Нужно ми е време – заяви тя и се обгърна с ръце.

— Защо?

— Не знам. За да помисля. Да разбера и подредя чувствата си. Не знам.

— За какво, по дяволите, има да се мисли? – избухна той.

— Ами, на първо място, дали от теб ще излезе добър съпруг – озъби се тя, почувствала как гневът ѝ започва да се надига.

Той толкова се сепна, че дори отстъпи назад.

— Какво, дявол да го вземе, означава това?

— Можем да започнем с поведението ти в миналото – отвърна тя и присви очи. – Не може да се каже, че си бил пример за християнска добродетел.

— И това го казва жена, която по-рано днес следобед ми заповяда да си сваля дрехите? – саркастично подметна той.

— Не ставай гаден — тихо рече тя.

— Не ме предизвиквай.

Главата ѝ започна да пулсира и тя притисна пръсти към слепоочията си.

— За бога, Майкъл, не може ли да ме оставиш да помисля? Не може ли да ми дадеш малко време за размисъл?

Но истината беше, че тя се страхуваше да се замисли. Защото какво щеше да научи? Че беше развратница, лека жена? Че бе обзета от животинска страст към този мъж, че бе изпитала с него възпламеняващи, скандални усещания, които не бе познала със своя съпруг, когото бе обичала с цялото си сърце?

Бе изпитвала удоволствие с Джон, но нищо не можеше да се сравни с това.

Никога дори не бе сънувала, че *това* бе възможно.

И го бе открила с Майкъл.

Неин приятел. Неин довереник.

Неин любовник.

Мили боже, що за човек бе тя?

— Моля те — прошепна накрая. — Моля те. Трябва да остана сама.

Майкъл се взря продължително в нея, толкова дълго, че ѝ се прииска да се сгърчи под пронизващия му поглед, но накрая тихо изруга и изхвъркна от салона.

Тя се свлече на дивана и обхвана главата си с шепи. Но не заплака.

Не заплака. Не проля нито една сълза. И дори животът и да зависеше от това, не можеше да проумее защо.

* * *

Той никога нямаше да разбере жените.

Майкъл злобно проклинаше, докато сваляше ботушите си. Запрати ги яростно към вратите на шкафа.

— Милорд? — разнесе се неувереният глас на камериера му, надничаш през отворената врата на гардеробната.

— Не сега, Рийвърс — излая Майкъл.

— Много добре, милорд — припряно рече камериерът и прекоси помещението, за да вземе ботушите. — Само ще ги отнеса. Трябва да се почистят.

Майкъл отново изруга.

— Ъ, или може би да се изгорят — предложи Рийвърс.

Майкъл му метна свиреп поглед и изръмжа.

Рийвърс побърза да се изнесе, но какъвто беше глупак, забрави да затвори вратата зад себе си.

Майкъл я хлопна с ритник и отново изруга, тъй като не изпита задоволство.

Изглежда, че вече му бяха забранени дори малките удоволствия на живота.

Заснова неспокойно по тъмночервения килим, като от време на време спираше пред прозореца.

Всъщност нямаше защо да се опитва да разбере *жените*. Никога не се бе преструвал, че владее това изкуство. Но винаги бе мислил, че разбира

Франческа. Поне достатъчно за да бъде напълно сигурен, че тя непременно ще се омъжи за мъж, на когото два пъти се бе отдала.

Един път, може би не. *Един* път можеше да се нарече грешка. Но два пъти...

Тя никога не би позволила на един мъж два пъти да я направи своя, освен ако не го ценеше и не държеше на него.

Но – помисли си с крива усмивка – очевидно се бе излъгал.

Очевидно тя нямаше нищо против да го използва за собственото си удоволствие – и го бе направила. Мили боже, наистина го бе използвала. Бе проявила дяволска изобретателност и бе взела това, което желаше. Отстъпи му господството едва когато пламъкът на взаимната им страст се разпали до изпепеляващ огън.

Тя го бе използвала.

А той никога не бе мислил, че е способна на това.

Дали е била такава и с Джон? Дали бе господствала и над него? Дали тя...

Спря и застина, като истукан.

Джон.

Беше забравил за Джон.

Как бе възможно?

Дълги години всеки път, когато срещаше Франческа, всеки път, когато вдъхваше опияняващото ѝ ухание, Джон неизменно присъстваше – първо в мислите, а после в спомените му.

Но от мига, когато снощи тя бе влязла в розовия салон, когато бе чул стъпките ѝ зад гърба си и бе прошепнал на себе си думите: „Омъжи се за мен“, той бе забравил за Джон.

Споменът за него никога нямаше да изчезне. Джон беше прекалено скъп, прекалено важен и за двамата. Но в някакъв момент, по-точно някъде по пътя към Шотландия, Майкъл най-после си бе позволил да мисли...

Аз мога да се ожения за нея. Мога да я попитам. Наистина мога.

И щом веднъж си бе дал това разрешение, все по-малко и по-малко имаше чувството, че я крадеше от покойния си братовчед.

Майкъл не се бе молил да заеме мястото на Джон.

Никога не бе поглеждал към небесата и не бе пожелавал графската титла. Дори никога не бе копнял да притежава Франческа, просто се бе примирил с мисълта, че тя никога нямаше да бъде негова.

Но Джон бе умрял. Той бе *умрял*.

И никой не бе виновен за това.

Джон бе умрял и животът на Майкъл коренно се бе променил, с изключение на едно.

Той продължаваше да обича Франческа.

Господи, как я обичаше!

Нищо не пречеше на двамата да се оженият. Никакви закони, нито обичаи, нищо освен собствената му съвест, която доста внезапно бе замлъкнала.

И Майкъл най-после си бе позволил да се замисли за пръв път над единствения въпрос, който никога досега не се бе осмелил да си зададе.

Какво щеше да си помисли Джон за всичко това?

И изведнъж осъзна, че неговият братовчед щеше да му даде благословията си. Сърцето на Джон бе огромно, а любовта му към Франческа – и Майкъл – дълбока и искрена. Той щеше да иска Франческа да бъде обичана и почитана, толкова силно, както я обичаше и почиташе Майкъл.

И Джон щеше да иска Майкъл да бъде щастлив.

Едничкото чувство, което Майкъл никога не бе мислил, че действително може да изпита.

Щастие.

Само си представи!

* * *

Франческа очакваше Майкъл да почука на вратата ѝ, но когато звукът наистина се разнесе, тя пак подскочи от изненада.

Изумлението ѝ нарасна, когато отвори вратата и се наложи значително да сведе поглед. По-точно с трийсетина сантиметра. Защото от другата страна на вратата не стоеше Майкъл. Беше една от прислужниците, която носеше поднос с вечерята.

Франческа подозрително присви очи, надникна в коридора и се огледа наляво и надясно, очаквайки да зърне Майкъл, дебнеш в някой тъмен ъгъл, готов да ѝ се нахвърли.

Но от него нямаше и следа.

— Негова Светлост помисли, че може би сте гладна – оповести прислужницата и остави подноса върху малкото писалище.

Франческа хвърли бърз поглед към подноса, дирейки бележка, цвете, нещо, което да намекне за намеренията на Майкъл, но нямаше нищо.

Нищо нямаше и през останалата част от нощта, нито на следващата сутрин.

Нищо освен поднос със закуската, почтителен поклон от прислужницата, придружен със същото послание: „Негова Светлост помисли, че може би сте гладна“.

Франческа бе помолила да ѝ даде време, за да помисли, и изглежда, точно това правеше той.

И това беше ужасно.

Действително, навярно щеше да бъде много по-лошо, ако не бе уважил желанието ѝ и не ѝ бе позволил да остане сама. Очевидно не можеше да се довери на себе си в негово присъствие. Не можеше да се довери и на него, със знойните му погледи и нашепнати въпроси.

Ще ме целунеш ли, Франческа? Ще ми позволиш ли аз да те целуна?

И тя не можеше да му откаже, не и когато той стоеше толкова близо, а очите му – неговите изумителни, сребристи очи, изпод полупритворените клепачи – я гледаха с такава изпепеляваща страст.

Той я бе омагьосал. Това бе единственото обяснение.

Тази сутрин тя се облече сама, като избра удобна ежедневна рокля, с която можеше да се разхожда. Не искаше да остане затворена в стаята си, но не ѝ се щеше и да броди из салоните и коридорите на „Килмартин“ и да затаява дъх всеки път, когато завиеше зад някой ъгъл, очаквайки Майкъл

да изникне пред нея.

Предполагаше, че той може да я намери навсякъде, ако пожелае, но щеше да му се наложи да се потруди.

Изяде закуската, изненадана, че имаше апетит при подобни обстоятелства, а после се измъкна от стаята, клатейки невярващо глава, докато се промъкваше надолу по коридора като някоя крадла, нетърпелива да избяга.

В какво се бе превърнала, кисело си помисли младата жена.

Но не го срещна нито в коридора, нито по стълбите.

Нямаше го и в нито един от салоните или приемните зали. Когато стигна до входната врата, върху лицето ѝ бе изписано доста смръщено изражение.

Къде беше той?

Разбира се, тя не желаше да го вижда, но ѝ се струваше някак разочароващо след всичките ѝ тревоги и цялата предпазливост.

Сложи ръка върху дръжката.

Трябваше да побегне. Трябваше да побърза, сега когато теренът беше чист и лесно можеше да избяга.

Но тя се бавеше.

— Майкъл? — Дори не каза, а само произнесе с устни името му, което не се броеше. Обаче не можеше да се отърси от усещането, че той беше някъде наоколо и я наблюдава.

— Майкъл? — този път прошепна и се озърна. Отново нищо.

Тръсна глава. Господи, какво ставаше с нея? Вече ѝ се привиждаха разни неща. Обзела я бе някаква мания за преследване.

Озърна се за последен път и излезе от къщата.

Така и не го забеляза зад завоя на голямото стълбище, откъдето я наблюдаваше с най-незабележимата си и истинска усмивка.

* * *

Франческа остана навън колкото можа по-дълго, но накрая изтощението и студът я надвиха. Бе бродила из околностите навярно шест или седем часа и сега, капнала от умора и гладна, мечтаеше само за чаша чай.

А и не можеше вечно да избягва дома си.

Затова се вмъкна също толкова тихо, колкото се бе измъкнала, възнамерявайки да се качи в стаята си, където да похапне на спокойствие и в усамотение. Но преди да стигне до подножието на стълбите, чу името си.

— Франческа!

Беше Майкъл. Разбира се, че беше Майкъл. Не можеше да очаква завинаги да я остави на мира.

Но странно — не бе сигурна дали се почувства раздразнена, или облекчена.

— Франческа — повтори той и излезе от библиотеката, — ела да ми правиш компания.

Звучеше любезно — прекалено любезно, ако изобщо това бе възможно, но въпреки това на Франческа ѝ се стори подозрително, че бе избрал библиотеката. Не трябваше ли да иска да я подмами в розовия салон, където щеше да бъде връхлетяна от спомените за знойната им среща? Или

в зеления салон, обзаведен разкошно и романтично, пълен с удобни дивани и всякакви пухкави възглавнички?

Какво правеше той в библиотеката, която, тя бе сигурна в това, бе най-малко пригодното за съблазняване помещение в „Килмартин“?

— Франческа? – потрети той, очевидно развеселен от колебанието ѝ.

— Какво правиш там? – поинтересува се тя, като се стараеше гласът ѝ да не прозвучи прекалено подозрително.

— Пия чай.

— Чай?

— Изсушени листа, запарени в кипнала вода, сещаш ли се? – промърмори той. – Може би си опитвала.

Тя стисна устни.

— Но защо в библиотеката?

Той сви рамене.

— Място не е по-лошо от всяко друго. – Отстъпи настрани и с широк жест я покани да влезе. – Съвсем *невинно* място – добави.

Тя се постара да не се изчерви.

— Хубава ли бе разходката? – любезно попита той.

— Ъ, да.

— Прекрасен ден за разходка.

Франческа кимна.

— Макар че на места земята сигурно още е разкаляна.

Накъде клонеше?

— Чай? – попита Майкъл.

Тя кимна и очите ѝ се разшириха, когато той сам ѝ наля една чаша. *Мъжете* никога не го правеха.

— В Индия понякога ми се налагаше сам да се обслужвам – обясни, съвсем точно отгатнал мислите ѝ. – Заповядай.

Тя пое изящната порцеланова чашка и за няколко секунди се наслади на топлината, проникваща в дланите ѝ. Духна леко и отпи малка глътка, за да опита дали не е прекалено горещ.

— Бисквита? – Подаде ѝ чиния, отрупана с всякакви печени лакомства. Стомахът ѝ изкъркори и тя взе една без излишни приказки.

— Много са вкусни – осведоми я любезният домакин. – Изядох четири, докато те чаках.

— Дълго ли ме чака? – попита тя и почти се изненада от звука на собствения си глас.

— Около   час.

Франческа отпи от чая.

— Все още е горещ.

— Заръчах на всеки десет минути да доливат каната с пресен чай – обясни Майкъл.

— О. – Подобна загриженост, ако не изненадваща, все пак бе неочаквана.

Едната му вежда се повдигна съвсем леко и тя не бе сигурна дали го бе направил нарочно. Той винаги владееше до съвършенство изражението на лицето си; от него би излязъл великолепен комарджия, ако имаше склонност към хазарта. Но лявата му вежда бе различна; Франческа още

преди години бе забелязала, че понякога се движи, когато Майкъл бе съвършено уверен, че е запазил безстрастно изражение на лицето си. Винаги бе смятала това за своята малка тайна, нещо като нейното малко прозорче към душата му.

Само че сега не бе сигурна дали искаше такова прозорче. Това предполагаше близост, с която вече не се чувстваше удобно.

Да не споменаваме, че очевидно се бе заблуждавала, когато си бе мислила, че може да надникне в душата му.

Той взе една бисквита от чинията, лениво огледа капката малиново сладко в средата, после я пхна в устата си.

— За какво е всичко това? — попита Франческа, неспособна повече да съдържи любопитството си. Чувстваше се като животно, което угояват, преди да го заколят.

— Чаят? — попита той, след като преглътна. — Ами чаят си е чай, както навярно ти е известно.

— *Майкъл.*

— Помислих, че сигурно си премръзнала — поясни той и сви рамене. — От доста време се разхождаш.

— Ти знаеш кога съм излязла?

Той ѝ хвърли саркастичен поглед.

— Разбира се.

Франческа не бе изненадана. Всъщност това бе единственото, което я изненада — че не бе изненадана.

— Имам нещо за теб — каза той.

Очите ѝ се присвиха.

— Така ли?

— Толкова ли е странно? — промърмори той и се пресегна към съседния стол.

Дъхът ѝ секна. Не и пръстен. *Моля те, Господи, само да не е пръстен. Не още.*

Още не беше готова да каже „да“.

Не беше готова да каже и „не“.

Но вместо това той сложи върху масата малък букет цветя, едно от друго по-нежни. Тя никога не бе разбирала от цветя, не си бе дала труда да научи имената им, но имаше бели с дълги дръжки, виолетови и няколко почти сини. Всички бяха елегантно превързани със сребриста панделка.

Франческа смаяно се взираше в букетчето, неспособна да реши как да приеме подобен жест.

— Можеш да го докоснеш — рече той с развеселена нотка в гласа. — Няма да те зарази със смъртоносна болест.

— Не, разбира се, че не — избъбри тя и протегна ръка към малкия букет. — Аз просто... — Поднесе цветята към лицето си и вдъхна аромата им, после остави букета на масата и склочи ръце в скута си.

— Ти просто какво? — тихо попита Майкъл.

— Наистина не знам — отвърна Франческа. И действително не знаеше. Нямаше представа как смяташе да завърши изречението, ако изобщо е имала такова намерение. Сведе поглед към малкия букет и примигна няколко пъти, преди да попита: — Какво е това?

— Аз ги наричам цветя.

Тя вдигна очи и ги впи в неговите.

— Не – поклати глава, – *какво е това?*

— Имаш предвид самия жест? – Майкъл се усмихна. – Ами, аз те ухажвам.

Устните ѝ се разтвориха.

Той отпи от чая си.

— Толкова ли е изненадващо това?

След всичко, което се бе случило между тях?

Да.

— Заслужаваш много повече – рече Майкъл.

— Мислех, че ти каза, че възнамеряваш да... – Тя не довърши и се изчерви. Той бе казал, че ще я обладава, докато тя не забременее.

Всъщност по три пъти на ден. Бе се заклел, че ще бъдат не по-малко от три пъти, а засега все още бяха на нула и...

Страните ѝ пламнаха и тя не можа да пропъди спомена за огнените му ласки.

Мили боже!

Но – слава на небесата! – изражението на лицето му бе въплъщение на самата невинност и той само каза:

— Преосмислих тактиката си.

Франческа трескаво отхапа от бисквитата. Бе готова на всичко, за да прикрие поне малко засраменото си лице.

— Разбира се, не съм се отказал от първоначалните си планове – додаде и се приведе към нея със сладен поглед. – Все пак съм само мъж. А ти, както вече и двамата се убедихме, си жена във всяко едно отношение.

Тя напъха остатъка от бисквитата в устата си.

— Но реших, че заслужаваш повече – завърши и се облегна назад с толкова кротко изражение на лицето, сякаш току-що не я бе изтормозил с намеците си. – Не мислиш ли?

Не, не мислеше. Поне вече не. И това бе целият проблем.

Защото, докато седеше насреща му и като обезумяла се тъпчеше с бисквити, не можеше да откъсне очи от устните му. Тези разкошни устни, които лениво ѝ се усмихваха.

Чу се да въздиша. Тези устни бяха правилни великолепни неща с нея.

С цялото ѝ тяло. До последния сантиметър.

Мили боже, почти ги усещаше дори в момента!

И това я накара да се размърда на стола.

— Добре ли си? – загрижено попита той.

— Напълно – едва успя да смотолевя тя и отпи от чая.

— Да не би столът да е неудобен?

Франческа поклати глава.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

— Защо правиш това? – не издържа накрая тя.

— Да правя какво?

— Защо си толкова мил с мен?

Веждите му отхвъркнаха нагоре.

— А не трябва ли да бъда?

— Не!

— Не трябва да съм мил. – Не бе изречено като въпрос, а по-скоро развеселено.

— Нямах предвид това – тръсна глава тя.

Той бе внесъл смут в душата и мислите ѝ, а това я вбесяваше. Нищо не ценеше повече от своето хладнокръвие и здрав разум, а Майкъл бе успял да я лиши от тях само с една-единствена целувка.

А после бе направил повече.

Много повече.

Никога нямаше да бъде същата.

Никога нямаше да бъде *презвомислец и разумен* човек.

— Изглеждаш притеснена – отбеляза той.

Искаше да го удуши.

Майкъл наклони глава и се усмихна.

Искаше да го целуне.

Той вдигна каничката с чая.

— Още?

Господи, да, и това беше проблемът.

— Франческа?

Искаше да скочи през масата право в скута му.

— Добре ли си?

Ставаше ѝ трудно да диша.

— Франи?

Всеки път, когато заговореше, всеки път, щом вдишаше или издишаше, очите ѝ се спираха върху устните му.

Почувства как облизва своите.

Осъзнаваше, че той знае, с целия си опит и всичките си умения на прелъстител, точно какво чувства тя в момента.

Достатъчно бе той да протегне ръка и тя нямаше да откаже.

Достатъчно бе да я докосне и тя щеше да се възпламени.

— Трябва да вървя – каза тя, но думите бяха неубедителни и изречени на пресекулки. А най-лошото бе, че изглежда, нямаше сили да отмести поглед от устните му.

— Несъмнено важни дела, които те очакват в спалнята? – промърмори Майкъл и изви устни.

Тя кимна, макар да съзнаваше, че ѝ се подиграва.

— Върви тогава – кротко я подкани той, но гласът му прозвуча като съблазнително мъркане.

Някак си успя да придвижи ръце към ръба на масата. Вкопчи пръсти в дървото и си заповяда да стане, да се раздвижи.

Но не можеше.

— Може би предпочиташ да останеш? – тихо предложи Майкъл.

Франческа поклати глава. Или поне си мислеше, че го е сторила.

Той се изправи, мина зад стола ѝ, приведе се и прошепна в ухото ѝ:

— Да ти помогна ли да станеш?

Тя отново поклати глава и изведнъж скочи на крака. Колкото и да бе странно, близостта му разруши магията. Рамото ѝ се блъсна в гърдите му и тя тутакси се отдръпна, ужасена, че по-нататъшният контакт може да я

застави да направи нещо, за което би съжалявала.

Сякаш вече не съжаляваше достатъчно.

— Трябва да се кача в стаята си — избъбри тя.

— Очевидно — съгласи се той.

— Сама — добави тя.

— Не бих дръзнал да те принуждавам да търпиш присъствието ми нито миг повече.

Младата жена присви очи. Какво бе замислил? И защо, дявол да го вземе, се чувстваше толкова разочарована?

— Но може би... — промърмори той.

Сърцето ѝ подскочи.

— ...може би трябва да те целуна за довиждане — завърши той. — По ръката, разбира се. Както изисква благоприличието.

Сякаш не бяха захвърлили благоприличието още в Лондон.

Той пое ръката ѝ в своята.

— Все пак те ухажвам, нали?

Франческа се втренчи в него, неспособна да отвърне очи от склонената му над ръката ѝ глава. Устните му бръснаха пръстите ѝ. Веднъж... дважд... и това бе всичко.

— Сънувай ме — тихо промълви Майкъл.

Устните ѝ се разтвориха. Не можеше откъсне очи от лицето му. Той я бе омагьосал, държеше душата ѝ в плен. И тя не можеше да помръдне.

— Освен ако не искаш нещо повече от сън.

Искаше.

— Ще останеш ли? — прошепна той. — Или ще си тръгнеш?

Тя остана. Бог да ѝ е на помощ, тя остана.

И Майкъл ѝ показва точно колко романтична можеше да бъде една библиотека.

ГЛАВА 21

...кратко писмо, за да знаете, че пристигнах благополучно в Шотландия. Трябва да кажа, че се радвам, че съм тук. Лондон както винаги е много оживен и вълнуващ, но ми се струва, че имах нужда от малко тишина. Тук се чувствам много по-спокойна и мога по-добре да подреда мислите си.

От писмо на графиня Килмартин до майка ѝ, вдовстващата виконтеса Бриджъртън, един ден след пристигането ѝ в Килмартин.

Три седмици по-късно Франческа все още не проумяваше какво прави.

Майкъл още два пъти бе заговорил за брак и всеки път тя бе успявала да се измъкне от отговора. Ако започнеше да разглежда предложението му, щеше да ѝ се наложи наистина да помисли. Да помисли за него, за Джон, а най-лошото — за себе си.

И да проумее какво точно прави. Продължаваше да си повтаря, че ще се омъжи за него само ако забременее, но постоянно се връщаше в леглото му, позволявайки му отново и отново да я съблазнява.

Ала дори това вече не беше съвсем вярно. Много се заблуждаваше, ако си мислеше, че се налага да бъде съблазнявана, за да се озове в леглото му. Не, тя се бе превърнала в развратница, колкото и усърдно да се опитваше да се убеди, че броди нощем из къщата по нощница, защото се чувства неспокойна и сънят бяга от очите ѝ, а не защото търсеше компанията му.

И винаги го намираше. Или ако не, то се настаняваше там, където той може да я открие.

И никога не му отказваше.

Майкъл започваше да губи търпение. Умело го прикриваше, но тя добре го познаваше. Познаваше го по-добре от всеки друг, живеещ на тази земя. Въпреки че той продължаваше да настоява, че я ухажва и се опитва да я спечели с романтични фрази и жестове, не ѝ убягваха тънките линии на нетърпение около устата му. Често подхващаше разговори, които неизменно щяха да доведат до темата за брака, ала Франческа винаги съумяваше да се изплъзне, преди да е изрекъл думата.

Той не настояваше, но очите му се променяха, челюстта му се стягаше и когато я обладаваше – винаги го правеше след подобни разговори, – проявяваше особено настървение и дори малко гняв.

Но дори и това не можеше да я подтикне към действие.

Не успяваше да се застави да каже „да“. Не знаеше защо; просто не можеше.

Но не можеше да каже и „не“. Може би беше порочна, безнравствена, ала не искаше да се лишава от всичко това. Нито от страстта, нито от – принудена бе да признае – компанията му.

И не беше само любенето, а моментите след това, когато лежеше сгушена в прегръдките му и ръката му лениво галеше косата ѝ. Понякога лежаха мълчаливо, друг път разговаряха за най-различни неща. Той ѝ разказваше за Индия, а тя – за своето детство. Франческа споделяше с него мнението си за политиката, а Майкъл внимателно я слушаше. Разсмиваше я с анекдоти, които мъжете никога не разказваха пред жени и с които жените определено не биваше да се забавляват.

А после, когато леглото спираше да се тресе от смеха ѝ, устата му намираше нейната.

— Обожавам смеха ти – мълвеше той, притегляйки я по-плътно към себе си. Тя въздъхваше, продължавайки да се кикоти, и те отново се отдаваха на страстта.

И за Франческа останалият свят за пореден път преставаше да съществува.

А после цикълът ѝ дойде.

Започна както обикновено, само няколко капки върху памучната долна риза. Не би трябвало да се изненадва; цикълът ѝ може и да не беше съвсем редовен, но накрая винаги идваше, а и тя вече знаеше, че утробата ѝ не е от най-плодовитите.

Но някак си не го бе очаквала. Поне не още.

Дори се разплака.

Нямаше нищо драматично, нищо, което да разтърси тялото ѝ и да изтерзае душата ѝ, но дъхът заседна в гърлото ѝ, когато видя мъничките капки кръв и преди да се осъзнае, две сълзи се търкулнаха по бузите ѝ.

И дори не бе сигурна защо.

Дали защото нямаше да има бебе, или – Бог да ѝ е на помощ, – защото нямаше да има сватба?

Майкъл дойде при нея същата вечер, но тя го отпрати, като му обясни, че моментът не е подходящ. Устните му приближиха ухото ѝ и той ѝ напомни всичките разпътни неща, които все още можеха да правят, независимо дали имаше цикъл, или не, но тя отказа и го помоли да си върви.

Той изглеждаше разочарован, но явно разбра. Жените понякога бяха прекалено докачливи на тази тема.

Но когато се събуди посред нощ, Франческа съжали, че не бе в обятията му.

Цикълът ѝ както обикновено не продължи дълго. И когато Майкъл деликатно я попита дали е свършил, тя не излъга. Той и без това щеше да разбере, ако го бе направила; винаги се досещаше.

– Добре – каза с тайнствена усмивка. – Липсваше ми.

Устните ѝ се разтвориха, готови да признаят, че и той ѝ е липсвал, но някак си се боеше да изрече думите.

Той лекичко я побутна към леглото и двамата се строполиха заедно – едно кълбо от преплетени ръце и крака.

– Сънувах те – хрипливо пророни, докато ръцете му сръчно вдигнаха полата ѝ до кръста. – Всяка нощ ме навестяваше в сънищата ми. – Единият му пръст откри нежната женственост и се гмурна вътре. – Бяха много, много хубави сънища – завърши със страстен и изкусителен шепот.

Тя прехапа устни; дъхът ѝ излизаше на накъсани хрипове, когато пръстът му излезе и я погали точно там, където знаеше, че ще я накара да се разтопи.

– В моите сънища – промърмори той, приближил горещи устни до ухото ѝ – ти правеше неописуеми неща.

Тя простена от възбуда. Само едно негово докосване бе достатъчно, за да я възпламени, но когато ѝ говореше така, тялото ѝ се превръщаше в страстна кладя.

– Нови неща – продължи той и разтвори по-широко краката ѝ. – Неща, на които смятам да те науча... тази нощ.

– О, боже! – ахна тя. Устните му се придвижиха по бедрото ѝ и тя знаеше какво следва.

– Но първо ще се доверим на нещата, издържали проверката на времето – не спираше да говори, докато устните му прокарваха жарка пътечка до целта.

Тогава я целуна точно така, както той бе разбрал, че ѝ харесва. Силните му ръце я държаха неподвижна, а устните му я тласкаха все по-нагоре и по-нагоре към върха.

Ала преди да го достигне, той се отдръпна и трескаво се зае с копчетата на панталоните си. Изруга, когато треперещите му пръсти не успяха от първия път да измъкнат копчето от гайката.

И това даде на Франческа възможност да спре и да помисли.

Единственото, което действително не желаше да прави.

Ала неспокойният ѝ ум бе безмилостен и непреклонен и преди да се усети, тя се изтърколи от леглото.

— Почакай! – извика и избяга в другия край на спалнята.

— Какво? – ахна той.

— Не мога да направя това!

— Не можеш... – Майкъл млъкна, неспособен да довърши въпроса, без да си поеме дъх – да направиш *какво*?

Най-после бе успял да разкопчае панталоните и те се свлякоха на пода, разкривайки пред погледа ѝ смайващите размери на възбудата му.

Франческа извърна очи. Не можеше да го гледа. Нито лицето му, нито неговия...

— Не мога – изрече с треперещ глас. – Не биваше. Не знам.

— Аз знам – изръмжа той и пристъпи към нея.

— Не! – извика тя и побягна към вратата. От пет седмици си играеше с огъня, изкушавайки съдбата, и бе победила. Сега бе най-подходящият момент да избяга. И колкото и да бе трудно да напусне Майкъл, знаеше, че бе длъжна. Тя не беше такава жена. Не би могла да бъде.

— Не мога да направя това – повтори, притискайки гръб към вратата. – Не мога. Аз... аз...

Искам да го направя, изригна в главата ѝ. Макар да знаеше, че не бива, не можеше да отрече факта, че го иска. Но ако му го кажеше, дали той ще я накара да промени решението си? Би могъл да го стори. Тя знаеше, че бе способен на това. Една целувка, едно докосване и цялата ѝ решителност щеше тутакси да се изпари.

Майкъл просто изруга и отново нахлузи панталоните.

— Вече не знам коя съм – каза тя, – но не съм такава жена.

— Каква *такава* жена? – сърдито попита той.

— Развратна – прошепна тя. – Паднала.

— Тогава се омъжи за мен! – избухна Майкъл. – Още от самото начало предложих да те направя почтена жена, но ти *отказа*.

Беше я хванал натясно, нямаше какво да възрази и тя го знаеше. Но напоследък логиката, изглежда, рядко намираще място в душата ѝ и единственото, за което можеше да мисли, беше: „Как бих могла да се омъжа за него? Как бих могла да се омъжа за Майкъл?“

— Не биваше да изпитвам това към друг мъж – промълви младата жена, едва смогвайки да повярва, че бе изрекла думите на глас.

— Да изпитваш *какво*? – нетърпеливо попита той.

Тя преглътна, насилвайки се да го погледне в лицето.

— Страстта – призна Франческа.

Върху лицето му се появи странно изражение, почти отвращение.

— Разбира се – изрече провлечено. – Естествено. Дяволски удобно, че се оказах подръка, за да мога да те задоволявам.

— Не! – извика Франческа, ужасена от горчивия присмех в гласа му. – Не е това.

— Не е ли?

— Не! – възкликна тя, но не знаеше какво беше.

Той пое пресекливо дъх и се извърна от нея. Виждаше се, че тялото му бе сковано от напрежение. Тя се взираше в гърба му като омагьосана, неспособна да отклони очи от него. Ризата му висеше незапасана и макар да не виждаше лицето му, тя познаваше тялото му, всяка негова извивка. Той изглеждаше нещастен, отчужден.

Изтощен.

— Защо остана? – попита с нисък глас и опря двете си длани върху дюшека.

— К-какво?

— Защо остана? – повтори Майкъл, този път по-високо, но без да губи самообладание. – Ако толкова много ме мразиш, защо остана?

— Аз не те мразя – каза тя. – Ти знаеш, че аз...

— Не знам нито едно проклето нещо, Франческа – прекъсна я той. – Дори вече и теб не познавам. – Раменете му се напрегнаха, а пръстите му се вкопчиха в дюшека. Тя можеше да вижда едната му ръка; кокалчетата бяха побелели.

— Аз не те мразя – повтори тя, сякаш, ако го кажеше два пъти, можеше да превърне думите в нещо стабилно, осезаемо и реално, което да му послужи като спасителна опора. – Не. Не те мразя.

Той нищо не каза.

— Не става дума за теб, а за мен – продължи Франческа, вече умоляващо, макар да не бе сигурна за какво го моли. Може би го умоляваше той да не изпитва омраза към нея. Това бе едно от нещата, които тя не мислеше, че би могла да понесе.

Но той само се засмя. Беше ужасен звук, горчив и нисък.

— О, Франческа – изрече с такава снизходителност, че гласът му се прекърши. – Ако намирах паунд всеки път, когато съм казвал *това*...

Устните ѝ се стиснаха в мрачна гримаса. Не ѝ харесваше да ѝ се напомня за всичките жени, които бе имал преди нея. Не желаше да знае за тях, нито дори да си спомня за съществуването им.

— Защо остана? – отново попита той и най-накрая се обърна с лице към нея.

Очите му пламтяха с такава ярост, че тя едва не политна назад.

— Майкъл, аз...

— Защо? – настоя той почти грубо. Лицето му бе напрегнато, набраздено с гневни бръчки и ръката ѝ инстинктивно се стрелна към дръжката на вратата.

— Защо остана, Франческа? – за сетен път повтори той и пристъпи към нея с хищническата грациозност на тигър. – В „Килмартин“ няма нищо за теб освен *това*.

Тя ахна, когато ръцете му се отпуснаха тежко върху раменете ѝ, и издаде сподавен вик, когато устните му се впиха в нейните. Това беше гневна и груба целувка, пълна с отчаяние, но при все това предателското ѝ тяло бе готово да се разтопи в ръцете му, да му позволи да прави каквото поиска с нея, да се покори на порочните му ласки.

Тя го желаше. Мили боже, дори така, тя пак го желаше!

И се страхуваше, че никога нямаше да му каже „не“.

Но той се отскубна от нея. Той го направи. Не тя.

— Това ли искаш? — попита с пресеклив и дрезгав глас. — Само това и нищо повече?

Тя не отговори, дори не помръдна, само го гледаше с безумни очи.

— *Защо остана?* — процеди той и тя разбра, че я пита за последен път.

Но нямаше отговор.

Той ѝ даде няколко секунди. Изчака я да заговори; мълчанието помежду им растеше като някакво приказно чудовище, ала всеки път щом отвореше уста, не можеше да издаде нито звук и продължаваше да стои там, трепереща и безмълвна, без да може да свали поглед от лицето му.

Той злостно изруга и се извърна.

— Върви си — заповяда. — Сега. Не желая да оставаш в тази къща.

— К-какво? — Франческа не можеше да повярва, че действително я изхвърля.

— Ако не можеш да бъдеш с мен — заговори той, без да я поглежда, — ако не можеш изцяло да ми принадлежиш, тогава искам да си вървиш.

— Майкъл? — Името му бе едва доловим шепот.

— Повече не мога да понасям това половинчато съществуване — промълви той толкова тихо, че дори не бе сигурна, че го е чула правилно.

— Защо? — бе всичко, което тя съумя да отрони.

Отначало помисли, че той няма да отговори. Цялото му тяло бе напрегнато и изопнато, сетне започна да трепери.

Ръката ѝ се стрелна към устата ѝ. Нима той плачеше? Да не би...

Да се смееше?

— О, господи, Франческа! — подигравателно се изсмя той. — Това се казва въпрос. *Защо? Защо?* *Защо?* — Всеки път произнасяше думата с различна интонация, сякаш я изпробваше, отправяйки я към различни хора. — *Защо?* — отново попита и този път се извърна с лице към нея. — *Защо?* Защото те обичам, проклет да съм! Защото винаги съм те обичал. Защото те обичах, когато беше с Джон, обичах те, когато бях в Индия, и макар Бог да ми е свидетел, че не те заслужавам, аз въпреки това те обичам.

Франческа се олюля и се облегна на вратата.

— Как ти се струва тази малка остроумна шега? — насмешливо попита Майкъл. — Аз *те* обичам. Обичам *теб*, съпругата на моя братовчед. Обичам *теб*, единствената жена, която никога не мога да имам. Обичам *теб*, Франческа Бриджъртън Стърлинг, която...

— Спри — задавено изрече тя.

— Сега? След като най-после заговорих? О, не мисля така — заяви и величествено махна с ръка като разпален оратор. Приведе се по-близо — толкова мъчително близо, че ѝ стана неловко. — Изплаши ли се?

— Майкъл...

— Защото аз още не съм започнал — прекъсна я той, без да ѝ даде да се доизкаже. — Искаш ли да знаеш какво си мислех, когато се омъжваше за Джон?

— Не! — отчаяно възкликна тя и диво разтърси глава.

Той отвори уста, за да продължи с откровенията си, очите му пламтяха от презрение и страст, но нещо се случи. Нещо се промени. Видя се в очите му. Те бяха толкова пълни с гняв, толкова искрящи и изведнъж те просто...

Угаснаха.

Станаха ледени. Уморени.

После той ги затвори. Изглеждаше напълно изцеден.

— Върви си — рече. — Сега.

Тя умоляващо прошепна името му.

— Върви си — повтори той, без да обръща внимание на молбата ѝ. — Щом не можеш да бъдеш моя, повече не те искам.

— Но аз...

Майкъл се приближи до прозореца и тежко се облегна на перваза.

— Ако това трябва да приключи, ти трябва да сложиш край. Ти трябва да си отидеш, Франческа. Защото сега... след всичко... аз просто не съм достатъчно силен, за да ти кажа „сбогом“.

Няколко секунди тя остана неподвижна и после, тъкмо когато започна да ѝ се струва, че напрежението помежду им ще се усили и ще я прекърши, краката ѝ някак си раздвижиха и тя побягна от стаята.

Продължи да тича.

Тичаше.

Тичаше.

Тичаше, без да вижда нищо, без да мисли.

Изтича навън, в нощта, под дъжда.

Тича, докато повече не ѝ стигаше дъх. Докато вече не можеше да се държи на крака, препъвайки се и залитайки в калта.

Тича, докато повече не ѝ останаха сили, после се строполи изнемогваща, дирейки утеха и закрила в беседката, която преди години Джон бе построил за нея. Тогава бе заявил, че щом не може да я убеди да съкрати дългите си разходки, нека поне да има място, където да отдъхне.

Остана да седи там с часове, трепереща от студ, но без да го усеща. Единственият въпрос, който се въртеше в главата ѝ, беше...

От какво всъщност бягаше?

* * *

Майкъл нямаше спомен за миговете, последвали нейното бягство. Можеше да е изминала минута или десет. Окопити се, чак когато юмрукът му с такава сила се заби в стената, че едва не я проби.

Но почти не почувства болка.

— Милорд?

Беше Рийвърс, промушил главата си през вратата, за да попита какво бе това сътресение.

— Махай се! — изръмжа Майкъл. Не желаше никого да вижда, не можеше да понася да чува нечие дихание.

— Може би малко лед за...

— Изчезвай! — изрева господарят на „Килмартин“. Имаше чувството, че цялото му тяло става огромно. Когато се извърна, приличаше на разярено чудовище. Искаше да удари някого. Да разцепи въздуха.

Рийвърс си плю на петите.

Майкъл заби нокти в дланите си, въпреки че десният му юмрук бе започнал да се подува. Някак си движението се оказа единственият начин да обуздае демоните, бушуващи в душата му, да му попречи да изпотроши с голи ръце всичко около себе си.

Шест години.

Стоеше там, застинал неподвижно, с една-едничка мисъл в главата.

Шест проклети години.

Беше го таил дълбоко в себе си, стараейки се никога да не издаде чувствата си, докато я наблюдаваше, никога и никому не бе казвал.

Шест години я бе обичал и най-накрая се бе стигнало до *това*.

Той бе сложил сърцето си на масата. Все едно ѝ бе подал нож и я бе помолил да го разреже.

О, не, Франческа, ти можеш да се справиш по-добре. Дръж здраво ножа, можеш лесно да го нарежеш на няколко къса. А след това защо да не ги надrobиш на още по-ситно?

Който е казал, че е хубаво да се говори истината, беше магаре. Майкъл би дал всичко, двата си проклети крака, за да заличи казаното.

Ала думите имаха това свойство.

Той кухо се изсмя.

Не можеш да ги вземеш обратно.

А сега разпилей късчетата от сърцето ми на пода. Стъпчи ги. Не, по-силно. По-силно, Франи. Можеш да го направиш.

Шест години.

Шест проклети години и всичко погубено в един-единствен миг. И всичко това, защото си бе помислил, че има право да бъде щастлив.

Трябваше да прояви повече разум.

И за грандиозен финал подпали цялата кървава каша. Браво, Франческа!

Да не остане и пепел от сърцето му.

Сведе поглед към ръцете си. Ноктите му бяха оставили полумесеци върху дланите. Единият дори бе одраскал кожата до кръв.

Какво щеше да прави? Какво, *мътните го взели*, щеше да прави сега?

Не знаеше как ще живее, след като тя вече знае истината. В продължение на шест години всяка негова мисъл, всяко негово действие бяха подчинени на единствената цел: тя никога да не научи истината. Всеки човек имаше водещи принципи в живота и за Майкъл беше този.

Да се постарее Франческа никога да не узнае истината.

Свлече се в едно кресло, едва сдържайки истеричния си смях.

„О, Майкъл – помисли си и креслото се разтърси под него, когато оброни глава в шепи. – Приветствай новото начало в живота си.“

Три часа по-късно, по-скоро, отколкото очакваше, тихо почукване по вратата го изтръгна от вцепенението.

Майкъл продължаваше да седи в креслото. Единственото движение, което бе направил през това време, бе да облегне глава назад. Отдавна седеше така, напълно неподвижно, макар че вратът му се бе сковал от неудобната поза. Очите му бяха вперени неவிждащо в някакво петънце върху бежовия копринен тапет, покриващ стената.

Чувстваше се някак странно откъснат от всичко, сякаш душата му се бе отделила от тялото, и когато чу тихото почукване, отначало дори не разпозна звука.

Почукването отново се разнесе, също толкова плахо, но настоятелно.

Който и да беше, не смяташе да си отиде.

— Влез! – излая той.

Беше тя.

Франческа.

Трябваше да стане. Искаше. Въпреки всичко той не я мразеше, не желаше да проявява неуважение. Но тя бе изтръгнала всичко от него – последната капка сила и воля, – така че може само да повдигне леко вежди и да промърмори:

— Какво?

Устните ѝ се разтвориха, но тя не каза нищо. Дрехите ѝ са подгизнали, някак разсеяно отбеляза той. Сигурно е излизала навън. Каква глупачка, навън беше дяволски студ.

— Какво има, Франческа? – попита Майкъл.

— Ще се омъжа за теб – каза тя толкова тихо, че той по-скоро прочете думите по движението на устните ѝ, отколкото ги чу. – Ако все още ме искаш.

Човек би помислил, че той ще скочи от креслото. Поне ще се изправи на крака, неспособен да сдържи радостта, избухнала в гърдите му. Че ще прекоси стаята, решително и целеустремено, ще я грабне на ръце, ще обсипе с целувки лицето ѝ, после ще я положи върху леглото, където ще подпечата съгласието ѝ по възможно най-примитивния начин.

Ала вместо това той продължи да седи отпуснат в креслото, прекалено изтерзан от душевни страдания, за да направи нещо друго, освен да попита:

— Защо?

Тя трепна от подозрителността, прозвучала в гласа му, но в момента великодушието му се бе изчерпало. След всичко, което му бе сторила, и тя можеше да се поизмъчи.

— Не знам – призна Франческа.

Стоеше напълно неподвижно, отпуснала ръце покрай тялото си. Но беше скована и Майкъл можеше да се обзаложи, че полага огромни усилия да стои мирно.

Подозираше, че в противен случай щеше да избяга от стаята.

— Можеш да измислиш по-добър отговор – отбеляза той. Тя прехапа долната си устна.

— Не знам – прошепна. – Не ме карай да се ровя в душата си, за да се опитам да проумея.

Майкъл повдигна язвително вежди.

— Поне не още – довърши тя.

Думи, помисли си почти безстрастно той. Той бе изрекъл своите думи, сега бе неин ред.

— Не можеш да си вземеш обратно думите – тихо заяви той.

Тя поклати глава.

Той бавно се надигна от креслото.

— Няма да има отказване. Никакви пристъпи на страх. Никакво разколебаване и промяна на решението.

— Не, няма да има – кимна Франческа. – Обещавам.

Чак тогава той най-после си позволи да ѝ повярва.

Франческа не даваше лесно обещания. И никога не нарушаваше

дадената дума.

За един миг прекоси стаята и се озова до нея. Грабна я в обятията си и покри лицето и с отчаяни целувки.

— Ти ще бъдеш моя – прошепна той. – Това е. Разбираш ли?

Тя кимна и отметна глава, когато устните му се плъзнаха по дългата изящна шия към рамото ѝ.

— Ако поискам да те вържа за леглото и да те държа там, докато не забременееш, ще го направя – закле се той.

— Да – ахна тя.

— И няма да се оплакваш.

Франческа поклати глава.

Пръстите му задърпаха роклята и тя шеметно бързо се озова скупчена на пода.

— И това ще ти хареса – изръмжа Майкъл.

— Да. *О, да.*

Понесе я към леглото. Този път не беше нито нежен, нито внимателен, а се нахвърли отгоре ѝ като прегладнял звяр.

— Ще бъдеш моя – повтори, сграбчи дупето ѝ и я притегли към себе си. – Моя.

И тя беше. Поне тази нощ тя беше негова.

ГЛАВА 22

...сигурна съм, че държиш всичко под контрол. Ти винаги го правиш.

От писмо на вдовстващата виконтеса Бриджъртън до дъщеря ѝ, графиня Килмартин, веднага след получаването на посланието на Франческа.

Най-трудната част от организирането на сватбата с Майкъл, много скоро осъзна Франческа, беше как да съобщи на хората за събитието. Имайки предвид колко мъчно бе за самата нея да приеме идеята за брак с него, не можеше да си представи как ще реагират останалите. Мили боже, какво щеше да каже Джанет? Тя искрено бе подкрепила решението на Франческа да се омъжи повторно, но със сигурност не бе мислила, че Майкъл ще бъде кандидатът за втори съпруг.

И макар Франческа да прекара безброй часове, седнала зад писалището с перо в ръка над празния лист, опитвайки се да подбере подходящите думи, дълбоко в сърцето си знаеше, че постъпва правилно.

Все още не беше сигурна *защо* бе решила да се омъжи за него. И не бе сигурна как да се отнася към смайващото му признание в любов, но някак си знаеше, че иска да бъде негова съпруга.

Ала това ни най-малко не правеше по-лесна задачата ѝ да измисли как да съобщи на всички за техния брак.

Франческа седеше в кабинета си и пишеше писма до членовете на

семейството. Или по-скоро смачка на топка последното несполучливо послание и го хвърли на пода, когато Майкъл влезе с пощата.

— Това пристигна от майка ти. — Подаде ѝ кремав плик, надписан с елегантен почерк.

Франческа го разряза с ножа за отваряне на писма и извади писмото. Ахна изненадано, когато видя, че се състоеше от цели четири плътно изписани страници.

— Мили боже — промърмори младата жена. Майка ѝ обикновено казваше всичко, което си бе наумила, върху един лист хартия, най-много два.

— Нещо лошо ли има? — попита Майкъл и приседна на ръба на писалището.

— Не, не — разсеяно отвърна Франческа. — Аз просто... Мили боже!

Той се извъртя и проточи врат, опитвайки се да надникне в писмото.

— Какво има?

Франческа само махна с ръка, за да го накара да замълчи.

— Франи?

Тя бързо отгърна следващата страница.

— Мили боже!

— Дай ми това — рече той и протегна ръка към писмото.

Тя ловко се отдръпна по-далеч от него, отказвайки да му го даде.

— О, господи! — потресено ахна.

— Франческа Стърлинг, ако не...

— Колин и Пенелопи са се оженили.

Майкъл завъртя очи.

— Ние вече знаехме...

— Не, имам предвид, че са преместили датата на сватбата с... ами, боже, според мен почти с един месец.

Майкъл повдигна рамене.

— Браво на тях.

Франческа раздражено го изглежда.

— Някой можеше да ме *извест*и.

— Предполагам, че не са имали време.

— Но това — продължи тя още по-сърдито — не е най-лошото.

— Не мога да си представя...

— *Елоиз* също ще се омъжва.

— Елоиз! — с известна изненада възкликна Майкъл. — Някой ухажваше ли я?

— Не — бързо отвърна Франческа и отгърна третата страница от майчиното си писмо. — Ще се омъжва за човек, когото дори не е познавала.

— Е, предполагам, че вече са се запознали — отбеляза Майкъл сухо.

— Не мога да повярвам, че никой не ми е *казал*!

— Но ти си в Шотландия.

— Въпреки това — нацупи се тя.

Майкъл, дяволите да го вземат, само се засмя на раздражението ѝ.

— Като че ли аз изобщо не съществувам! — възкликна тя и го прониза с най-свирепия си поглед.

— О, не бих казал...

— О, да – изразително подхвана тя, – *Франческа*.

— Франи... – Той прозвуча доста развеселено.

— Някой съобщи ли на Франческа? – продължи тя, доста сполучливо имитирайки семейството си. – Помните ли я? Шестата от осемте? Онази със сините очи?

— Франи, не ставай глупава.

— Аз не съм глупава, аз съм просто пренебрегната.

— А аз мислех, че предпочиташ да стоиш малко настрана от семейството си.

— Ами, да – призна тя, – но в случая това няма нищо общо.

— Разбира се – промърмори той.

Тя го изгледа кръвнишки.

— Ще ходим ли на сватбата? – попита той.

— Сякаш е *възможно* – изсумтя тя. – Сватбата е след три дни.

— Моите поздравления! – с нескрито възхищение заяви Майкъл.

Франческа подозрително присви очи.

— И какво трябва да означава това?

— Не може да не изпитваш огромно уважение към всеки мъж, извършил подобен подвиг с такава изумителна бързина – сви рамене той.

— Майкъл!

Той и се ухили похотливо.

— Аз го направих.

— Още не съм се омъжила за теб – напомни му тя.

Майкъл се ухили.

— Като казах подвиг, нямах предвид брак.

Тя почувства как лицето ѝ пламва.

— Престани – промърмори.

Пръстите му погъделичкаха дланта ѝ.

— О, не мисля да го направя.

— Майкъл, сега не е време – смърри го тя и отдръпна ръката си.

— Май се започна – въздъхна той.

— Какво означава *това*?

— О, нищо – отвърна той и се плъсна в близкото кресло. – Просто ние още дори не сме се оженили, а вече се държим като улегнала семейна двойка.

Тя го изгледа развеселено, после се върна към писмото на майка си. Двамата действително се държаха като улегнала семейна двойка, но тя не желаше да му доставя удоволствие, признавайки правотата му. Навярно защото, за разлика от повечето сгодени двойки, двамата се познаваха от години. Той беше, въпреки смайващите промени през последните седмици, най-добрият ѝ приятел.

Изведнъж спря да чете. Застина.

— Нещо не е ли наред? – разтревожи се Майкъл.

— Не – отвърна Франческа и леко тръсна глава. Някак си, сред суматохата на чувствата, тя бе пропуснала това съображение. Майкъл може и да беше последният човек, за когото би и хрумнало да се омъжи, но за това имаше основателна причина, нали?

Кой би помислил, че тя ще се омъжи за най-добрия си приятел?

Със сигурност това вещаеше щастлив семеен живот.

— Хайде да се оженим – внезапно рече Майкъл.

Тя въпросително го погледна.

— Вече не го ли решихме?

— Не – той взе ръката ѝ, – нека се оженим днес.

— Днес? – възкликна тя. – Да не си полудял?

— Съвсем не. Ние сме в Шотландия. Не е нужно да го оповестяваме в църквата.

— Ами, да, но...

Той коленичи пред нея, очите му блестяха.

— Нека да го направим, Франи. Нека да бъдем луди, безразсъдни и бързи.

— Но никой няма да повярва – бавно рече тя.

— И без това никой няма да повярва.

Той имаше право.

— Но моето семейство... – подхвана тя.

— Ти току-що се оплакваше, че са те забравили.

— Да, но едва ли е било нарочно!

Той сви рамене.

— Има ли значение?

— Ами, да, ако наистина се замислиш...

Майкъл я дръпна и изправи на крака.

— Да вървим.

— Майкъл...

Сама не знаеше защо се дърпаше, може би навярно се чувстваше задължена. Все пак беше сватба и подобно бързане изглеждаше малко непристойно.

Той повдигна вежда.

— Наистина ли искаш пищна сватба?

— Не – отвърна Франческа честно. Вече бе имала такава сватба. Не би било уместно да има втора.

Майкъл се наклони и устните му докоснаха ухото ѝ.

— Икаш ли да рискуваш детето ни да се роди в осмия месец?

— Очевидно да – дръзко отвърна тя.

— Нека осигурим благоприличния деветмесечен срок на нашето дете – весело заяви той.

Тя смутено преглътна.

— Майкъл, сигурно знаеш, че аз може и да не зачена. С Джон отне...

— Не ме е грижа – прекъсна я той.

— Мисля, че те е грижа – тихо възрази Франческа, притеснена за това как той ще реагира на думите ѝ, но искаше да се омъжи с чиста съвест. – Ти няколко пъти го спомена и...

— За да те принудя да се омъжиш за мен – отново я прекъсна той. И преди да успее да мигне, Франческа се озова приклепена до стената, а тялото му се притискаше към нейното със смайваща интимност. – Не ми пука дали си безплодна – страстно зашепна в ухото ѝ. – Не ми пука дали ще родиш цяло котило. – Ръката му се пхна под роклята ѝ и се плъзна нагоре по бедрото ѝ. – За мен е важно единствено – пресипнало рече и

единият му пръст започна да върши много, много неприлични неща – да бъдеш моя.

— О! – изскимтя Франческа, чувствайки как краката ѝ омекват. – О, да.

— „Да“, за да продължа? – лукаво попита той и леко завъртя пръста си, но напълно достатъчно да я подлуди, – или „да“, за да се оженим днес?

— За да продължиш – задъхано отрони тя. – Не спирай.

— Ами женитбата?

Франческа се вкопчи в раменете му, за да не се свлече на пода.

— Ами женитбата? – отново попита той и бързо измъкна пръста си.

— Майкъл! – възмутено простена тя.

Устните му се извиха в бавна, хищническа усмивка.

— Ами женитбата?

— Да! – умоляващо извика тя. – Да! Съгласна съм на всичко, което желаеш!

— На всичко?

— На всичко – въздъхна тя.

— Добре – каза той и в следващия миг рязко отстъпи назад.

Оставяйки я с увиснало чене, с разрошена коса и пламнали страни.

— Да ти донеса ли пелерината? – попита и подръпна маншетите си. Беше олицетворение на мъжествената елегантност, с идеално пригладена коса, напълно спокоен и овладян.

Тя, от друга страна, приличаше на плашило.

— Майкъл? – едва смогна да пророни, опитвайки се да не обръща внимание на неудобството, което изпитваше в някои части на тялото си.

— Ако искаш да довърша – заговори той с тон, с който навярно обсъждаше лова на яребици, – трябва да станеш графиня Килмартин.

— Аз съм графиня Килмартин – измърмори Франческа.

Майкъл кимна в знак на съгласие.

— Трябва да станеш моята графиня Килмартин – поправи се. Изчака секунда, за да му отговори, и когато тя не го стори, отново попита: – Да ти донеса ли пелерината?

Франческа кимна.

— Чудесно решение – одобри той. – Тук ли ще ме изчакаш, или ще ме придружиш в преддверието?

Тя с усилие разтвори стиснатите си зъби, за да отвърне:

— Ще дойда в преддверието.

Майкъл я хвана подръка и я поведе към вратата, като пътъм се наведе, за да прошепне:

— Каква малка нетърпеливка, нали?

— Просто ми донеси пелерината – процеди Франческа.

Той се засмя с топъл, жизнерадостен смях и тя тутакси почувства как раздразнението ѝ се стопява. Майкъл може и да беше нехранимайко и разгулник, но тя знаеше, че има предано и добро сърце, каквото не би могла да намери у никой мъж. Само дето...

Спря и забучи пръст в гърдите му.

— Няма да има други жени – рязко заяви.

Той само я погледна и изви вежда.

— Говоря сериозно. Никакви любовници, никакви флиртове, никакви...

— Господи, Франческа – прекъсна я той, – наистина ли мислиш, че бих могъл? Не, забрави. Наистина ли мислиш, че *ще го направя*?

Тя бе толкова заета със собствените си мисли, че чак сега вдигна поглед към лицето му и изражението му я слиса. Той беше сърдит, дори ядосан, осъзна младата жена. Ала тя не можеше с лека ръка да забрави десетилетия на развратно поведение и не мислеше, че той имаше право да го очаква от нея.

— Ти не се ползваш с най-добрата репутация – напомни му, леко снижавайки глас.

— За бога! – изръмжа той и я дръпна в преддверието. – Всички онези жени бяха, за да те изхвърля от мислите си.

Сащисаната Франческа послушно го последва до входната врата.

— Някакви други въпроси? – попита той и се извърна към нея с толкова надменно изражение, сякаш бе граф по рождение, а не по случайна игра на съдбата.

— Никакви – изписка тя.

— Много добре. А сега да вървим. Чака ни венчавка.

* * *

По-късно същата нощ Майкъл не можеше да не отбележи със задоволство благоприятния обрат в живота му.

— Благодаря ти, Колин – жизнерадостно заяви на глас, докато се събличаше преди лягане. – И благодаря и на теб, който и да си, задето толкова неочаквано си решил да се ожениш за Елоиз.

Майкъл определено се съмняваше, че Франческа щеше да се съгласи на толкова прибързана венчавка, ако брат ѝ и сестра ѝ не се бяха задомили без нейното присъствие.

И сега тя беше негова съпруга.

Негова съпруга.

Почти бе невъзможно да повярва.

Дълги седмици се бе стремил към тази цел и най-накрая миналата нощ тя се бе съгласила. Но чак след като сложи старинната златна халка на пръста ѝ, напълно можа да осъзнае случилото се.

Тя беше негова.

Докато смъртта ги раздели.

— Благодаря ти, Джон – добави Майкъл със сериозен тон.

Не за това, че бе умрял, никога не би се радвал за това! А задето го бе избавил от чувството на вина. Майкъл все още не разбираше как се бе случило, но след онази съдбовна нощ, когато двамата с Франческа се бяха любили в къщичката на градинаря, дълбоко в сърцето си той бе сигурен, че Джон би одобрил.

Би му дал благословията си и в миговете на най-развихрените си фантазии Майкъл вярваше, че ако Джон можеше да избира новия съпруг на Франческа, щеше да избере него.

Облечен във виненочервен халат, младоженецът мина през вратата, свързваща неговата спалня с тази на Франческа. Въпреки интимните отношения помежду им, откакто бе пристигнал в „Килмартин“, едва днес той се бе пренесъл в графската спалня. Това бе странно и за самия него; в

Лондон много по-малко се бе тревожил за благоприличието. Там двамата обитаваха спалните на графа и графинята и само се бяха постарали всички членове на домакинството да знаят, че свързващата врата помежду им бе заключена от двете страни.

Но тук, в Шотландия, където отношенията им лесно биха могли да станат повод за клюки, той се бе погрижил да се настани в стаята, намираща се в дъното на коридора и възможно най-отдалечена от спалнята на Франческа. Нямаше значение, че през цялото време двамата се промъкваха от едната стая в другата, но поне външното приличие бе спазено.

Слугите не бяха глупави; Майкъл бе сигурен, че всички знаеха какво става, но те обожаваша Франческа, искрено ѝ желаеха щастието и никога и никому не биха казали и дума срещу нея.

При все това беше приятно да загърбят всички тези глупави притеснения.

Посегна към дръжката, но не я хвана, а спря и се заслуша в звуковете, идещи от съседната стая. Не чу почти нищо. Не знаеше защо му бе хрумнало, че ще чуе нещо; вратата бе здрава, стара и знаеше как да пази тайни. Все пак нещо го заставяше да удължи този момент, изцяло да му се наслади.

Щеше да пристъпи прага на спалнята на Франческа.

И имаше пълното право на това.

Единственото, което би могло да направи този миг по-хубав, бе тя да му каже, че го обича.

Заради този пропуск в сърцето му сякаш се бе загнездило малко трънче, което обаче оставаше незабележимо на фона на новопридобитото щастие. Той не желаше тя да му казва думи, изразяващи чувства, които не изпитва, и дори да не го обичаше така, както една жена трябваше да обича съпруга си, Майкъл знаеше, че чувствата ѝ към него са по-силни и благородни, отколкото хранеха повечето жени към мъжете си.

Знаеше, че тя е загрижена за него и изпитва огромна привързаност и обич към него като към приятел. И ако нещо се случеше с него, тя щеше да страда и да го оплаква с цялото си сърце.

Действително не би могъл да моли за повече.

Може и да копнееше за повече, но вече бе получил много повече, отколкото някога се бе надявал. Не биваше да бъде алчен. Не и когато освен всичко друго бе дарен и със страст.

И то каква страст!

Беше едва ли не забавно колко смаяна бе тя от собствената си страст и как продължаваше да я изумява всеки ден. Той се бе възползвал от чувствеността ѝ; знаеше го и не се срамуваше от това. Беше се възползвал от страстта ѝ днес следобед, докато се опитваше да я убеди незабавно да се оженят.

И се бе получило.

Мили боже, наистина се бе получило.

Чувстваше се замаян като неопитен младеж. Когато идеята го бе осенила – да се оженят днес, – сякаш някаква странна тръпка бе пробягала по вените му и той едва бе смогнал да се сдържи. Това бе един от онези

моменти, когато знаеше, че трябва да успее, и бе готов на всичко, за да я спечели.

И сега, докато стоеше на прага на брачния живот, Майкъл не можеше да не се пита дали щеше да бъде различно. Дали тя ще му се струва различна, когато я вземе в обятията си като съпруга, а не като любовница? Или когато утре сутринта погледне лицето ѝ? Или когато я зърне в другия край на препълнената зала...

Тръсна леко глава. Превръщаше се в сантиментален глупак. Сърцето му винаги прескачаше един удар, когато я видеше в другия край на препълнената зала. Не мислеше, че горкото ще издържи още напрежение.

Бутна вратата.

— Франческа? — извика той. Гласът му прозвуча тихо и дрезгаво в нощната тишина.

Тя стоеше до прозореца, облечена в тъмносиня нощница. Дрехата бе скромна, но платът прилепваше и очертаваше всяка извика на тялото ѝ и за миг дъхът на Майкъл заседна в гърлото му.

И той разбра — не проумяваше как, но го знаеше с абсолютна сигурност, — че винаги щеше да бъде така.

— Франи? — прошепна и пристъпи към нея.

Тя се обърна и той видя нерешителността, изписана на лицето ѝ. Не беше точно притеснение, а по-скоро умилително изражение на трепетно очакване, сякаш тя също бе разбрала, че сега всичко беше различно.

— Направихме го — промълви той, неспособен да сдържи усмивката си.

— Аз още не мога да повярвам — отвърна тя.

— Нито пък аз — призна той и се протегна, за да докосне бузата ѝ, — но е истина.

— Аз... — Тя поклати глава. — Няма значение.

— Какво смяташе да кажеш?

— Нищо.

Майкъл улови двете ѝ ръце и я притегли към себе си.

— Не е нищо — промърмори. — Когато става дума за теб и за мен, никога не е нищо.

Младата му съпруга преглътна и по нежната ѝ шия пробягна сянка.

— Аз просто... — отрони накрая — исках да кажа...

Той стисна пръстите ѝ, сякаш да я окуражи. Искаше тя да го каже. Не бе мислил, че се нуждае от думите, поне не още, но, мили боже, колко жадуваше да ги чуе!

— Аз много се радвам, че се омъжих за теб — довърши тя смутено, а върху лицето ѝ бе изписано свенливо изражение, толкова нетипично за нея. — Беше правилно да се оженим.

Майкъл усети как пръстите на краката му се свиват, потъвайки в дебелия килим, докато потискаше разочарованието си. Това бе много повече, отколкото някога бе мислил, че ще чуе от нея, но много по-малко от това, на което се бе надявал.

Все пак, дори и така, тя беше в прегръдките му, бе негова съпруга, а това, пламенно си напомни той, беше нещо.

— Аз също се радвам — тихо промълви той и я придърпа по-близо. Устните му докоснаха нейните и когато я целуна, наистина всичко *беше*

различно. Имаше ново усещане на принадлежност и липса на потайност и отчаяние.

Майкъл я целуна бавно и нежно, наслаждавайки се на мига. Ръцете му се плъзнаха по коприната на нощницата и тя простена, когато платът се надипли под пръстите му.

— Обичам те — прошепна, решил, че няма смисъл повече да съдържа думите, дори и тя да не бе готова да ги изрече. Устните му се придвижиха по бузата към ухото ѝ и той нежно го гризна, преди да продължи надолу по шията към прелестната ямка в основата на гърлото.

— Майкъл — въздъхна и се люшна към него. — О, Майкъл!

Той обхвана с длани заоблените полукулба на дупето ѝ и я пристисна към себе си. От устните му се изтръгна стон, когато я почувства стегната и топла до твърдата му мъжественост.

Той бе мислил, че я е жадувал преди, но това... това беше различно.

— Нуждая се от теб — промърмори пресипнало, падна на колене и впи устни в пулсиращата женственост през коприната. — Толкова много се нуждая от теб.

Тя смутено прошепна името му и сведе поглед към него, озадачена от молитвената му поза.

— Франческа — пророни той; нямаше представа защо го каза, просто в този момент името ѝ бе най-важното нещо за него на този свят. Името ѝ, тялото ѝ и красотата на душата ѝ. — Франческа — отново прошепна и притисна лице в корема ѝ.

Ръцете ѝ се отпуснаха върху главата му, пръстите ѝ се заровиха в косата му. Майкъл можеше да остане така с часове, на колене пред нея, но тя също коленичи, приближи към него, изви шия и го целуна.

— Желая те — тихо промълви. — Моля те.

Майкъл простена, придърпа я, изправи я на крака и я повлече към леглото. Само след миг двамата се озоваха върху дюшека, меките чаршафи ги обгърнаха, така както двамата се обгръщаха един друг.

— Франи. — Треперещите му пръсти повдигнаха копринената нощница до талията ѝ.

Едната ѝ ръка обхвана тила му и тя го привлече за нова страстна и жарка целувка.

— Нуждая се от теб — почти простена тя. — Толкова много се нуждая от теб.

— Искам цялата да те видя — промълви той и направо разкъса фината коприна. — Искам цялата да те *почувствам*.

Франческа бе нетърпелива също като него и пръстите ѝ се стрелнаха към колана на халата му, развързаха хлабавия възел и го разтвориха, разкривайки широката му гръд. Тя докосна малките косъмчета, едва ли не изумена, че пръстите ѝ галят кожата му.

Никога не бе мислила, че ще бъде тук с него, по този начин. Не за пръв път виждаше голите му гърди и не за пръв път го докосваше, но някак си сега бе различно.

Той беше неин съпруг.

Толкова трудно бе да го повярва, но при все това ѝ се струваше така съвършено и правилно.

— Майкъл — измърмори младоженката, смъквайки халата от раменете му.

— Мммм? — бе единственият му отговор, тъй като беше прекалено зает, за да целува ямката под коляното ѝ.

Тя се отпусна върху възглавниците, напълно забравила какво смяташе да каже, ако изобщо имаше какво.

Ръката му нежно се обви около бедрото ѝ, придвижи се нагоре до талията и накрая се спря до гърдата ѝ. Франческа искаше да се включи, да бъде дръзка и да го докосва така, както той я докосваше, но ласките му я правеха отпусната и ленива и тя можеше единствено да лежи и да се наслаждава на милувките му, като от време на време прокараваше пръсти по тези части на тялото му, до които можеше да достигне.

Чувстваше се лелеяна.

Обожавана.

Обичана.

Беше смиряващо.

И възхитително.

Беше свято и прелъстително и спираше дъха ѝ.

Устните му следваха дирята, прокарана от ръцете му, изпращайки вълни на желание надолу към корема, докато накрая спряха между гърдите ѝ.

— Франческа — промърмори той и обсипа гърдта ѝ с целувки, докато стигна до зърното. Отначало го подразни с език, после го пое в уста и нежно го захапа.

Усещането бе мигновено и силно. Тялото ѝ потрепери, пръстите ѝ трескаво се впиха в чаршафите, отчаяно търсейки опорна точка в един свят, който внезапно се бе разлюлял.

— Майкъл! — ахна младата жена и изви гръб. Пръстите му се промъкнаха между краката ѝ, макар че тя вече бе готова да го поеме. Но искаше той да я гали, искаше него, искаше това да продължи вечно.

— Толкова си прекрасна — хрипливо изрече той, а горещият му дъх опари кожата ѝ. Премести се, готвейки се да проникне в нея. Лицето му бе над нейното, носовите им се докосваха, а в очите му горяха буйни огньове.

Франческа се размърда под него и разтвори бедра, подканяйки го да влезе по-надълбоко.

— Сега — прошепна, наполовина заповедно, наполовина умоляващо.

Той се движеше бавно, с мъчителна преднамереност. Тя почувства как се разтваря все повече, за да го посрещне, докато телата им най-после се допряха и тя разбра, че бе навлязъл докрай.

— О, господи! — изхриптя той и лицето му се изопна от страст. — Не мога... трябва да...

В отговор тя повдигна бедра и още по-плътено се притисна към него.

Той започна да се движи в нея и с всеки тласък нова вълна на дива наслада прогаряше тялото ѝ. Тя изрече името му, но после изобщо не можеше да говори и едва смогваше да си поеме дъх, докато тласъците му ставаха все по-безумни и отчаяни.

А после изведнъж я прониза ослепителната мълния на удоволствието. Тялото ѝ сякаш се взриви и тя закрещя, неспособна да сдържи тази всепомитаща наслада. Майкъл проникваше все по-силно, отново и отново.

Достигна върха и извика името ѝ като молитва и благословия, после рухна върху нея.

— Прекалено съм тежък – измърмори и понечи да се отмести настрана.

— Недей – възпря го тя с ръка. Не искаше той да се отдръпва, не още. Много скоро щеше да ѝ стане трудно да диша и той щеше да бъде принуден да се отмести, но засега имаше нещо първично в позата им, нещо, с което още не бе готова да се сбогува.

— Не – отвърна той и тя долови усмивка в гласа му. – Ще те смажа.

Майкъл се плъзна от нея, но не я пусна от обятията си. Тя остана да лежи сгушена до него, топлината на тялото му сгряваше гърба ѝ, а ръката му здраво я обгръщаше под гърдите.

Той промърмори нещо в тила ѝ, тя не можа да различи думите, но това нямаше значение; знаеше какво ѝ бе казал.

Много скоро той потъна в сън, а кроткото му, равномерно дишане отекваше в ухото ѝ като приспивна песен. Но Франческа не заспа. Беше уморена, сънена и задоволена, но не заспа.

Тази нощ беше различно.

И тя не спираше да се чуди защо.

ГЛАВА 23

...сигурна съм, че Майкъл също ще ти пише, но тъй като те смятам за своя скъпа и близка приятелка, исках лично да ти съобщя, че ние двамата се оженихме. Изненадана ли си? Трябва да призная, че аз бях.

От писмо на графиня Килмартин до Хелън Стърлинг, три дни след венчавката ѝ с граф Килмартин.

— Изглеждаш ужасно.

Майкъл се извърна към Франческа.

— Добро утро и на теб – сухо отвърна той и отново се зае с яйцата и препечената филийка.

Франческа се настани на мястото си в другия край на масата. Изминали бяха две седмици, откакто се бяха оженили. Тази сутрин Майкъл бе станал рано и когато тя се събуди, неговата страна на леглото бе студена.

— Не се шегувам – заяви тя и угрижено смръщи вежди. – Лицето ти има пепеляв оттенък и дори не можеш да седиш изправен. Трябва да си легнеш и да си починеш.

Той се закашля, сетне още по-силно и цялото му тяло се разтrese.

— Добре съм – заяви, макар че думите приличаха по-скоро на стон.

— Не си добре.

Той завъртя очи.

— Женени сме само от две седмици, а вече...

— Ако не си искал свадлива съпруга, не биваше да се жениш за мен – каза Франческа, мислено преценявайки разстоянието и дали може да се

протегне достатъчно, за да опипа челото му.

— Добре съм — твърдо заяви Майкъл, взе своя брой на „Таймс“ — отпреди няколко дни, но в шотландските крайгранични графства се смяташе за нов — и се задълбочи в него, явно решен да не и обръща внимание.

Франческа не по-зле от него можеше да играе тази игра, затова се зае старателно да размазва конфитюр върху кифличката си.

Но той отново се закашля.

Тя се размърда на стола, едва сдържайки се да не каже нещо.

Той пак се закашля и този път бе принуден да се извърне от масата и да се приведе.

— Ма...

Той ѝ хвърли толкова свиреп поглед, че тя мигом затвори уста. И присви очи.

Съпругът ѝ наклони глава с невероятно снизходителен маниер, но целият ефект се провали, когато тялото му се разтърси от поредния пристъп на кашлица.

— Дотук беше — обвини Франческа и се изправи. — Връщаш се в леглото. Веднага.

— Добре съм — изхриптя той.

— Не си добре.

— Аз съм...

— Болен — прекъсна го Франческа. — Ти си болен, Майкъл. Нездрав, неразположен, връхлетян от болезнен пристъп, но ти си болен. Много болен. Не знам как по-ясно да ти го кажа.

— Не съм болен — промърмори той.

— Не — рече тя, заобиколи масата и улови ръката му, — но имаш малария и...

— Това не е малария — прекъсна я съпругът ѝ и се тупна по гърдите, когато отново се закашля.

Тя го издърпа на крака, макар и с малко помощ от негова страна.

— Откъде знаеш? — попита.

— Просто знам.

Франческа стисна устни.

— И тази твоя увереност се основава на медицински...

— На личен опит — прекъсна я Майкъл, — почти от година съм болен. Не е малария.

Тя го побутна към вратата.

— Освен това — възпротиви се той — е прекалено рано.

— Прекалено рано за какво?

— За нов пристъп — уморено поясни той. — Имах пристъп в Лондон преди колко — два месеца? Прекалено е скоро.

— Защо да е прекалено скоро? — попита Франческа със странно притихнал глас.

— Просто е скоро — тросна се Майкъл, но дълбоко в душата си знаеше истината. Не беше прекалено скоро; познаваше хора, които получаваха маларийни пристъпи на два месеца.

Те бяха болни. Много болни.

Мнозина от тях бяха починали.

Ако пристъпите зачестяваха, това означаваше ли, че болестта побеждава?

Каква ирония на съдбата. Най-после се бе оженил за Франческа, а навярно умираше.

— Това не е малария – отново рече той, този път с такава сила, че тя се спря и го погледна. – Не е – натърти.

Тя само кимна.

— Вероятно е настинка.

Тя отново кимна, но той определено остана с впечатлението, че просто го успокояваше.

— Ще те заведе в леглото – меко каза.

И той ѝ позволи.

* * *

Десет часа по-късно Франческа бе ужасена. Треската на Майкъл се засилваше и макар да не бълнуваше и умът му да бе бистър, беше очевидно, че беше много, много болен. Продължаваше да твърди, че не било пристъп на малария, че не го чувствал като малария, но всеки път, когато Франческа настояваше за подробности, той не можеше да ѝ обясни защо, или поне тя не остана удовлетворена.

Тя не знаеше много за болестта; модните дамски книжарници в Лондон не предлагаха медицинска литература. Отначало бе искала да попита своя лекар или да се обърне към специалист от Кралската колегия на лондонските лекари, но бе обещала на Майкъл, че ще запази болестта му в тайна. Ако хукнеше да разпитва из града за маларията, накрая някой щеше да пожелае да узнае защо се интересува. Затова знаеше единствено това, което бе научила от Майкъл през няколкото месеца, откакто той се бе върнал от Индия.

Но не ѝ се струваше добре, че пристъпите зачестиха. Разбира се, длъжна бе да признае, че не притежаваше достатъчно медицински познания, за да прави подобни предположения. Когато той се бе разболял в Лондон, ѝ бе казал, че от последния пристъп са изминали шест месеца, а предишният е бил три месеца преди това.

Защо изведнъж протичането на заболяването ще се промени така рязко и толкова скоро ще има нов пристъп? Нямаше смисъл. Не и ако той се подобряваше.

А той трябваше да се подобрява. Трябваше.

Младата жена въздъхна и докосна челото му. Той спеше и леко похъркваше, както винаги когато носът му бе запушен. Или поне така ѝ бе казал. Двамата не бяха женени достатъчно дълго, за да може да знае подобни неща.

Челото му бе топло, но не прекалено горещо. Устните му бяха напукани, затова тя гребна с чайната лъжичка малко хладък чай и я поднесе към устата му, като наклони брадичката му, опитвайки се да го накара да преглътне в съня си.

Вместо това той се задави, събуди се и изплю водата върху леглото.

— Извинявай – каза Франческа, гледайки изцапаните чаршафи. Добре че лъжичката беше малка.

— Какво, по дяволите, правиш? – избухна той.

— Не знам – призна съпругата му. – Нямам много опит като болногледачка. Стори ми се, че си жаден.

— Следващия път, когато ожаднея, ще те осведомя – промърмори Майкъл.

Тя кимна в знак на съгласие, докато го наблюдаваше как се опитва да се настани по-удобно.

— А сега не си ли жаден? – кротко попита.

— Малко – отсечено отвърна той.

Без да каже повече нито дума, тя му подаде чашата с чай. Той я пресуши на една дълга глътка.

— Искаш ли още една чаша?

Майкъл поклати глава.

— Още една и ще трябва да пиш... – Млъкна и се прокашля. – Извини ме – избъбри.

— Аз имам четирима братя – успокои го Франческа. – Не се притеснявай. Искаш ли да ти донеса нощното гърне?

— Сам ще се справя.

Съдейки по вида му, той не изглеждаше достатъчно добре, за да отиде в другия край на спалнята, но тя не беше толкова глупава, че да спори с един мъж, когато бе раздразнителен. Щеше да се вразуми, когато се опита да стане и отново падне в леглото. А в момента никакви доводи от нейна страна нямаше да са в състояние да го убедят.

— Имаш треска – тихо се обади Франческа.

— Това не е малария.

— Не съм казала...

— Но го мислиш.

— Какво ще стане, ако е малария? – попита тя.

— Това не...

— Но ако е? – прекъсна го Франческа и за неин ужас, забеляза, че гласът ѝ е изтънял от паника и всеки миг ще се прекърши.

Майкъл няколко секунди мрачно се взира в нея. Накрая се обърна на другата страна и отвърна:

— Не е.

Франческа мъчително преглътна. Бе получила своя отговор.

— Имаш ли нещо против, ако те оставя за малко? – припряно попита и стана толкова бързо, че ѝ се зави свят.

Той нищо не каза, но тя видя как сви рамото си под завивките.

— Просто ще се поразходя – обясни с пресекващ глас, докато вървеше към вратата. – Преди слънцето да залезе.

— С мен всичко ще е наред – изръмжа съпругът ѝ.

Тя кимна, макар че той не я гледаше.

— Скоро ще се върна – обеща.

Но той вече бе заспал.

* * *

Навън бе мъгливо и изглежда, отново щеше да завали, затова Франческа грабна един чадър и се отправи към беседката. Тя бе открита отстрани, но

имаше покрив и ако рукнеше дъжд, нямаше да подгизне до кости.

Ала с всяка крачка дишането ѝ ставаше все по-тежко и когато стигна до беседката, се задъхваше, но не от умора, а от едва сдържаните сълзи.

В мига, в който се отпусна на пейката, престана да се опитва.

Ридаеше гръмко и шумно подсмърчаше по начин напълно неподходящ за една дама, но не ѝ пукаше.

Майкъл може би умираше. Доколкото знаеше, той *умираше* и тя щеше да стане вдовица за втори път.

Първия път едва не бе умряла.

И сега не знаеше дали бе достатъчно силна, за да преживее отново този ужас. Не бе сигурна, че искаше да бъде достатъчно силна.

Не беше правилно, нито често, по дяволите, тя да изгуби двама съпрузи, когато толкова много жени прекарваха цял живот само с един. И повечето от тях дори не харесваха съпрузите си, докато тя обичаше и двамата...

Дъхът ѝ секна.

Тя го обичаше? Майкъл?

Не, не, побърза да се увери, тя не го *обичаше*. Не и така. Когато мислеше за това, когато думата отекваше в главата ѝ, тя имаше предвид приятелство. И разбира се, тя обичаше Майкъл като *приятел*. Винаги го бе обичала с *такава* любов, нали? Той беше най-добрият ѝ приятел, дори когато Джон беше жив.

Представи си лицето му, усмивката му.

Затвори очи и си спомни целувките му, прекрасното усещане на ръката му върху талията ѝ, докато вървяха из къщата.

И накрая осъзна защо напоследък всичко помежду им изглеждаше различно. Не беше задето се бяха оженили, както отначало бе предположила. Не защото той ѝ бе станал съпруг и тя носеше неговия пръстен на пръста си.

А защото го обичаше.

Това, което беше между тях, тази връзка – не беше само страст и в нея нямаше нищо безнравствено и греховно.

Това бе любов и беше божествено.

Франческа нямаше да бъде по-малко изумена, ако Джон се бе материализирал пред нея и се бе впуснал да танцува шотландски народни танци.

Майкъл.

Тя обичаше Майкъл.

Не само като приятел, а като съпруг и любовник. Обичаше го със същата сила и дълбочина, които бе изпитвала към Джон. Разбира се, чувството беше различно, защото те бяха различни хора, а и тя самата сега бе различна, но беше същото. Това бе любовта на жена към мъжа и изпълваше всяко кътче на сърцето ѝ.

Господи, тя не искаше той да умре.

— Не можеш да ми причиниш това! – изкрещя, надничайки извън беседката и отправяйки поглед към небесата.

Голяма дъждовна капка падна върху носа ѝ и опръска окото ѝ.

— О, не, не можеш! – гневно извика и избърса окото си. – Не си мисли, че можеш...

Още три капки една след друга паднаха върху лицето ѝ.

— По дяволите! — промърмори Франческа, последвано от: — Съжалявам — отправено отново към надвисналите облаци.

Побърза да скрие глава, когато дъждът затрополи по дървения покрив на беседката.

Какво да прави сега? Да хукне в пороя, водена от целеустремеността на ангел отмъстител, или да поседи тук и да си поплаче от жал към себе си.

Или може би и двете.

Погледна към дъждовните струи, които сега плющяха с такава сила, че можеха да вселят ужас в сърцето дори на най-решителния от всички ангели отмъстители.

Определено по малко и от двете.

* * *

Майкъл отвори очи и с изумление откри, че вече беше утро. Примигна няколко пъти, за да се увери, че не му се привижда. Завесите бяха дръпнати, но не докрай и светлината проникваше през пролуката, образувайки ивица върху килима.

Утро. Добре. Сигурно е бил дяволски уморен. Последното, което помнеше, бе как Франческа изхвърча през вратата, заявявайки на бегом, че отива на разходка, макар че и последният тъпак би разбрал, че ще вали.

Глупава жена.

Опита се да седне, но тутакси рухна обратно върху възглавниците. По дяволите, чувстваше се като самата смърт. Не беше най-удачното сравнение, призна той, имайки предвид обстоятелствата, но не можеше да измисли как иначе да опише болките, пронизващи тялото му. Толкова бе изтощен, че нямаше сили да се повдигне, сякаш бе залепен за чаршафите. Самата мисъл да се изправи го караше да стене.

Проклятие, колко му бе зле!

Докосна челото си, опитвайки се да прецени дали все още има треска, но ако челото му пламтеше, то и ръката му гореше. Не можа да разбере нищо, освен че целият беше плувнал в пот и със сигурност се нуждаеше от вана.

Опита се да подуши въздуха около себе си, но носът му бе толкова запушен, че нищо не усети и само се закашля.

Въздъхна. Е, дори и да вонеше, поне не го помирисваше.

Чу тих звук откъм вратата и видя Франческа да влиза в спалнята. Беше по чорапи и се движеше бързо. Явно се притесняваше да не го обезпокои. Погледна го чак когато приближи до леглото.

— О! — удивено възкликна. — Ти си буден.

Той кимна.

— Колко е часът?

— Осем и половина. Не е прекалено късно, ако се има предвид, че снощи заспа много преди вечеря.

Той отново кимна, тъй като нямаше какво да добави към разговора. А и бе твърде уморен, за да говори.

— Как се чувстваш? — попита тя и приседна до него. — Искаш ли да хапнеш нещо?

— Чувствам се ужасно и не, благодаря, не съм гладен.

Устните ѝ леко се извиха.

— А нещо за пиене?

Майкъл кимна.

Франческа взе малката купа, оставена върху близката масичка. Беше захлупена с чинийка, навярно за да се запази топло съдържанието.

— От снощи е — извинително рече тя, — но го покрих, за да не е чак толкова отвратителен на вкус.

— Бульон? — попита той.

Тя кимна и поднесе лъжицата към устните му.

— Много ли е студен?

Майкъл отпи една глътка и поклати глава. Беше съвсем хладък, но и без това не мислеше, че би понесъл нещо прекалено горещо.

Франческа мълчаливо го храни няколко минути, а после, когато той каза, че му стига, остави купата обратно на масичката и грижливо я покри с чинийката, макар че навярно щеше да поръча да донесат нова купа за следващото му хранене.

— Имаш ли треска? — прошепна тя.

Той се опита да изобрази безгрижна усмивка.

— Нямам представа.

Тя протегна ръка, за да докосне челото му.

— Не успях да се изкъпя — промърмори Майкъл, извинявайки се за потната си кожа, без да споменава думата „пот“ в нейно присъствие.

Тя сякаш не забеляза опита му да се пошегува, само се намръщи и притисна длан към челото му. И изведнъж, поразявайки го с бързината си, се изправи, надвеси се над него и докосна с устни челото му.

— Франи?

— Ти гориш — задъхано изрече тя. — Гориш!

Той само мигна в отговор.

— Все още имаш треска — продължи развълнувано. — Не разбираш ли? Щом още имаш треска, значи не може да е малария!

За миг той спря да диша. Тя беше права. Не можеше да повярва, че сам не се бе сетил, но тя беше права. Маларийната треска винаги изчезваше на сутринта. Естествено, на следващия ден пристъпът отново го връхлиташе, често с ужасяваща сила, но после винаги стихваше и му даваше един ден отдиш, преди отново да го атакува.

— Не е малария — повтори тя, а очите ѝ подозрително блестяха.

— Казах ти, че не е — напомни ѝ той, макар вътре в себе си да знаеше истината: изобщо не беше толкова сигурен.

— Ти няма да умреш — прошепна Франческа и прехапа долната си устна.

Очите му срещнаха нейните.

— Страхувала си се, че ще умра? — тихо попита Майкъл.

— Разбира се, че се страхувах — отвърна тя, без повече да се опитва да прикрие треперенето в гласа си. — Мили боже, Майкъл, не мога да повярвам, че ти... Нямах представа как аз... О, за бога!

Той нямаше понятие какво му бе казала току-що, но имаше чувството, че беше хубаво.

Тя стана толкова рязко, че облегалката на стола се удари в стената. До купата с бульона лежеше салфетка, тя я грабна и попи очите си.

— Франи? – промърмори съпругът ѝ.

— Толкова типично за един мъж! – сърдито изсумтя тя.

Той нямаше какво да каже, освен да повдигне вежди при това обвинение.

— Ти трябва да знаеш, че аз... – подхвана тя, но млъкна.

— Какво, Франческа?

Младата жена поклати глава.

— Не още – измърмори и той остана с впечатлението, че говореше повече на себе си, отколкото на него. – Скоро, но не още.

Майкъл недоумяващо примигна.

— Моля?

— Трябва да вървя – отвърна тя кратко, дори странно рязко. – Има нещо, което трябва да свърша.

— В осем и половина сутринта?

— Скоро ще се върна – заяви съпругата му и забърза към вратата. – Никъде не ходи.

— Уф, по дяволите, пропаднаха плановете ми да посетя краля.

Но Франческа изглеждаше прекалено разсеяна, за да си даде труд да го заяде за жалкия му опит да се пошегува.

— Скоро – повтори и думата прозвуча някак странно, като обещание. – Скоро ще се върна.

Майкъл можеше единствено да свие рамене и да гледа как вратата се захлопва зад нея.

ГЛАВА 24

...не съм сигурна как да ти кажа това и още повече не съм сигурна как ще бъде приета новината, но двамата с Майкъл се оженихме преди три дни. Не знам как да опиша събитията, довели до този брак, мога само да кажа, че това просто изглеждаше най-правилното решение. Искам да знаеш, че това ни най-малко не намалява любовта, която изпитвах към Джон. Той винаги ще заема специално и скъпо място в сърцето ми, както и ти...

От писмо на графиня Килмартин до вдовстващата графиня Килмартин, три дни след венчавката ѝ с граф Килмартин.

Четвърт час по-късно Майкъл се чувстваше забележително по-добре. Е, разбира се, не беше съвсем здрав и бодър – дори най-развихреното му въображение не би могло да го убеди в това, или каквото и да било друго, – но беше по-добре. Навярно бульонът малко бе възстановил силите му, както и разговорът с Франческа, защото, когато стана, за да използва нощното гърне, откри, че се държи по-здравео на краката си, отколкото бе очаквал. После се „изкъпа“ или по-точно изтри с влажна кърпа потта от тялото си. Накрая облече чист халат и отново се почувства човек.

Понечи да се върне отново в леглото, но просто не можа да се застави да легне върху пропитите с пот чаршафи, затова позвъни на камериера си, седна в дълбокото кожено кресло с висока облегалка и леко го извърна, за да може да гледа през прозореца.

Навън грееше слънце, което бе приятна промяна. През двете седмици от брака му времето беше отвратително. Не че бе имал нещо против; когато един младоженец прекарваше толкова много време да се люби със съпругата си като него, то той изобщо не се интересуваше дали грее слънце, или вали като из ведро.

Но сега, след като се бе измъкнал от болничното ложе, установи, че духът му живва при вида на слънчевите лъчи, танцуващи върху покритата с роса трева.

Някакво движение навън привлече погледа му и Майкъл осъзна, че беше Франческа, която забързано прекосяваше поляната. Намираще се прекалено далече, за да се вижда ясно, но бе загърната в най-удобната си пелерина и стискаше нещо в ръка.

Той се приведе, за да види по-добре, но тя изчезна от погледа му, скривайки се зад живия плет.

В този момент Рийвърс влезе в стаята.

— Позвънихте ли, милорд?

Майкъл се извърна към него.

— Да. Би ли се погрижил да изпратиш някой да смени чаршафите?

— Разбира се, милорд.

— И... – Майкъл се канеше да го помоли да му приготви ваната, но вместо това попита: – Случайно да знаеш накъде се е запътила лейди Килмартин? Видях я да прекосява поляната.

Рийвърс поклати глава.

— Не, милорд. Милейди няма навика да ми доверява плановите си, но Дейвис ми каза, че го помолила да поръча на градинаря да ѝ набере цветя.

Майкъл кимна и мислено отбеляза колко хора си бяха предали новината. Занапред трябваше да се отнася с по-голямо внимание към бързината, с която слугите разнасяха слухове.

— Цветя, казваш – промърмори той. Ето какво бе държала в ръка, когато преди малко бе прекосила поляната.

— Божури – уточни Рийвърс.

— Божури – откликна Майкъл и с интерес се наклони към прозореца. Това бяха любимите цветя на Джон и основните в сватбения букет на Франческа. Беше почти ужасяващо, задето помнеше такива подробности от сватбата им. Но макар че излезе и се напи, след като Джон и Франческа напуснаха сватбеното тържество, той със заслепяваща яснота помнеше всяка подробност от самата церемония.

Роклята ѝ беше синя. Ледено синя. А цветята бяха божури. Трябваше да ги откъснат от оранжерията, Франческа бе настояла.

Внезапно Майкъл разбра точно къде отиваше тя, увита в дебелината си пелерина, за да се предпази от студения утринен въздух.

Отиваше на гроба на Джон.

Майкъл го бе посетил само веднъж, откакто се бе завърнал в „Килмартин“. Беше отишъл сам, няколко дни след невероятния момент в

спалнята му, когато изведнъж бе разбрал, че Джон би одобрил брака му с Франческа. Още повече, беше му се сторило, че Джон, някъде там горе, доста се забавлява с цялата работа.

И Майкъл не можеше да не се запита дали и Франческа не бе почувствала същото? Дали бе осъзнала, че Джон би одобрил техния брак? Че би желал двамата да са щастливи?

Или все още се измъчваше от чувство за вина?

Майкъл стана от креслото. Познаваше чувството за вина, знаеше как гризе сърцето, как терзае душата. Познаваше болката, която разяждаше като киселина.

Никога не бе искал Франческа да изпитва това чувство. Никога.

Тя можеше и да не го обича. Можеше *никога* да не го обикне. Но сега бе много по-щастлива, отколкото преди да се оженият, бе сигурен в това. Обаче нямаше да го преживее, ако тя изпитваше срам заради това щастие.

Джон би желал тя да е щастлива. Да обича и да бъде обичана. А ако Франческа не го разбираше...

Майкъл започна да се облича. Може и все още да беше слаб и трескав, но в името на Бога, щеше да се добере до църковния двор. Дори това почти да го убиеше, той нямаше да позволи тя да потъне в същата бездна на отчаяние, в която той толкова дълго бе страдал.

Не беше длъжна да го обича. Не беше. По време на краткия си съпружески живот толкова често си бе казвал тези думи, че накрая почти им бе повярвал.

Не беше длъжна да го обича. Но трябваше да се чувства свободна. Свободна да бъде щастлива.

Защото, ако не беше щастлива...

Е, това *щеше* да го убие. Майкъл можеше да живее без любовта ѝ, но не и без нейното щастие.

* * *

Франческа бе предположила, че земята ще бъде влажна, затова бе взела малко одеяло в зелените и златисти шарки на клана Стърлинг. Тъжно се усмихна, докато го разстилаше върху тревата.

— Здравей, Джон — рече тя, коленичи и грижливо подреди божурите в основата на надгробния паметник. Гробът беше скромен, доста различен от пищно украсените монументи, които аристократите обикновено издигаха, за да почетат паметта на своите починали близки.

Но това би искал Джон. Тя толкова добре го познаваше, че през повечето време можеше да предугади думите, които се канеше да изрече.

Той щеше да предпочете обикновен надгробен паметник, и то точно тук, в най-отдалечения ъгъл на гробището, близо до хълмистите поля на „Килмартин“, най-любимото му място на света.

И тя му бе дала точно това.

— Днес е хубав ден — заговори младата жена и се настани върху одеялото. Вдигна полите си, за да може да седне по турски, а после внимателно ги спусна върху коленете си. Не би седнала в тази поза в благоприлично общество, но тук бе различно.

Джон би искал тя да се чувства удобно.

— От седмици все вали – продължи Франческа. – В някои дни по-силно, понякога по-слабо, но не е минал и ден, без да капне поне малко дъжд. Ти не би имал нищо против, но трябва да призная, че аз копнея за слънце.

Забеляза, че едното стъбло не лежи както ѝ се искаше, и се наведе, за да го оправи.

— Разбира се, това изобщо не ми попречи да излизам навън – заяви тя с нервен смях. – Напоследък дъждът често ме застига. Не съм сигурна какво означава това, преди по-внимателно следях времето. – Въздъхна. – Не, знам какво е. Просто се боя да ти кажа. Знам, че е глупаво от моя страна, но...

Засмя се отново с онзи напрегнат смях, прозвучал толкова неестествено от устните ѝ. Никога не бе изпитвала неловкост в присъствието на Джон. От момента, в който се бяха срещнали, тя се бе почувствала толкова удобно и спокойно, както с него, така и със самата себе си.

Но сега...

Сега най-после имаше причина да бъде нервна.

— Нещо се случи, Джон – промълви младата жена и пръстите ѝ подръпнаха плата на пелерината. – Аз... започнах да изпитвам чувства към един човек, към когото навярно не би трябвало.

Озърна се, почти очаквайки някакъв знак свише. Но нищо не се случи, само лек ветрец шумолеше в листата на дърветата.

Тя преглътна и отново се обърна към надгробния паметник на Джон. Беше глупаво да мисли, че това парче камък може да символизира човека, но не знаеше къде другаде да гледа, докато разговаряше с душата на Джон.

— Може би не трябва да изпитвам такива чувства – подхвана Франческа – или може би трябва, а аз само си мисля, че не бива. Не знам. Знам само, че се случи. Не съм го очаквала, но се случи, и то... с... – Млъкна и върху устните ѝ се появи почти печална усмивка. – Е, предполагам, че ти знаеш с кого. Можеш ли да си представиш?

И тогава се случи нещо забележително. Когато по-късно си припомняше този миг, Франческа по-скоро си бе помислила, че земята би трябвало да се разлюлее под краката ѝ или светъл лъч да блесне от небесата към гроба. Ала нищо подобно не стана. Нямаше нищо осезаемо, нищо видимо, нищо не се чу, само я обзе някакво странно чувство, сякаш нещо в нея се раздвижва и най-после си идва на мястото.

И в този миг Франческа разбра – истински и докрай, – че Джон би могъл да си го представи. И нещо повече – би го пожелал.

Той щеше да иска тя да се омъжи за Майкъл. Щеше да иска тя да се омъжи за всеки мъж, когото обикне, но ѝ се струваше, че по-скоро би се зарадвал, че това се бе случило с Майкъл.

Те бяха двамата му най-обични хора и би му харесало, че са заедно.

— Аз го обичам – рече тя и осъзна, че за пръв път го казва на глас. – Обичам Майкъл. Обичам го и, Джон... – Докосна името му върху надгробния камък. – Мисля, че ти би одобрил – прошепна тя. – Понякога дори ми се струва, че ти си нагласил всичко. Толкова е странно – продължи и сълзи запариха в очите ѝ. – Толкова дълго смятах, че никога повече няма да се влюбя. И как бих могла? И когато ме питаха какво би искал ти за мен, аз, разбира се, отговарях, че би желал отново да се влюбя.

Но в душата си... – Младата жена тъжно се усмихна. – В душата си бях сигурна, че това никога няма да го бъде. Никога нямаше да обикна друг мъж. Знаех го. *Знаех* го с абсолютна увереност. Затова всъщност нямаше значение какво би искал за мен, нали? Но се случи – тихо промълви Франческа. – Струва ми се, макар никога да не съм го очаквала. И се случи с Майкъл. Толкова много го обичам, Джон – каза тя с пресекващ от емоции глас. – Не спирах да си повтарям, че не го обичам, но когато помислих, че той умира, това просто беше прекалено много и аз го осъзнах... о, господи, осъзнах го, Джон. Нуждая се от него. Аз го обичам. Не мога да живея без него и просто исках да ти кажа, да знаеш, че ти... че ти...

Нямаше сили да продължи. В душата ѝ кипяха толкова много емоции, които отчаяно искаха да изригнат навън. Закри лицето си с длани и се разплака, но не от тъга, нито от радост, а просто защото повече не можеше да сдържа сълзите си.

– Джон – пророни Франческа, – аз го обичам. И мисля, че ти точно това би искал. Наистина го мисля, но...

И в този миг чу звук зад гърба си. Човешки стъпки, дишане. Извърна се, но вече знаеше кого ще види. Просто можеше да долови присъствието му.

– Майкъл – прошепна и се втренчи в него, сякаш бе привидение. Той беше блед и изпит и се бе облегнал на едно дърво, за да не падне, но за нея бе самото съвършенство.

– Франческа – с усилие промълви името ѝ. – Франи...

Тя се изправи на крака, без да откъсва очи от него.

– Чу ли ме? – прошепна.

– Обичам те – дрезгаво каза той.

– Но чу ли ме? – настоя тя. Имаше нужда да знае и ако не я бе чул, трябваше да му каже.

Той кимна.

– Обичам те – промълви тя. Искаше да отиде при него, да го прегърне, но сякаш краката ѝ се бяха вкоренили. – Обичам те – рече отново. – Обичам те.

– Не е нужно да...

– Не, нужно е. Трябва да го кажа. Обичам те. Истина е. Толкова много те обичам.

И в същия миг разстоянието помежду им изчезна и той я държеше в обятията си. Тя зарови лице в гърдите му, а сълзите ѝ намокриха ризата му. Не бе сигурна защо плаче, но в действителност не я бе грижа. Всичко, което искаше, бе топлината на прегръдката му.

В ръцете му усещаше бъдещето и това бе прекрасно.

Майкъл отпусна брадичка на темето ѝ.

– Нямах предвид, че не е нужно да го казваш – промърмори, – а само че не е нужно да го повтаряш.

Тя прихна, макар и през сълзи, и двамата се разтърсиха от смях.

– Всъщност трябва да го кажеш – заяви той. – Ако го чувстваш, тогава трябва да го кажеш. Аз съм алчно копеле и искам всичко.

Тя вдигна към него сияещите си очи.

– Обичам те.

Майкъл докосна бузата ѝ.

— Нямам представа какво съм направил, за да те заслужа.

— Не е било нужно да правиш нищо – прошепна Франческа. – Просто да бъдеш самият себе си. – Вдигна ръка и също докосна бузата му – огледален жест на неговия. – Просто ми беше нужно известно време, за да го осъзная, това е всичко.

Майкъл притисна лице към дланта ѝ, после я захлупи със своите две ръце. Целуна дланта ѝ и вдъхна уханието на кожата ѝ. Толкова усилено се бе старал да се убеди, че няма никакво значение дали тя го обича, че му стига да бъде неговя съпруга. Но сега...

Сега, след като го бе казала, когато го знаеше със сигурност, когато сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите, той разбра.

Това беше щастие.

Това беше блаженство.

Това бе нещо, което никога не се беше надявал да изпита, което дори не бе подозирал, че съществува.

Това беше *любов*.

— Ще те обичам до края на живота си – закле се той. – До сетния си дъх. Обещавам ти. Ще дам живота си за теб. Ще те почитам и ще се грижа за теб. Ще... – Гласът му пресекна от възнение, но му беше все едно. Просто искаше да ѝ каже. Просто искаше тя да знае.

— Да си вървим у дома – тихо рече Франческа.

Майкъл кимна.

Тя улови ръката му и го поведе през поляната към малката горичка между църковния двор и „Килмартин“. Майкъл я последва, но преди това се обърна отново към гроба на Джон и само с устни промълви:

— *Благодаря*.

А после позволи на съпругата си да го отведе у дома.

— Искях да ти кажа по-късно – подхвана Франческа. Гласът ѝ все още трепереше от възнение, но бе започнала да възвръща обичайното си състояние. – Планирах голям романтичен жест. Нещо грандиозно. Нещо... – Обърна се към него и тъжно се усмихна. – Е, не знам точно какво, но щеше да бъде нещо страхотно.

Той само поклати глава.

— Нямам нужда от това. Всичко, от което се нуждая... аз просто имам нужда...

Нямаше значение, че той не знаеше как да довърши изречението, защото тя някак си разбра.

— Знам – прошепна. – И аз се нуждая от същото.

ЕПИЛОГ

*Мой скъпи племеннико,
Макар Хелън да твърди, че не била изненадана от известието за
брака ти с Франческа, аз навярно съм надарена с по-малко*

въображение, защото признавам, че за мен тази новина беше напълно неочаквана.

Но умолявам те, не бъркай изумлението с неприемането. Не ми отне много време или размисъл, за да осъзная, че двамата с Франческа сте идеалната двойка. Не знам как не съм го забелязала по-рано. Не претендирам да разбирам от метафизика и честно казано, не понасям хора, които твърдят, че са специалисти в тази област, но между вас двамата съществува взаимно разбиране, сродство на умовете и душите, което е постижимо на друго, по-високо ниво.

Съвсем ясно е, че вие сте родени един за друг.

Не ми бе лесно да напиша тези думи. Джон продължава да живее в сърцето ми и аз всеки ден усещам присъствието му. Тъгувам за сина си и винаги ще го оплаквам. Не мога да ти опиша каква утеха е за мен да знам, че и ти, и Франческа споделяте скръбта ми.

Надявам се да не го сметнеш за проява на излишно самомнение, ако ти дам благословията си.

И се надявам, че няма да ме помислиш за глупачка и когато добавя и моята благодарност.

Благодаря ти, Майкъл, за което позволи на сина ми пръв да я обича.

От Джанет Стърлинг, вдовстваща графиня Килмартин до Майкъл Стърлинг, граф Килмартин, юни 1824 г.

Скъпи читатели,

Някога чудили ли сте се какво се е случило с любимите ви герои, след като затворите последната страница? Искало ли ви се е любимият ви роман да продължи още малко? На мен – да, а ако съдя по въпросите от моите читатели, не съм единствената. Затова, след като получих безброй запитвания от феновете на семейство Бريدжъртън, реших да опитам нещо малко по-различно и написах втори епилог за всеки един от романите. Това са продължения на историите.

Първоначално вторите епилози на поредицата бяха достъпни само онлайн, по-късно бяха публикувани (заедно с разказ за Вайолет Бريدжъртън) в сборник със заглавие „И заживели щастливо...“. Сега за пръв път вторият епилог е включен в съответния роман. Надявам се да се насладите на продължението на историята на Майкъл и Франческа.

С обич,
Джулия Куин

Тя отново броеше.

Броеше, винаги броеше.

Седем дни от последната ѝ менструация. Шест дни до периода, когато можеше да забременее.

Двайсет и четири до трийсет и един дни, когато можеше да се очаква отново да ѝ дойде цикълът, при условие че не беше заченала.

Което навярно не се беше случило.

Изминали бяха три години, откакто се бе омъжила за Майкъл. Три години. През които бе страдала трийсет и три пъти по време на месечните си цикли. Броеше ги най-прилежно; поставяше потискащи малки отметки върху листа хартия, който държеше натикан в дъното на средното чекмедже на писалището, където Майкъл нямаше да го види.

Щеше да го заболи. Не защото искаше дете, което, разбира се, искаше, а по-скоро защото *тя* така отчаяно го желаше.

И той го искаше заради нея. Може би дори повече, отколкото той самият го желаше.

Тя се стараеше да прикрива тъгата си. Опитваше се да се усмихва на масата за закуска и да се преструва, че няма *значение*, задето отново е неразположена. Но Майкъл винаги я съзираше в очите ѝ и в такъв ден се стараеше да е по-близо до нея, да я целува по-често.

Опитваше се да си казва, че трябва да брой всички дарове на съдбата, с които бе отрупана. И го правеше. О, колко беше старателна. Всеки ден. Тя беше Франческа Бриджъртън Стърлинг, графиня Килмартин, благословена с две семейства, които я обичаха – едното, в което бе родена, и второто, с което се бе сдобила след женитбата си.

Имаше съпруг, за когото повечето жени можеха само да мечтаят. Красив, забавен, умен и така отчаяно влюбен в нея, колкото и тя в него. Нейният Майкъл умееше да я разсмива, като превръщаше дните в забавления, а нощите в приключения. Обичаше да си бърбри с него, да се разхождат заедно или просто да седят в една стая и тайно да си разменят погледи, докато се преструват, че всеки чете книга.

Тя беше щастлива. Наистина беше. И дори никога да нямаше дете, поне щеше да има този мъж – този чудесен, прекрасен, великолепен мъж, който я разбираше толкова добре, че я оставяше без дъх.

Той я познаваше. Познаваше всеки сантиметър от нея и при все това не бе престанал да я удивлява и предизвиква.

И тя го обичаше. С всеки дъх, с всеки удар на сърцето го обичаше все повече и повече.

През повечето време това ѝ бе достатъчно. През повечето време ѝ бе повече от достатъчно.

Но късно през нощта, след като той заспеше дълбоко, а тя оставаше да лежи будна, сгушена до него, усещаше празнотата, която се боеше, че нито един от двамата щеше да може някога да запълни. Докосваше плоския си корем, стегнат както винаги, който сякаш ѝ се подиграваше, отказвайки да изпълни това, което желаше повече от всичко друго.

И тогава сълзите ѝ руковаха.

Трябваше да има име за това, помисли си Майкъл, докато стоеше до прозореца и наблюдаваше Франческа да изчезва надолу по хълма към земите на рода Килмартин. Трябваше да има някакво название за болката, всъщност за това изтезание. От всичко на този свят най-много желаше тя да бъде щастлива. О, със сигурност искаше и други неща – мир, здраве, благоденствие за всичките му арендатори, здравомислещи премиери през следващите сто години. Но най-много от всичко искаше Франческа да бъде щастлива.

Обичаше я. Винаги я бе обичал. Това беше или поне трябваше да бъде най-простото нещо на света. Обичаше я. Точка. И беше готов да премести небето и земята, ако бе по силите му, за да я направи щастлива.

Но не можеше да ѝ даде единственото нещо, за което тя най-много жадуваше, за което толкова отчаяно копнееше, заради което толкова старателно се опитваше да прикрива болката си.

Дете.

И най-странното бе, че и той започваше да усеща същата болка.

Отначало го болеше само заради нея. Тя искаше дете и затова той също го искаше. Тя искаше да бъде майка и затова той искаше желанието ѝ да се сбъдне. Копнееше да я види с дете на ръце, но не защото щеше да бъде неговото дете, а просто защото щеше да бъде нейното.

Искаше тя да има това, за което жадуваше. И макар да бе егоистично, много държеше той да бъде мъжът, който ще ѝ го даде.

Но напоследък той също страдаше. Когато им гостуваше някой от нейните многобройни братя или сестри, той тутакси биваше обкръжен от техните деца. Дърпаха го за краката, крещяха му „Чичо Майкъл!“ и се заливаха от смях, когато ги подхвърляше във въздуха, винаги го умоляваха за още една минута, за още едно завъртане, за още едно ментово бонбонче.

Всички от рода Бриджъртън бяха изключително плодовити. И изглежда, всички имаха толкова деца, колкото бяха пожелали. А после и още едно дете, просто за да е пълен успехът.

С изключение на Франческа.

Петстотин осемдесет и четири дни по-късно Франческа слезе от каретата на рода Килмартин и вдъхна от свежия чист въздух на полята на Кент. Пролетта беше в разгара си и слънцето стопляше страните ѝ, но поривът на вятъра ѝ напомни за последните напъни на мразовитата зима. Ала Франческа нямаше нищо против. Винаги бе харесвала щипещия студ върху кожата си. Това подлудяваше Майкъл – той винаги се оплакваше, че така и не бе успял да свикне със студения климат след годините, прекарани в Индия.

Тя съжаляваше, че той не можа да я придружи по време на дългото пътуване от Шотландия за кръщаването на Изабела, дъщеричката на Хайъсинт. Разбира се, щеше да присъства на събитието; двамата с Майкъл никога не пропускаха кръщаването на някой от техните племенници или племеннички. Но го бяха задържали неотложни дела в Единбург. Франческа също можеше отложи пътуването си, но от толкова дълго не бе

виждала роднините си и те много ѝ липсваха.

Наистина бе странно. Когато беше по-млада, винаги бе изпълнена с такова нетърпение да се махне, да създаде свое домакинство, със свой стил. Обаче сега, като наблюдаваше как племенниците и племенничките ѝ растат, осъзна, че ги посещава много по-често. Не искаше да пропуска важни събития. Така се бе случило, че им бе на гости, когато бе проходила Агата, дъщеричката на Колин. Беше много вълнуващо. И макар че през онази нощ тя тихо си поплака в леглото, сълзите в очите ѝ, докато гледаше как Аги пристъпи напред, бяха сълзи на искрена радост.

Ако не ѝ бе съдено да бъде майка, поне щяха да ѝ останат тези мигове на семейно щастие. Не можеше да понася мисълта да се лиши и от тях.

Франческа се усмихна, като подаде пелерината си на лакея и закрачи надолу по познатите коридори на „Обри Хол“. Тук бе преминала по-голямата част от детството ѝ, както и в „Бриджъртън Хаус“ в Лондон. Антъни и съпругата му бяха направили някои промени, но повечето си бе останало като някога. Стените все още бяха боядисани в кремавобяло, с леки нюанси на прасковено. А картината на Фрагонар*, която баща ѝ бе купил за трийсетия рожден ден на майка ѝ, все така висеше на стената над масичката досами вратата на розовия салон.

[* Известен френски художник (1732 – 1806), стил рококо. – Б. пр.]

— Франческа!

Младата жена се обърна. Майка ѝ се надигна от креслото си в салона.

— Откога стоиш там? — попита Вайолет, като се приближи, за да я поздрави.

Франческа прегърна майка си.

— Не от дълго време. Възхищавах се на картината.

Вайолет застана до нея и двете насочиха погледите си към творбата на Фрагонар.

— Прекрасна е, нали? — промърмори тя и лицето ѝ се озари от нежна, замечтана усмивка.

— Обожавам я — призна Франческа. — Винаги съм я обожавала. Кара ме да си мисля за татко.

— Така ли? — обърна се Вайолет и изненадано я погледна.

Франческа разбираше защо майка ѝ реагира така. Това бе портрет на млада жена, която държи букет цветя с бележка към тях. Нямаше мъж в тази сцена. Но младата жена гледаше през рамо и в изражението ѝ се долавяше нещо дяволито, сякаш бе готова да се разсмее. Франческа не помнеше много за отношенията между родителите си; беше само на шест години, когато баща ѝ почина. Но сякаш още чуваше смеха му, с дълбок, богат тембър. Никога нямаше да го забрави.

— Струва ми се, че бракът ти е приличал на това — отбеляза Франческа и посочи творбата.

Вайолет отстъпи крачка назад и склони глава настрани.

— Мисля, че си права — съгласи се, очевидно доволна от сравнението. — Никога не съм го възприемала по този начин.

— Трябва да я вземеш със себе си в Лондон — продължи Франческа. — Твоя е, нали?

Вайолет се изчерви и за кратко Франческа съзря някогашно младо

момиче в искрящите ѝ очи.

— Да – кимна тя, – но мястото ѝ е тук. Тук той ми я подари. И точно тук – тя посочи към стената – двамата с него я окачихме.

— Били сте много щастливи – замислено произнесе Франческа. Не беше въпрос, а само констатация.

— Както си и ти.

Франческа кимна.

Вайолет се протегна, улови ръката ѝ и нежно я погали, докато двете продължиха да изучават картината. Франческа знаеше съвсем точно за какво си мисли сега майка ѝ. За нейното безплодие, за това, че между тях съществуваше неписано споразумение никога да не говорят за това. А и защо ли трябваше да говорят? Какво би могла да ѝ каже Вайолет, с което да облекчи болката ѝ?

Самата Франческа нищо не би могла да добави, защото така може би щеше да накара майка си да се почувства още по-зле. Затова останаха така, изправени една до друга и както винаги замислени за едно и също, докато се питаха коя от двете страда повече.

Франческа вярваше, че може би беше тя – все пак нейната утроба беше безплодна. Но може би болката на майка ѝ бе по-силна. Вайолет беше нейната *майка* и се измъчваше жестоко заради провалените надежди на дъщеря си. Имаше ли нещо по-болезнено от това? По зла ирония на съдбата, Франческа никога нямаше да узнае. Не знаеше какво е да те боли заради рожбата ти, защото не знаеше какво е да бъдеш майка.

Вече наближаваше трийсет и три. Не познаваше омъжена дама на тази възраст, която да няма поне едно дете. Като че ли децата се раждаха веднага или въобще не се раждаха.

— Хайъсинт пристигна ли? – попита Франческа, все още загледана в картината, в искрящите очи на младата жена.

— Не, още я няма. Но Елоиз ще пристигне по-късно днес следобед. Тя...

Обаче Франческа долови пресекването в гласа на майка ѝ, преди да замълчи.

— Бременна ли е? – попита тя.

След кратка неловка пауза последва лаконичният отговор на майка ѝ:

— Да.

— Това е чудесно.

И действително го мислеше. С всяка частица на тялото си. Просто не знаеше как да го каже по-възторжено.

Не искаше да погледне лицето на майка си, защото тогава щеше да се разплаче.

Франческа се прокашля и наклони глава настрани, сякаш бе останала малка част от картината на Фрагонар, която още не беше огледала.

— Нещо друго? – попита тя.

Усети как майка ѝ до нея леко се скова и напрегна. Зачуди се дали Вайолет се опитва да реши дали си струва да се преструва, че не разбира какво има предвид дъщеря ѝ.

— Луси – тихо изрече майка ѝ.

Накрая Франческа се извърна и погледна Вайолет, като отдръпна ръката си, за да не я улови майка ѝ.

— Отново? — попита тя.

Луси и Грегъри се бяха оженили преди по-малко от две години, но това щеше да бъде второто им дете.

— Съжалявам — кимна Вайолет.

— Не говори така — отвърна Франческа, ужасена от внезапната дрезгавина в гласа си. — Не казвай, че съжаляваш. Това не е нещо, за което трябва да се съжалява.

— Не — забързано се съгласи майка ѝ. — Нямах предвид това.

— Би трябвало да се радваш за тях.

— И наистина се радвам!

— Повече трябва да се радваш на тях, отколкото да съжаляваш мен — задавено додаде Франческа.

— Франческа...

Вайолет се опита да я погали, но Франческа се отдръпна.

— Обещай ми — настоятелно изрече дъщеря ѝ. — Трябва да ми обещаеш, че винаги ще бъдеш повече щастлива, а не съжаляваща.

Вайолет я изгледа безпомощно и младата жена осъзна, че майка ѝ не знае какво да ѝ отвърне. През целия си живот Вайолет Бриджъртън бе най-чувствителната и най-чудесна от всички майки. Като че ли винаги знаеше от какво се нуждаят децата ѝ и кога точно го искат — независимо дали ставаше дума за леко прищипване, или за сурово скастриане.

Но сега, в този момент, Вайолет бе объркана и притеснена. И Франческа бе тази, която ѝ го бе причинила.

— Съжалявам, майко — изрече на един дъх. — Толкова съжалявам, толкова съжалявам.

— Не. — Вайолет се спусна към нея и я прегърна и този път Франческа не се отдръпна. — Не, скъпа моя — повтори Вайолет и нежно я погали по косата. — Не казвай това, моля те, не го казвай.

Залюля я и зареди напевни думи, а Франческа позволи на майка си да я държи в обятията си. И когато парещите ѝ сълзи рухнаха безмълвно по рамото на майка ѝ, нито една от двете не пророни нито дума.

* * *

След два дни, когато Майкъл пристигна, Франческа беше изцяло заета с подготовката за кръщенето на малката Изабел и разговорът с майка ѝ, макар и незабравен, поне не изпълваше мислите ѝ. В края на краищата във всичко това нямаше нищо ново. Франческа си оставаше все така ялова, както когато пристигна в Англия, за да види семейството си. Този път единствената разлика беше в това, че тя бе поговорила с някого по тази болезнена за нея тема. Поне малко.

Доколкото ѝ бе възможно.

Но все пак някак си ѝ олекна. Докато стоеше права в салона, в майчината си прегръдка, заедно със сълзите сякаш нещо се изля от нея.

И макар все още да се измъчваше заради децата, които никога нямаше да има, за пръв път от много време тя се чувстваше напълно щастлива.

Беше странно и чудесно и тя решително отказваше да се опитва да го обясни.

— Лельо Франческа! Лельо Франческа!

Франческа се усмихна, когато прегърна племенницата си. Шарлот беше най-малкото дете на Антъни, което само след месец щеше да стане на осем години.

— Какво има, кукличке?

— Виждала ли си рокличката на бебето? Толкова е *дълга*.

— Знам.

— И цялата е с воланчета.

— Дрешките за кръщенето трябва да са украсени с воланчета. Дори и момчетата са покрити с дантели.

— Само ги похабяват – промърмори Шарлот и присви рамене. – Изабела не *разбира*, че носи толкова красива рокличка.

— Аха, но ние знаем.

Шарлот се замисли за миг.

— Само че на мен ми е все едно. А на теб?

Франческа се разсмя.

— Не, не мисля, че и мен ме интересува. Бих я обичала, без значение как е облечена.

Двете продължиха с разходката си из градината, като беряха зюмбюли, за да украсят параклиса. Почти бяха напълнили кошницата, когато чуха силен тропот от карета, приближаваща по алеята.

— Чудя се кой ли е това? – запита се Шарлот и се повдигна на пръсти, сякаш така можеше по-добре да огледа каретата.

— Не съм сигурна – отвърна Франческа. В този следобед можеха да се очакват всякакви гости.

— Може би е чичо Майкъл.

— Надявам се да е той – усмихна се Франческа.

— *Обожавам* чичо Майкъл – въздъхна Шарлот и Франческа едва сдържа смеха си, защото и преди бе виждала хиляда пъти изражението в очите на племенницата ѝ.

Жените обожаваха Майкъл. Изглежда, дори седемгодишните момиченца не бяха имунизирани срещу неговия чар.

— Е, той е много красив – с престорена сдържаност рече Франческа.

— Предполагам – сви рамене Шарлот.

— Предполагаш ли? – попита Франческа, едва прикривайки усмивката си.

— Харесвам го, защото ме вдига във въздуха, когато татко не гледа.

— Той обича да нарушава правилата.

Шарлот се ухили.

— Знам. Затова нищо не казвам на татко.

Франческа никога не бе възприемала Антъни като прекалено строг родител, но той вече повече от двайсет години бе главата на семейството и предполагаше, че дългогодишният опит го бе научил на подреденост и стегнатост.

И най-важното: той *обичаше* да командва.

— Това ще бъде нашата малка тайна – продължи Франческа и се приведе, за да прошепне в ухото на племенницата си: – И всеки път, когато пожелаеш, можеш да ни идваш на гости в Шотландия. Ние през цялото време нарушаваме правилата.

Шарлот се ококори.

— Наистина ли?

— Понякога похапваме закуската за вечеря.

— Страхотно!

— И се разхождаме в дъжда.

Шарлот сви рамене.

— Всички се разхождат в дъжда.

— Да, предполагам, но ние понякога *танцуваме*.

Шарлот отстъпи назад.

— Може ли още *сега* да се върна с теб?

— Това зависи от родителите ти, кукличке! – засмя се Франческа и улови ръката на Шарлот. – Но можем да потанцуваме още сега.

— Тук ли?

Франческа кимна.

— Където всички могат да ни видят?

Франческа се огледа наоколо.

— Никого не виждам. Пък и дори да имаше някого, на кого му пука?

Шарлот стисна устни и Франческа сякаш *видя* как мозъкът ѝ усилено пресмята нещо.

— Не и на мен! – обяви тя решително и хвана Франческа под ръка. Двете заедно изиграха първите стъпки на жига, последвани от шотландски рил, въртейки се шеметно, докато накрая останаха без дъх.

— О, така ми се иска да завали! – засмя се Шарлот.

— И какво толкова забавно има в това? – обади се един друг глас.

— Чичо Майкъл! – изписка Шарлот и се хвърли към него.

— И аз тутакси съм забравена – вметна Франческа с кисела усмивка.

Майкъл я погледна топло над главата на Шарлот.

— Но не и от мен – промърмори той.

— Двете с леля Франческа танцувахме – осветли го Шарлот.

— Знам. Видях ви от къщата. Особено ми хареса новият танц.

— Какъв нов танц?

Майкъл се престори на смутен.

— Новият танц, който танцувахте.

— Не сме танцували никакъв нов танц – опроверга го Шарлот и свъси вежди.

— Тогава какво беше това хвърляне върху тревата?

Франческа прехапа устни, за да не прихне от смях.

— Ние *паднахме*, чичо Майкъл!

— Не!

— Да!

— Беше буен танц – потвърди Франческа.

— В такъв случай сте били изключително грациозни, защото *действително* изглеждаше, сякаш сте го направили нарочно.

— Не беше нарочно! Не беше нарочно! – възбудено избъбри Шарлот. – Ние наистина просто паднахме. Случайно!

— Предполагам, че се налага да ти повярвам – въздъхна той, – но само защото знам, че заслужаваш доверие и никога не лъжеш.

Момиченцето го погледна в очите толкова искрено, че можеше да

разтопи всяко сърце.

— Никога няма да те излъжа, чичо Майкъл – заяви.

Той я целуна по бузата и я пусна на тревата.

— Майка ти каза, че е станало време за обяд.

— Но ти току-що дойде!

— Никъде няма да ходя. След всичките тези бурни танци имаш нужда от храна.

— Не съм гладна – възпротиви се тя.

— Жалко тогава – рече той, – защото днес следобед смятам да те науча да танцуваш валс и със сигурност няма да можеш да се справиш на празен стомах.

Шарлот ококори очи.

— Наистина ли? Татко каза, че не мога да го науча, преди да стана на десет.

Майкъл я удостои с една от онези свои опустошителни полуусмивки, от които Франческа винаги изтръпваше.

— Ама ние няма да му кажем, нали?

— О, чичо Майкъл, *обичам* те – извика Шарлот разпалено и след още една буйна прегръдка хукна към „Обри Хол“.

— Още една влюбена поклонничка – промълви Франческа и поклати глава, докато гледаше как племенницата ѝ тичаше през полето.

Майкъл улови ръката ѝ и я притегли към себе си.

— Какво означаваше това?

Франческа леко се усмихна и въздъхна, преди да добави:

— Аз никога *няма* да те излъжа.

Той звучно я целуна.

— Искрено се надявам, че няма.

Тя вдигна поглед към сребристите му очи и се остави да я приласкае топлината на тялото му.

— Май нито една жена не е имунизирана срещу теб.

— Тогава съм голям късметлия, че съм влюбен само в една.

— Късметлиятка съм аз.

— Ами, така е – съгласи се съпругът ѝ с престорена скромност, – но нямаше да го кажа.

Тя го плесна по ръката, а в отговор той я целуна.

— Липсваше ми – промълви.

— И ти ми липсваше.

— Как е кланът Бриджъртън? – попита Майкъл, като сплете ръка с нейната.

— Всичко е прекрасно – отвърна Франческа. – Всъщност си прекарвам чудесно.

— Всъщност? – откликна той, леко развеселен.

Франческа го поведе по-далеч от къщата.

Беше изминала цяла седмица, откакто бяха заедно, и тя не желаше да споделя компанията му с никого.

— Какво имаш предвид? – попита тя.

— Ти каза „всъщност“, все едно беше изненадана.

— Разбира се, че не съм изненадана – каза тя, но после се замисли. –

Винаги ми е приятно, когато посещавам семейството си – рече тя предпазливо.

— Но...

— Но този път ми е още по-приятно. – Тя сви рамене. – Макар да не знам защо.

Кое то не беше съвсем вярно. Онзи момент с майка ѝ – навярно имаше нещо вълшебно в онези сълзи.

Ала не можеше да му го каже. Ако чуеше, че е плакала, без да може да му обясни защо, той щеше да се разтревожи, а тя щеше да се почувства ужасно, задето го бе разтревожила. Франческа беше безкрайно уморена от всичко това.

Освен това той бе мъж. И без това никога нямаше да я разбере.

— Чувствам се щастлива – увери го младата жена. – Може би заради нещо, което витае във въздуха.

— Слънцето *грее* – отбеляза той.

Тя игриво повдигна рамо, после се облегна на едно дърво.

— Птичките пеят.

— А цветята цъфтят?

— Само някои – призна Франческа.

Той се озърна, за да огледа пейзажа.

— В този миг липсва само едно малко мило зайче да подскача през полето.

Тя се усмихна блажено и се наклони към него за една целувка.

— Пасторалната гледка е наслада за очите.

— Действително. – Устните му намериха нейните с познатата страст. – Липсваше ми – добави съпругът ѝ с дрезгав от желание глас.

Тя леко въздъхна, когато той лекичко ухапа ухото ѝ.

— Знам. Вече ми го каза.

— Заслужава да се повтори.

Франческа имаше намерение да му каже нещо остроумно за това, че никога няма да се насити да го чува, но в следващия миг се озова останала без дъх и притисната към дървото, с единия си крак увит около бедрото му.

— Носиш *прекалено* много дрехи – изръмжа той.

— Много сме близо до къщата – изохка тя притеснено, макар коремът ѝ да се бе стегнал от желанието, докато той се притискаше все по-интимно към нея.

— Колко далеч трябва да бъдем, за да не сме прекалено близо? – промърмори той, а едната му ръка се мушна под полите ѝ.

— Не много.

Той леко се отдръпна и се взря в нея.

— Наистина ли?

— Наистина.

Устните ѝ се извиха и тя дяволито се усмихна. Усещаше се могъща. И искаше да бъде господарка. На него. На живота си. На всичко.

— Ела с мен – импулсивно го подкани, улови ръката му и побягна.

Майкъл не можеше без съпругата си. Нощем, когато тя не бе до него, леглото му беше студено и всичко наоколо му навяваше празнота. Дори когато беше много уморен и тялото му не копнееше за нейното, той

жадуваше за нея, за нейното ухание, за нейната топлина.

Липсваше му дори звукът от дишането ѝ. Липсваше му даже начинът, по който дюшекът помръдваше различно, когато в леглото имаше още един човек.

Той знаеше, макар че тя бе по-сдържана от него и не беше много вероятно да използва такива страстни думи, че и тя изпитва същото. Но дори и така, беше приятно изненадан да тича през полето, оставяйки я да го води, защото знаеше, че само след няколко минути ще навлезе дълбоко в нея.

— Тук – каза тя, като спря рязко в подножието на възвишението.

— Тук? – усъмни се той.

Наоколо нямаше дървета, които да ги прикриват, така че нищо не пречеше да ги забележи някой случайно преминаващ.

Съпругата му седна на тревата.

— Никой не минава оттук.

— Никой ли?

— Тревата е много мека – рече тя съблазнително и потупа с ръка мястото до себе си.

— Дори няма да те попитам откъде го знаеш – промърмори Майкъл.

— От пикниците – обясни му Франческа с очарователно възмутен тон – с моите *кукли*.

Той свали плаща си и го постла като одеяло на тревата. Теренът бе леко наклонен, което според него на нея щеше да ѝ хареса повече, отколкото ако нямаше никакъв наклон.

Погледна я. Погледна и плаща. Тя не помръдна.

— Ти – заяви тя.

— Аз?

— Легни долу – заповяда му тя.

Той тутакси се подчини. При това много енергично.

И тогава, преди да му остане време да измърмори нещо, да я подразни или погали, или дори да си поеме дъх, тя го възседна.

— О, мили б... – ахна той, но не успя да довърши.

Тя го целуваше с горещата си, зажадняла и завладяваща уста. Това му беше възхитително познато – обичаше всичко в нея, от високите твърди гърди до ритъма на целувките ѝ, – ала този път тя беше малко...

По-различна.

Като възродена.

Едната му ръка се плъзна на тила ѝ. Когато се прегръщаха у дома в спалнята им, той обичаше да сваля фибите от косата ѝ една по една и да се любува на всеки кичур, който се освобождаваше от прическата ѝ. Но днес бе прекалено зажаднял за ласките ѝ, доста припрян, затова нямаше търпението да...

— За какво беше това? – попита я. Тя бе дръпнала ръката му настрани.

Очите ѝ бавно се присвиха.

— Аз съм господарката – прошепна тя.

Цялото му тяло се напрегна. Искаше още. Мили боже, тя направо го убиваше.

— Не се бави – изохка Майкъл.

Но не вярваше, че съпругата му го слуша. Тя не бързаше, разкопча бричовите му, ръцете ѝ зашариха по корема му, докато най-после го достигна.

— Франи...

Един пръст. Това бе всичко, което му даде. Един нежен като перце пръст, който се спусна по дължината на члена му.

Тя се извърна и го погледна.

— Забавно е – отбеляза.

Той едва смогваше да си поеме дъх.

— Обичам те – тихо промълви тя и той усети как тя се повдига. Придърпа полите към бедрата си и след това, само с едно изумително бързо движение, го пое в себе си, тялото ѝ се притисна в неговото, когато мъжествеността му проникна докрай.

В този миг той искаше да се раздвижи. Да тласне нагоре или да я претърколи и да я люби, докато и двамата не се превърнат на пепел от страст. Но ръцете ѝ оставаха впити в бедрата му и когато той вдигна поглед нагоре към нея, очите ѝ бяха затворени, а върху лицето ѝ бе изписано съсредоточено изражение.

Дишането ѝ беше бавно и равномерно, но шумно и с всяко издишване тя сякаш се притискаше малко по-силно към него.

— Франи – простена той, защото не знаеше какво друго да направи. Искаше тя да се движи по-бързо. Или по-настойчиво. Или нещо друго, но тя само се поклащаше назад и напред, като изкусително се извиваше в сладно мъчение. Майкъл стисна бедрата ѝ с намерението да я раздвижи нагоре и надолу, ала тя отвори очи и поклати глава с мека, блажена усмивка.

— Така ми харесва – увери го.

Ала той искаше нещо различно. *Нуждаеше* се от нещо различно, но когато тя сведе поглед надолу към него, изглеждаше толкова дяволски щастлива, че нищо не можеше да ѝ откаже. И тогава тя започна да трепери. Това бе странно, защото той познаваше усещането за нейната кулминация толкова добре, само че сега му се стори по-смекчена... и в същото време по-силна.

Франческа се залюля и се изви, преди да извика приглушено и да се отпусне върху него.

Точно тогава, за негово безкрайно изумление, той достигна върха. Не мислеше, че бе готов. Не предполагаше, че е толкова близо до оргазма, не че щеше да му е нужно още дълго време, ако можеше да се движи под нея. Но ето че той, без никакво предупреждение, просто експлодира.

Известно време двамата останаха да лежат така, докато слънцето нежно ги галеше. Тя зарови лице във врата му, а той я прегърна, чудейки се как бе възможно да съществуват такива вълшебни мигове.

Защото беше свършено. И ако можеше, завинаги би останал така, притиснал тяло в нейното. И макар да не попита, знаеше, че и тя изпитва същото.

* * *

Бяха възнамерявали да останат два дни след кръщенето, мислеше

Франческа, докато наблюдаваше как един от племенниците ѝ събори друг на земята, но ето че бяха изминали три седмици, а те дори не бяха започнали да си опаковат багажа.

— Надявам се да няма счупени кости.

Франческа се усмихна на сестра си Елоиз, която също бе решила да остане в „Обри Хол“ за по-продължителна визита.

— Не – отвърна тя и леко потръпна, когато бъдещият херцог Хейстингс – иначе познат на всички просто като Дейви, на единайсет години – нададе боен вик, като скочи от дървото. – Но не може да се каже, че не се опитват.

Елоиз седна до нея и наклони лице към слънцето.

— Кълна се, че само след минута ще си сложа шапката – рече.

— Не мога да разбера какви са правилата на играта – отбеляза Франческа.

Елоиз не си направи труда да отвори очи.

— Защото няма такива.

Франческа наблюдаваше хаоса, който цареше наоколо, след появата на Оливър, дванайсетгодишния заварен син на Елоиз, който бе сграбчил една топка – откъде пък се беше взела тази топка тук? – и препускаше през ливадата. Изглежда, бе достигнал целта си – не че Франческа бе сигурна, че това беше грамадният дъбов дънер, който стърчеше тук още откакто тя беше дете, или бе Майлс, вторият син на Антъни, който седеше на терасата с кръстосани крака и ръце, откакто Франческа беше пристигнала преди десетина минути.

Но какъвто и да беше случаят, Оливър навярно бе спечелил точка, защото запрати топката към тревата и заподскача нагоре-надолу с тържествуващ вик. Майлс сигурно беше от неговия отбор – това бе за Франческа първият признак, че въобще имаше отбори, – понеже той скочи на крака и бурно приветства победата.

Елоиз отвори едното си око.

— Моето дете не е убило никого, нали?

— Не.

— И никой не е убил него?

— Не – усмихна се Франческа.

— Добре – прозя се Елоиз и се настани по-удобно в шезлонга си.

Франческа се замисли над думите ѝ.

— Елоиз?

— Хммм?

— Ти някога... – Намръщи се. Наистина нямаше никакво право да пита това. – Някога обичала ли си Оливър и Аманда...

— По-малко? – подсказа ѝ Елоиз.

— Да.

Елоиз се изправи в шезлонга и отвори очи.

— Не.

— Наистина ли?

Не че Франческа не ѝ повярва. Тя обичаше своите племенници и племеннички с всяка клетка на тялото си; би рискувала живота си за всеки от тях – включително Оливър и Аманда, – без нито за миг да се поколебае. Но не ѝ бе съдено да има свое дете. Никога не бе носила бебе в утробата си

– поне не задълго – и не знаеше дали някак си това прави нещата различни. Прави чувствата по-силни.

Ако имаше бебе, нейно собствено, родено от нейната плът и кръв и от тези на Майкъл, дали щеше изведнъж да осъзнае, че любовта ѝ към Шарлот, Оливър и Майлс и всички останали... Дали внезапно нямаше да я почувства като нещо слабо и незначително в сравнение с обичта към собствената ѝ рожба?

Щеше ли да има разлика?

Искаше ли тя да има разлика?

– Мислех, че ще ги обичам по-малко – призна Елоиз. – Разбира се, обичах Оливър и Аманда дълго преди да родя Пенелопи. Как бих могла да не ги обичам? Те се деца на Филип. И – продължи тя, със замислено лице, сякаш никога не се беше задълбочавала в подобни размисли – те са... такива, каквито са. А аз съм тяхната майка.

Франческа тъжно се усмихна.

– Но при все това – продължи Елоиз, – преди да родя Пенелопи и дори когато бях бременна с нея, мислех, че ще бъде различно. – Тя замълча. – И то е различно. – Отново замълча. – Но не и по-малко. Не става въпрос за нива или количества, или дори... наистина... за същността на чувствата. – Елоиз вдигна рамене. – Не мога да го обясня.

Франческа отново се загледа в играта, която се бе възобновила с нова сила.

– Напротив – тихо изрече тя, – мисля, че го стори.

Последва по-дълга пауза, а накрая Елоиз добави:

– Ти не... говориш много за това.

Франческа леко поклати глава.

– Не.

– А искаш ли?

Тя за кратко се замисли.

– Не знам.

Извърна се към сестра си. През по-голямата част от детството им те се караха и вечно мърмореха една срещу друга, но в много отношения Елоиз беше като другата половина на една и съща монета. Двете толкова си приличаха, с изключение на цвета на очите, дори бяха родени в един и същ ден, но с една година разлика.

Елоиз я наблюдаваше с благо любопитство и състрадание, което само допреди няколко седмици щеше да ѝ разбие сърцето. Но сега беше просто успокояващо. Франческа не се чувстваше съжалявана, а обичана.

– Аз съм щастлива – заяви.

И наистина беше. Наистина. За пръв път не изпитваше онази болезнена празнота, скрита дълбоко под повърхността. Дори бе забравила да брои. Не помнеше колко дни бяха изтекли от последния ѝ месечен цикъл и ѝ беше много *леко* на душата.

– Мразя числата – призна си тя.

– Моля?

Тя сподави усмивката си.

– Нищо.

Слънцето, закрито от малък облак, внезапно проблесна. Елоиз засенчи

очите си с ръка и отново се отпусна назад.

— Мили боже – отбеляза тя, – струва ми се, че Оливър току-що *седна* върху Майлс.

Франческа се засмя, а после, преди дори да е осъзнала какво възнамерява да направи, се изправи.

— Мислиш ли, че ще ми позволят да поиграя с тях?

Елоиз я изгледа, сякаш бе полудяла, което може би беше вярно, помисли си Франческа и сви рамене.

Елоиз погледна към Франческа, после към момчетата и накрая отново към Франческа. Изправи се.

— Ако ти ще играеш, и аз ще се включа.

— Не можеш да го направиш – възпротиви се Франческа. – Бременна си.

— Още съм в началото – отвърна Елоиз с насмешлив тон. – Освен това Оливър няма да посмее да седне върху *мен*. – Протегна ръка. – Ще вървим ли?

— Мисля, че трябва.

Франческа улови ръката на сестра си и двете заедно се затичаха надолу по хълма, крещяха като пощурели и искрено се забавляваха.

* * *

— Чух, че днес следобед си направила голям фурор – подхвана Майкъл и приседна на ръба на леглото.

Франческа не помръдна. Дори клепачите ѝ не трепнаха.

— Изтощена съм – бе всичко, което успя да промълви.

Той погледна изкаляния подгъв на роклята ѝ.

— И изцапана.

— Прекалено съм уморена, за да се мия.

— Антъни каза, че Майлс бил изключително впечатлен. Очевидно си хвърляла много добре за момиче.

— Щеше да бъде блестящо изпълнение – отвърна съпругата му, – ако знаех, че не бива да използвам ръцете си.

Той се засмя.

— И каква точно игра играхте?

— Нямам представа. – Тя изпусна кратко стенание. – Ще ми разтриеш ли ходилата?

Той се настани по-удобно на леглото и повдигна роклята до средата на пресеца ѝ. Ходилата ѝ бяха изпоцапани.

— Мили боже! – възкликна Майкъл. – Да не си газила боса по тревата?

— Не можех да се включа в играта по чехли.

— А как се справи Елоиз?

— Тя очевидно хвърля като момче.

— Мислех, че не ви е било позволено да използвате ръцете си.

При тези думи тя се надигна възмутено и се подпря на лакти.

— *Знам*. Но зависело от коя страна на игрището се намира играчът. Кой е чувал подобно нещо?

Той взе едното ѝ ходило в ръце и си напомни, че по-късно трябва да ги измие – ръцете си, тя можеше сама да се погрижи за краката си.

— Нямах представа, че си толкова борбено настроена – отбеляза.

— Това се предава по наследство в нашия род. Не, не, по-натам. Да, точно там. По-силно. Оооохххх...

— Защо ми се струва, че вече съм чувал това – замислено процеди Майкъл, – но тогава ми беше доста по-забавно?

— Просто мълчи и не спирай да ми разтриваш ходилата.

— На вашите услуги, Ваше Величество – промърмори съпругът ѝ шеговито и се усмихна, когато тя не възрази срещу комплимента. След минута или две на взаимно мълчание, с изключение на няколко въздишки от страна на Франческа, той попита:

— Колко дълго искаш да останем тук?

— Бързаш ли да се върнем у дома?

— Има доста неща, за които трябва да се погрижа – отвърна той, – но няма нищо, което да не може да изчака. Всъщност общуването с твоето семейство много ме забавлява.

Тя повдигна вежда и се усмихна.

— Наистина ли?

— Така е. Макар да е малко обезкуражаващо, когато сестра ти ме побеждава в състезанията по стрелба.

— Тя побеждава всички. Винаги е било така. Следващия път се състезавай с Грегъри. Той дори едно дърво не може да улучи.

Майкъл се зае с другото ѝ ходило. Франческа изглеждаше толкова щастлива и отпусната. И то не само сега, но и на масата по време на вечерята и в салона, където беше заобиколена от своите племенници и племеннички, и дори през нощите, докато се любеше с Майкъл в широкото легло с четири колони. Той бе готов да се завърне у дома, в „Килмартин“, със старите мебели и вечното течение, тяхното свидно семейно гнездо. Обаче би бил щастлив да остане завинаги тук, ако това означаваше, че Франческа винаги ще изглежда така.

— Мисля, че си прав – каза тя.

— Разбира се – отвърна той, – но за какво точно става дума?

— Време е да се прибираме у дома.

— Не съм казал това. Просто исках да узная твоите намерения.

— Не беше нужно да го казваш – увери го тя.

— Ако искаш да останем още...

Тя поклати глава.

— Не искам. Искам да се приберем у дома. В нашия дом. – С лека въздишка се надигна и сви крака под себе си. – Всичко тук беше прекрасно и прекарах чудесно, но „Килмартин“ ми липсва.

— Сигурна ли си?

— И ти ми липсваш.

Той учудено повдигна вежди.

— Но аз съм тук.

Тя се усмихна и се наклони напред.

— Не ми достигат миговете, когато си само с мен.

— Нужно е само да кажете една дума, милейди. По всяко време, на всяко място. Ще ви отвлека и ще уредя да останем насаме.

Франческа се засмя.

— Може би точно сега.

Майкъл си помисли, че идеята е чудесна, но заради кавалерството бе принуден да възрази:

— Мислех, че си натъртена и уморена.

— Не съм чак толкова уморена. Не и ако ти свършиш цялата работа.

— Това, скъпа моя, не е проблем. — Той изхлузи ризата през главата, легна до нея и я дари с продължителна, възхитителна целувка. Излегна се по гръб, въздъхна с доволна усмивка и се вгледа в нея. — Ти си прекрасна — прошепна. — Повече от всякога.

Тя се усмихна — с онази ленива, топла усмивка, която му подсказваше, че наскоро е била задоволена, или знаеше, че скоро ще бъде.

Обичаше тази нейна усмивка.

Зае се с разкопчаването на копчетата по гърба на роклята ѝ. Вече бе стигнал до половината, когато внезапно го осени една мисъл.

— Почакай — рече той. — Ти можеш ли?

— Какво да мога?

Той спря и се намръщи, сякаш се мъчеше да пресметне нещо. Не трябваше ли да е в месечен цикъл?

— Не си ли неразположена? — попита той.

Устните ѝ се разтвориха и тя примигна.

— Не — отвърна, като прозвуча малко сепнато — не от въпроса, а заради своя отговор: — Не, не съм.

Майкъл се размърда и малко се отдръпна, за да може да вижда по-добре лицето ѝ.

— Мислиш ли, че...

— Не знам. — Тя примигна забързано, а той чу как дишането ѝ стана все по-накъсано. — Предполагам. Бих могла да съм...

Искаше му се да извика от радост, но не посмя. Не още.

— Кога мислиш, че ще...

— Знам? Не съм сигурна. Може би...

— След месец? Или два?

— Може би два. Но може и по-скоро. Наистина не съм сигурна. — Ръката ѝ се стрелна към корема. — Може и нищо да няма.

— Възможно е — предпазливо се съгласи съпругът ѝ.

— Обаче е възможно и да има.

— Да, възможно е.

Той усети как смехът се надига в него, странно чувство на радост запърха в корема му, набъбна и изби навън през устните му.

— Не можем да сме сигурни — предупреди го тя, но той видя, че тя също бе развълнувана.

— Не — съгласи се Майкъл, ала нещо му подсказваше, че дългоочакваното събитие се бе случило.

— Не искам да се надявам напразно.

— Не, не, разбира се, че не бива.

Очите ѝ се разшириха и тя сложи двете си ръце върху корема, все така напълно плосък.

— Усещаш ли нещо? — прошепна той.

Тя поклати глава.

— Още е прекалено рано.

Той го знаеше. Знаеше, че му бе ясно. Не знаеше само защо бе попитал.

И тогава Франческа изрече най-озадачаващото твърдение.

— Обаче той е тук – прошепна. — Знам го.

— Франи... — Ако тя грешеше, ако сърцето ѝ отново бъде разбито – не мислеше, че ще може да го понесе.

Но тя поклати глава.

— Вярно е – заяви, но без да настоява. Не се стараеше да убеждава него или себе си. Майкъл го долавяше. По някакъв странен начин тя го знаеше.

— Да не би да ти е зле? – попита я загрижено.

Вместо отговор тя само поклати глава.

— Да не би ти... мили боже, не е бивало да играеш толкова с момчетата днес следобед.

— И Елоиз игра.

— Елоиз може да прави каквото ѝ скимне. Тя не е като *теб*.

Тя се усмихна. Усмихна се също като Богородица, готов бе да се закълне в това. И добави:

— Няма да се счупя.

Той си спомни как бе пометнала преди години. Не беше негово дете, но бе усетил нейната болка, гореща и пронизваща, като юмрук право в сърцето. Братовчед му – нейният първи съпруг – беше умрял само преди няколко седмици и двамата бяха зашеметени от загубата. Когато тя изгуби бебето на Джон...

Не вярваше, че някой от тях ще може да преживее още една такава загуба.

— Франческа – настоятелно заговори, – трябва повече да се грижиш за себе си. *Моля те*.

— Няма да се случи отново – поклати глава тя.

— Откъде *знаеш*?

Съпругата му смутено го погледна и сви рамене.

— Не знам. Просто така го усещам.

Мили боже, помоли се мислено той, дано тя да не се самозалъгваше.

— Искаш ли да кажеш на близките си? – тихо попита Майкъл.

Франческа поклати отрицателно глава.

— Не още. Но не защото имам някакви опасения – побърза да добави. — Аз просто искам... — Тя присви устни в най-очарователната и лекомислена усмивка. — Просто искам поне за кратко това да е само моята тайна. Нашата тайна.

Той поднесе ръката ѝ към устните си.

— Колко дълго ще продължи това „поне за кратко“?

— Не съм сигурна. — Но в погледа ѝ се долавяше нещо лукаво. — Не съм съвсем сигурна...

* * *

Една година по-късно...

Вайолет Бриджъртън обичаше еднакво всичките си деца, но по *различен* начин. А когато децата ѝ липсваха, сърцето ѝ, съвсем логично според нея, я

болеше най-много за детето, което бе видяла най-отдавна. И тъкмо заради това, докато чакаше в салона в „Обри Хол“ каретата с герба на Килмартин да затрополи по алеята, тя бе неспокойна и нетърпелива. На всеки пет минути скачаше от стола, за да погледне през прозореца.

— Тя писа, че ще пристигнат днес – увери я Кейт.

— Знам – отвърна свекърва ѝ със смутена усмивка. – Просто не съм я виждала от цяла година. Разбирам, че Шотландия е далече, но никога досега не се е случвало да измине цяла година, без да видя някое от децата си.

— Наистина ли? – учуди се Кейт. – Това е забележително.

— Всички си имаме своите приоритети – рече Вайолет, решавайки, че няма смисъл да се преструва, че не подскача нервно при най-малкия шум отвън.

Остави бродерията и се премести до прозореца. Проточи шия, когато ѝ се стори, че зърна нещо да проблясва отвън на слънчевата светлина.

— Дори когато Колин пътуваше толкова много? – поинтересува се Кейт.

— Най-продължителното му пътешествие продължи триста четирийсет и два дни – отвърна Вайолет. – Когато странстваше из страните от Средиземноморието.

— Броила си ги?

— Не можах да се сдържа – сви рамене Вайолет. – Обичам да броя. – Замисли се за броенето по време на всичките разходки и екскурзии, на които бяха излизали, докато децата ѝ бяха малки, за да е сигурна, че нито един от питомците ѝ не се е изгубил. – Помага ми да следя какво се случва.

Кейт се усмихна, протегна ръка и залюля люлката в краката си.

— Никога не бива да се оплаквам, защото се налага да следя местоположението само на четири.

Вайолет прекоси стаята, за да погледне последното си внуче. Малката Мери се бе родила изненадващо, толкова много години след Шарлот. Кейт смяташе, че е приключила с ражданията, но преди десет месеца стана от леглото, отиде спокойно до нощното гърне, изпразни съдържанието на стомаха си и каза на Антъни:

— Предполагам, че отново съм бременна.

Или поне това разказаха на Вайолет. За нея бе правило да стои по-далече от спалните на порасналите си деца освен в случаите на болест или раждане.

— Никога не съм се оплаквала – тихо промълви Вайолет. Кейт не я чу, но Вайолет и без това не го каза на нея. Усмихна се на Мери, която сладко спеше под пурпурното си одеялце. – Мисля, че майка ти много щеше да се радва – добави и вдигна поглед към Кейт.

Кейт кимна и очите ѝ се замъглиха. Майка ѝ, всъщност нейната мащеха, Мери Шефилд, я бе отгледала от съвсем малко момиченце, бе починала един месец преди Кейт да разбере, че е бременна. – Знам, че това няма смисъл – рече Кейт и се наведе, за да огледа лицето на бебето по-отблизо, – но мога да се закълна, че малко прилича на нея.

Вайолет примигна и сведе глава настрани.

— Струва ми се, че имаш право.

— Нещо в очите.

— Не, в носа.

— Мислиш ли? А пък аз по-скоро си помислих за... О, виж! — Кейт посочи към прозореца. — Това каретата на Франческа ли е?

Вайолет се изправи и се втурна към прозореца.

— Тя е! — възкликна. — О, и слънцето грее. Ще изляза да ги чакам отвън.

И без да погледне назад, грабна шала си от малката масичка, преди да изскочи в коридора. От много време не се бе виждала с Франи, но това не беше единствената причина да изпитва такова нетърпение да я види. Франческа се бе променила по време на последното си посещение тук, за кръщенето на Изабела. Трудно бе да го обясни, ала Вайолет усещаше с майчиния си инстинкт, че нещо в нея не бе същото.

От всичките ѝ деца Франческа винаги е била най-тихата, най-затворената. Обичаше семейството си, но ѝ беше приятно и да бъде далече от тях, да отстоява своето, да се посвещава на своя собствен живот. Не беше изненадващо, че никога не споделяше чувствата си за най-болезненото нещо в живота си — безплодието. Но последния път, макар всъщност да не бяха говорили конкретно за това, нещо бе преминало между тях и Вайолет бе почувствала, че сякаш можеше да поеме част от нейната мъка.

Когато Франческа си тръгна, сянката в очите ѝ се бе отдръпнала. Вайолет не беше наясно дали дъщеря ѝ накрая се бе примирила със съдбата си, или просто се бе научила да се радва на това, което има, но Франческа изглеждаше напълно щастлива. За пръв път, поне доколкото Вайолет си спомняше.

Вайолет притича по коридора — при това на нейната възраст! — и отвори входната врата, за да почака на алеята. Каретата на Франческа почти бе наближила, оставаше само последният завой, така че едната от вратичките да попадне точно срещу входа на къщата.

Вайолет видя Майкъл през прозорчето. Той ѝ махна. Тя засия насреща му.

— О, как ми липсвахте! — възкликна лейди Бриджъртън и забърза напред, когато той скочи долу. — Трябва да ми обещаеш никога повече да не ме караш да чакам толкова дълго.

— Сякаш мога да ти откажа нещо! — засмя се зет ѝ и се наведе, за да я целуне по бузата. После се обърна и протегна ръка, за да помогне на Франческа да слезе от каретата. Вайолет прегърна дъщеря си, сетне се отдръпна, за да я огледа. Франи беше...

Разцъфтяла.

Наистина цялата грееше.

— Липсваше ми, мамо — промълви младата жена.

Вайолет трябваше да ѝ отговори, но неочаквано се задави. Усети как устните ѝ се стиснаха, после ги изви в тъглчетата, сякаш се мъчеше да възпре сълзите си. Не можеше да си обясни защо толкова се беше разчувствала. Да, беше изминала повече от година, но не беше ли чакала триста четирийсет и два дни преди това? Това не беше много по-различно.

— Имам нещо за теб — заговори Франческа. В този миг Вайолет можеше да закълне, че в очите на дъщеря ѝ също напиреха сълзи.

Франческа се обърна към каретата и протегна ръце. Една прислужница се показа на вратата с някакъв вързоп на ръце, който много внимателно

подаде на господарката си.

Вайолет ахна. Мили боже, не можеше да бъде...

— Майко — тихо отрони дъщеря ѝ, като придържаше здраво малкия скъпоценен вързоп, — това е Джон.

Сълзите, които Вайолет търпеливо бе сдържала, рухнаха на воля.

— Франи — прошепна пресекливо, докато поемаше бебето в ръцете си, — защо не ми каза?

А Франческа, нейната непокорна и неразбираема трета дъщеря, ѝ отвърна просто:

— Не знам.

— Красив е — пророни Вайолет, без повече да я е грижа, че е била държана в неведение. Нищо друго не я интересуваше в момента освен малкото момченце в ръцете ѝ, което я съзерцаваше с невероятно мъдро изражение.

— Има твоите очи — рече Вайолет и погледна към Франческа.

Франи кимна и на лицето ѝ цъфна радостна, почти глупава усмивка, сякаш не можеше напълно да повярва.

— Знам.

— И твоята уста.

— Мисля, че имаш право.

— И твоя... о, мили боже, мисля, че има и твоя нос.

— Казаха ми — обади се Майкъл с весел тон, — че и аз съм участвал в неговото създаване, само че все още не виждам никакво доказателство.

Франческа го погледна с толкова много любов, че почти остави Вайолет без дъх.

— От теб е наследил чара си — уточни Франческа.

Вайолет се засмя, после отново се засмя. Толкова много щастие напираше в нея, че повече не можеше да го сдържа.

— Мисля, че е време да представим този малък приятел на семейството му — възторжено обяви. — Не си ли съгласна?

Франческа протегна ръце, за да поеме бебето, но Вайолет се извърна.

— Все още не — рече тя. Искаше да го подържи още малко. Може би до вторник.

— Майко, мисля, че може да е гладен.

Вайолет повдигна вежди.

— Ще ни уведоми.

— Но...

— Все нещо разбирам от бебета, Франческа Бриджъртън Стърлинг. — Вайолет се наведе и се усмихна на Джон. — Например че обожават бабите си.

Внукът ѝ загука, а после — Вайолет бе сигурна в това — се усмихна.

— Хайде, ела с мен, мъниче — прошепна тя, — толкова много имам да ти разказвам.

А зад нея Франческа се обърна към Майкъл и му каза:

— Мислиш ли, че ще го получим обратно до края на посещението ни?

Той поклати глава, преди да добави:

— Това ще ни осигури повече време да се погрижим да осигурим сестричка на този малък приятел.

— Майкъл!
— Слушай съпруга си – провикна се Вайолет, без да си направи труда да се обърне.
— Мили боже – промърмори Франческа.
Но все пак послуша съвета на майка си.
И искрено се наслаждава, докато го изпълняваше.
А девет месеца по-късно тя пожела „Добро утро“ на Джанет Хелън Стърлинг.
Която беше *одрала* кожата на баща си.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Скъпи читателю,
Двамата главни герои в „Очарователен негодник“ имат сериозни здравословни проблеми. Проучването на заболяванията на Джон и Майкъл бе доста сложно. Трябваше да се уверя, че описанията на техните болести притежават по-задълбочен медицински смисъл, но същевременно да спомена само това, което е било известно на английската медицина през 1824 година.

Джон е умрял от мозъчен аневризъм. Това са слаби места в стените на микроскопичните кръвоносни съдове в мозъка. Възможно е подобен уязвим участък да остане пасивен в продължение на много години или бързо да се разрасне и стените му да се разкъсат, причинявайки мозъчен кръвоизлив. Следва загуба на съзнание, кома и смърт. Главоболията, причинени от такъв аневризъм, най-често възникват внезапно и са експлозивни, но е възможно да са предшествани от по-бавно развиващо се главоболие преди разкъсването на стените на кръвоносния съд.

Нищо не е можело да се направи за спасяването на болния. Дори и днес изходът е фатален приблизително при половината от такива мозъчни аневризми.

През деветнайсети век единственият начин за неоспоримо диагностициране на мозъчен аневризъм е била аутопсията, но вероятността трупът на един благородник да бъде подложен на дисекция е била съвсем малка. Поради това смъртта на Джон е останала мистерия за онези, които са го обичали. Франческа узнала само, че съпругът ѝ се оплакал от главоболие, легнал си и умрял.

Повратен момент в лечението на мозъчен аневризъм настъпил през 1950 г., когато коронарната ангиография започва да се прилага масово. Тази техника, включваща многократно инжектиране на контрастно вещество в кръвоносните съдове на мозъка, за да се фиксира с рентген васкуларната анатомия, била разработена от португалския лекар Егаш Мониш през 1927 година. Той получава Нобелова награда за медицина през 1949 г., но не за неговия безценен принос към животоспасяващата ангиография, а за откритата от него фронтална лоботомия с цел лечение на психиатрични болести.

Колкото до маларията, тя е известна от древността. Откакто съществува

писмена история на човечеството, се е наблюдавало, че излагането на топъл и напоен с влага въздух се свързва с периодично повтарящи се пристъпи на треска, слабост, анемия, бъбречна недостатъчност, кома и смърт. Името на болестта произлиза от италианското название за „лош въздух“, като отразява схващането на нашите предци, че виновникът е бил въздухът. В „Очарователен негодник“ Майкъл споменава „гнилия въздух“ като причина за неговата болест.

Днес знаем, че маларията всъщност се причинява от паразити. Не трябва да се обвинява горещият влажен въздух, а по-скоро това, че той създава благоприятни условия за размножението на маларичните комари *Anopheles*. При ухапване от женски маларични комари се вкарват микроскопични организми в безпомощното човешко тяло. Това са едноклетъчни микроорганизми от рода *Plasmodium*. Съществуват четири разновидности за *Plasmodium*, които са заразни за хората – *falciparum*, *vivax*, *ovale*, *malariae*. След като попаднат в кръвообращението, тези микроорганизми се задържат в черния дроб, където се размножават с голяма скорост. Само след седмица десетки хиляди паразити се връщат в кръвоносните съдове, заразяват червените кръвни телца и хемоглобина, пренасян от тях. На всеки два или три дни, чрез някакъв неясен процес на синхронизиране новото поколение на тези микроорганизми се отделя от своите носители (червените кръвни телца), като причинява силна треска и неконтролируем тремор. При малария от вида *falciparum* заразените клетки стават лепкави и сгъстени, струпват се във вътрешността на кръвоносните съдове, причиняват бъбречна недостатъчност, кома и смърт, ако лечението се забави.

Майкъл е имал късмет. Макар да не го е знаел, той е страдал от малария *vivax*, която може да се задържа в черния дроб с десетилетия, но рядко убива жертвите си. Обаче изтощението и треската, причинявани от малария *vivax*, са много трудни за понасяне.

В края на книгата Майкъл и Франческа се опасяват, че зачестяването на пристъпите може да доведе до смъртта му. Ала при този вид малария това няма значение. Честотата на пристъпите при пациентите, болни от малария *vivax*, не означава влошаване на състоянието им (освен при отслабване на имунната система при рак, бременност или СПИН). Всъщност не са малко пациентите, при които треската престава и те се чувстват добре до края на живота си. Ще ми се да мисля, че Майкъл е бил от тези щастливци, но дори и да не е така, няма причина да се допуска, че не е доживял до дълбока старост. Нещо повече, тъй като маларията е заболяване на кръвоносната система, той не е можел да зарази членовете на семейството си.

Причината за маларията не е била разкрита десетилетия след епохата на „Очарователен негодник“, но вече е имало яснота за най-важното в лечението ѝ. Възможно било да се борят с болестта чрез кората на тропическото хининово дърво. Обикновено смесвали добре стритата кора с вода и така се получавала „хининова вода“. За пръв път започнали да продават хинин във Франция през 1820 г., но употребата му се увеличила преди това.

Маларията била изкоренена най-вече в напредналите държави,

предимно чрез засилената борба с маларичните комари. Обаче си остава най-опасната причина за измирането на хората в развиващите се страни. Годишно там от малария *falciparum* умират между един и три милиона души, по един на всеки трийсет секунди. Повечето фатални случаи са в Африка, на юг от Сахара, предимно сред деца под пет години.

Част от приходите от тази книга ще бъдат дарени за разработване на лекарства против маларията.

Със сърдечни поздрави,
Джулия Куин